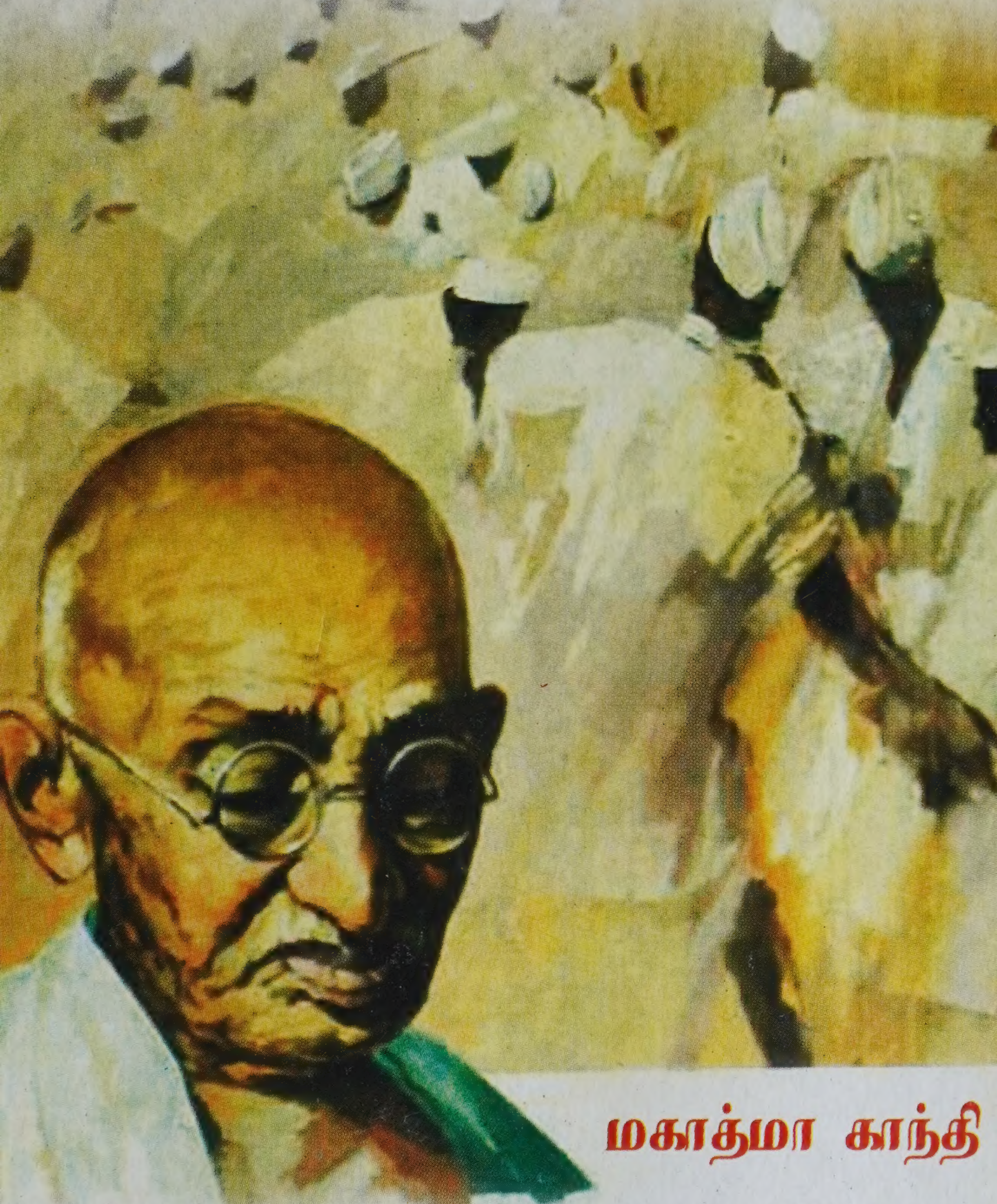
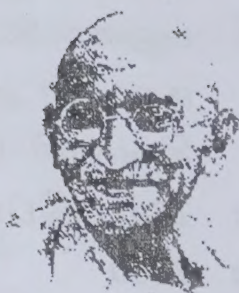
இந்திய சுயராஜ்யம்

மகாத்மா காந்தி

காந்திய இலக்கியச் சங்கம், மதுரை - 625 020.

இந்தியசுயராஜ்யம்

மகாத்மா காந்தி

காந்திய இலக்கியச் சங்கம்
காந்தி நினைவு நிதி, மதுரை - 625 020

காந்திய இலக்கிய சங்க வெளியீட்டு எண் : 23

நூலின் பெயர்	:	இந்திய சுயராஜ்யம்
பொருள்	:	தத்துவம்
ஆசிரியர்	:	மகாத்மா காந்தி
மொழிபெயர்ப்பாளர்	:	ரா.வேங்கடராஜுலு
வெளியிட்டோர்	:	காந்திய இலக்கியச் சங்கம்
	:	மதுரை-625 020.
அச்சிட்டோர்		மாடர்ன் ஆப்செட் பிரிண்டர்ஸ் சிவகாசி-626 123.
பதிப்பு	:	12ம் பதிப்பு - ஜனவரி 2020
பிரதிகள்	:	2000
விலை	:	ரூ. 40.00

Name of the Book	:	*INDIYA SWARAJYAM (Hindi Swaraj)*
Subject	:	*Philosophy*
Author	:	*Mahatma Gandhi*
Translator	:	*R. Venkatarajulu*
Publisher & Copyright	:	*Gandhian Literature Society Madurai - 625 020.*
Printed by	:	*Modern Offset Printers Sivakasi - 626 123.*
Edition	:	*12th Edition - January 2020*
Copies	:	*2000*
Price	:	*Rs. 40.00*

பொருளடக்கம்

அண்ணல் காந்தியடிகளின் விளக்க உரை

என்னுடைய இந்த நூல் விரிவான கவனத்தைப் பெறுவது உறுதியாக எனது அதிர்ஷ்டமாகும். இதனுடைய மூலம் குஜராத்தி மொழியில் உள்ளது. இது முதன் முதலாக தென்னாப்பிரிக்காவில் "இந்தியன் ஒபினியன்' இதழில் தொடராக வெளியிடப்பட்டது.

1908-இல் நான் இலண்டனிலிருந்து தென்னாப்பிரிக்காவிற்குக் கப்பலில் திரும்பிக் கொண்டிருந்த பொழுது, இந்திய வன்முறையாளர்களின் சிந்தனைக்கும், அதே போன்று தென்னாப்பிரிக்காவிலுள்ள சிந்தனையாளர்களுக்கும் பதிலளிக்கும் முறையில் இந்நூல் எழுதப்பெற்றது. இலண்டனில் உள்ள அரசு அதிகாரத்தை களைந்து எறிய விரும்புகின்ற அரசின் எதிர்ப்பாளர்கள் ஒவ்வொருவரையும் நான் அறிவேன். அவர்களின் தீரம் என்னைக் கவர்ந்தது. ஆனால் அவர்களது உற்சாகம் தவறாக வழிநடத்தப்படுவதாக நான் உணர்கின்றேன்.)

இந்தியாவின் நோய்க்கு வன்முறை மருந்தாகாது என்பதை உணர்கின்றேன். வேறுபாடான, உயர்ந்த தரமான தற்காப்பு கருவியைப் பயன்படுத்துமாறு இந்தியாவின் நாகரிகம் கூறுகின்றது. தென்னாப்பிரிக்கச் சத்தியாக்கிரகம் இப்பொழுதும் இரண்டு வயது கூட நிரம்பாத குழந்தையாக இருக்கின்றது. ஆனால், நான் ஓரளவு தன்னம்பிக்கையோடு எழுதுமளவிற்கு அது தேவையான அளவு வளர்ந்திருக்கின்றது.

நான் சிறிய புத்தகமாக எழுதி வெளியிட்டதை மிகவும் போற்றினார்கள். அது ஓரளவு இந்தியாவில் மக்களின் கவனத்தை ஈர்த்திருக்கின்றது. அந்த நூலின் விற்பனையைப் பம்பாய் அரசு தடை செய்தது. நான் விடையாக அதன் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பை வெளியிட்டேன். ஏனெனில் என்னுடைய ஆங்கில நண்பர்களும் அதன் உள்ளடக்கத்தை அறிய உதவுமென்று கருதினேன்.

என்னுடைய கருத்து, இந்த நூலை ஒரு குழந்தையின் கைகளில் கூடப் படிக்கக் கொடுக்கலாம். இது மக்களுக்கு வெறுப்புக்குப் பதிலாக அன்பைக் கற்றுக் கொடுக்கின்றது. இது வன்முறையை சுய தியாகத்தின் மூலம் மாற்றுகின்றது. மிருக பலத்திற்கு எதிராக ஆன்மீக பலத்தை முன் நிறுத்துகின்றது. இது பல வெளியீடுகள் வந்துள்ளது. கவனமாகப் படிக்கக் கூடியவர்களுக்கு இதனைப் பரிந்துரை செய்கிறேன். ஒரு பெண் நண்பர் கூறியதற்காக ஒரேயொரு சொல்லை மட்டும் நீக்கியிருக்கின்றேன்.

இந்த நூல் "இன்றைய நாகரிகத்தைக் கடுமையாகத் தாக்குகின்றது. இது 1908-இல் எழுதியது. என்னுடைய நம்பிக்கை முன்பு எப்போதும் இருந்ததை விட இப்பொழுது ஆழமாக இருக்கின்றது. இந்தியா 'இன்றைய நாகரிகத்தை கைவிடுமானால் அதன் மூலம் ஆதாயம் அடையுமென உணர்கின்றேன்.

ஆனால், நான் இதில் விவரித்திருக்கின்ற சுயராஜ்யத்தை நிர்மாணிக்க முயல்வதாக வாசகர் நினைக்க வேண்டாமென எச்சரிக்க விரும்புகிறேன். இந்தியா அந்த நிலைக்குத் தயாராகவில்லை என்பதை நான் அறிவேன். இப்படிச் சொல்வது திமிராகத் தோன்றலாம். ஆனால் அதுதான் என் நம்பிக்கை. நான் இதில் குறிப்பிட்டுள்ள சுயாட்சிக்காகத்தான் தனிப்பட்ட முறையில் செயல்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறேன். ஆனால் இன்று என்னுடைய மொத்த முயற்சியும் இந்திய மக்களின் விருப்பத்திற்கேற்ப நாடாளுமன்ற சுயராஜ்யத்தை அடைவதற்காகவே சந்தேகமின்றி செயல்படுகின்றது. நான் இருப்புப் பாதைகளும், மருத்துவ மனைகளும் இயல்பாகவே அழியுமென்றால் வரவேற்பேன். என்றாலும், நான் அவற்றை அழிக்கக் குறி வைக்கவில்லை . இருப்புப் பாதைகளோ, மருத்துவ மனைகளோ ஓர் உயர்ந்த, தூய்மையான நாகரிகத்தின் அடையாளங்கள் அல்ல. சிறந்த முறையில் அவை தேவையான தீமைகள். நாட்டின் அற ஒழுக்க நிலையில் ஓர் அங்குலத்தைக் கூட அவை கூட்டவில்லை . "சமயப் பற்றின் நிறைவாகக் கருதப் பெறுகின்ற நீதிமன்றங்களை நிரந்தரமாக அழிக்கவோ, எந்திரங்கள், ஆலைகள் ஆகியவற்றை ஒழிக்கவோ நான் முயலவில்லை. மக்கள் இன்று தயாராக இருப்பதற்கும் மேலாக உயர்ந்த எளிமையும், துறந்துவிடும் மனமும் இதற்குத் தேவை.

இதிலுள்ள திட்டங்களில் பின்பற்றப்படுகின்ற ஒரு பகுதி அகிம்சை மட்டும்தான். ஆனால் அதனையும் கூட இந்த நூலில் குறிப்பிட்டுள்ள உண்மையான பொருள்படி பின்பற்றப் பெறவில்லை என்பதை மிகுந்த வருத்தத்தோடு ஒப்புக் கொள்கின்றேன். அப்படி நடக்குமானால் இந்தியா ஒரே நாளில் சுயராஜ்யத்தை நிர்மாணித்து விடும். இந்தியா அன்புக் கொள்கையை அதனுடைய சமயத்தின் செயல்படும் கூறாக ஏற்றுக் கொண்டு, அரசியலில் செயல்படுத்தினால் சுயராஜ்யம் விண்ணுலகிலிருந்து இந்தியாவிற்கு இறங்கி வரும். ஆனால், அது நிகழ இன்னும் காலமாகும் என்பதை மிகுந்த வேதனையோடு அறிந்திருக்கிறேன்.

இன்றைய இயக்கத்தைக் குறை கூறித் தாழ்த்த, இந்த நூலிலிருக்கின்ற கருத்துக்களைச் சிலர் மேற்கோளாகக் காட்டுவதால், நான் இந்த கருத்துரைகளைக் கூற வேண்டியுள்ளது. நான் ஓர் ஆழமான ஆட்டம் ஆடுவதாகவும், இன்றுள்ள குழப்பச் சூழலைப் பயன் படுத்திக் கொண்டு நான் என்னுடைய பழமையான நம்பிக்கைகளை இந்தியாவின் மீது திணிப்பதாகவும், இந்தியாவின் செலவில் நான் எனது சமயச் சோதனைகளைச் செய்ய முயல்வதாகவும் எழுதப்படுவதை நான் பார்த்துக் கொண்டிருக்கின்றேன். சத்தியாக்கிரகம் உறுதியான பொருளால் உருவாக்கப் பெற்றது. அதில் மறைக்கப்பட்டதோ, இரகசியமோ எதுவும் இல்லை. இந்திய சுயராஜ்ஜியத்தில் விவரிக்கப்பட்டிருக்கின்ற மொத்த வாழ்க்கைக் கோட்பாட்டில் சந்தேகமில்லாமல் ஒரு பகுதி நடைமுறைப்படுத்தப் பெறுகின்றது. மொத்தக் கோட்பாடும் செயல்படுத்தப்பட்டாலும் எந்த ஆபத்தும் ஏற்படப் போவதில்லை. ஆனால் என்னுடைய எழுத்துக்களிலிருந்து இப்பொழுது நாட்டின் முன்னுள்ள சிக்கலுக்கு தொடர்பற்றதை எடுத்துக் கூறி மக்களை அச்சுறுத்தி விரட்டுவது சரியல்ல.

மோ. க. காந்தி

யங் இந்தியா, ஜனவரி, 1921.

பதிப்புரை

அண்ணல் காந்தியடிகளின் அருமையான தத்துவ விளக்கப் படைப்புகளில், முதலில் வந்த, முதன்மையான நூல் 'இந்திய சுயராஜ்யம்'. அவர் தென்னாப்பிரிக்காவில் அரசியல் சிக்கலுக்கு ஆன்மீக வழியில் தீர்வு காண உருவாக்கிய ஒப்பற்ற உத்தி 'சத்தியாகிரகம்'. இதனைப் பரிசோதனைப் படுத்தி, அதன் ஆற்றலை அறிந்த வேளையில்தான் அவர் தூதுக்குழுவோடு சேர்ந்து தென்னாப்பிரிக்காவிலிருந்து இலண்டன் சென்றார். அங்கு தங்கியிருந்த பொழுது தீவிரவாத மனப்போக்குள்ள இந்தியர்களைக் கண்டார். பலவற்றைப் பற்றி விவாதித்தார். இந்திய விடுதலைக்கு வன்முறைதான் ஒரே தீர்வென்ற அவர்களது நம்பிக்கையை உணர்ந்தார்.

இலண்டனிலிருந்து தென்னாப்பிரிக்கா திரும்பிய பொழுது 1908ல் கப்பல் பயணத்தில் வன்முறையில் நம்பிக்கை கொண்டிருந்தவர்களுக்கு அன்பு நெறியில் நம்பிக்கையை ஊட்ட உண்மையான இந்தியாவின் நிலையைத் தெளிவுபடுத்த எழுதியதே இந்நூல். இதனை எழுதிய பொழுது வலது கை வலிக்க, தொடர்ந்து எழுத விரும்பியதால், இடது கையாலும் எழுதிய நூல் இது.

வாசகர் கேள்வி கேட்க ஆசிரியர் விளக்கம் தருவதைப் போன்று விடைகள் கூறும் உத்தியில் எழுதப்பட்ட நூல். அவர் நூலை எழுதி நூறாண்டுகள் ஆகிவிட்டன. ஆனால் அவர் கூறியிருக்கின்ற கருத்துமணிகள் நித்திய சத்தியங்களாக இக்காலத்திற்கும் ஏற்றவைகளாக ஒளிர்கின்றன.

அவர் சுயராஜ்யம், நாகரிகம், சுதந்திரம், அகிம்சை, கல்வி, யந்திரம் ஆகியவற்றிற்கு தொலை நோக்கோடு கூறுகின்ற விளக்கங்கள் புதியதோர் உலகு செய்யத் துணை நிற்பவை. சிந்திக்க, செயல்படத்தக்கவை.

இன்றைய போலி நாகரிகம், இருப்புப் பாதைகள், வக்கீல்கள், டாக்டர்கள் எப்படி சமுதாயத்தில் நோய்களாகப் பரவியுள்ளனர் என்பதை விளக்கி, கடுமையாகச் சாடுகின்றனர். அவர் அன்று கூறியது எப்படி இன்றும் சரியாக இருக்கின்றதென்பதை உணர்கின்ற பொழுது வியந்து போகின்றோம்.

நூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு இருந்ததை விட உலகம் இன்றுதான் பயங்கர வாதத்தில் அகப்பட்டு, திக்கு முக்காடி மூச்சுத் திணறுகின்றது. இந்தப் பயங்கரவாதப் பேரழிவிலிருந்து உலகினைக் காப்பாற்ற அகிம்சை முறையினை விட்டால் வேறு வழியில்லை என்பதை இன்று உலகம் உணர்கின்றது. இதனை அன்றே காந்தியடிகள் கூறியிருக்கின்றார்.

இந்தப் பதிப்பின் தனிச்சிறப்பு 1921ல் காந்தியடிகள் இந்நூல் பற்றி எழுதிய விளக்க உரையை இத்துடன் சேர்த்திருப்பது.

காந்தியத் தத்துவமான சர்வோதயத்தின் மூல வேர்களை, கருத்து விதைகளை உள்ளடக்கியிருக்கின்ற நூல் 'இந்திய சுயராஜ்யம்'. இது வெளிவந்து நூறு ஆண்டுகள் ஓடிவிட்டன. இந்த நூலின் நூறாவது ஆண்டினைக் கொண்டாடும் வகையில், இது எல்லோருக்கும் கிடைக்க வேண்டுமென்பதற்காக மலிவு விலையில் நூலை வெளியிடுகின்றோம். தமிழக மக்கள் படித்துப் பயனடைவார்களென்று நம்புகின்றோம்.

அன்புடன்,
மா.பா.குருசாமி,
தலைவர்,
காந்திய இலக்கியச் சங்கம்

மதுரை-20
12-02-09

இந்நூலைக் குறித்து

ஸ்ரீ மகாதேவ தேசாயின் கட்டுரை

('இந்திய சுயராஜ்யம்' நூலைக் குறித்து, மகாத்மாவுடன் பல்லாண்டுகள் இருந்து, அவருடைய உள்ளத்தை நன்கு அறிந்தவரும், அவருடைய காரியதரிசியாகத் தம் ஆயுள் முடிவு வரை இருந்தவருமான ஸ்ரீ மகாதேவ தேசாய்,'ஆரியன் பாத்' விசேட மலருக்கு எழுதிய ஒரு கட்டுரையே கீழே கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்நூலைக் குறித்துப் பல அறிஞர்கள் என்ன அபிப்பிராயம் கொண்டிருந்தார்கள் என்பதை இக்கட்டுரையில் ஸ்ரீதேசாய் விளக்கியிருக்கிறார். காந்திய தருமத்தைப் புரிந்து கொள்ளுவதற்கு 'இந்திய சுயராஜ்யம்' என்ற நூல் எவ்விதம் மிகவும் முக்கியமானதாகிறது என்பதை அறியவும் இக்கட்டுரை அவசியமாகிறது.)

'ஆரியன் பாத்' (ஆரிய வழி) யின் 'ஹிந்த் ஸ்வராஜ்' விசேஷமலர், சிறப்பான சிந்தனைக்கோப்புடனும் அழகிய வகையிலும் வெற்றியுடன் வெளியாகியிருக்கிறது. இவ்வாறு தோன்றுவதற்கு முக்கிய காரணம், அறிவாளியான சகோதரி ஸ்ரீ மதி சோபியா வாடியாவின் பக்தியோடு கூடிய முழு உழைப்பேயாகும். 'ஹிந்த் ஸ்வராஜ்' (இந்திய சுயராஜ்யம்) பிரதிகளை வெளி நாடுகளிலுள்ள பல நண்பர்களுக்கும் அனுப்பி அவர்களுடைய கருத்தைக் கேட்டிருக்கிறார். இவரே இப்புத்தகத்தைப் பற்றி விசேஷக் கட்டுரைகளை எழுதியிருக்கிறார். இந்தியாவின் எதிர்காலத்திற்கான நம்பிக்கை இதில் அடங்கி இருக்கிறது என்று இவர் கண்டார். ஐரோப்பாவையும் குழப்பத்திலிருந்து காப்பதற்கு உதவக்கூடிய சக்தி இதில் அடங்கியிருக்கிறது என்று ஐரோப்பிய அறிஞர்களும், எழுத்தாளர்களும் சொல்ல வேண்டும் என்றும் விரும்பினார். இதற்காகவே இக்காரியத்தைச் செய்தார். இதன் பலன் அற்புதமானது. விசேஷ வெளியீட்டில் பேராசிரியர்

ஸாட்டி, ஜி.டி.எச்.கோல், சி.டெலிஸ்லி பர்ன்ஸ், ஜான் மிடில்டன் வர்ரி, ஜே.டி. பெரஸ்பேோர்டு ஹியூ பாஸட், கிளாட ஹீடன், ஜெரால்டு ஹேர்டு, ஜரீன் ராத்போன் ஆகியவர்கள் கட்டுரைகளை எழுதி இருக்கிறார்கள். இவர்களில் சிலர் யுத்தத்தை வெறுப்பவர்களும் சோஷியலிஸ்டுகளுமான பிரமுகர்கள். யுத்தம் வேண்டுவோர், சோஷியலிஸ்டு களல்லாதார்களின் கட்டுரைகளும் அதில் சேர்க்கப் பட்டிருக்கு மானால் கட்டுரைகளின் எண்ணிக்கை இன்னும் எத்தனை இருக்குமோ! 'ஆரம்பக் கட்டுரைகளில் கூறப்பட்டிருக்கும் குறைகளுக்கு, ஆட்சேபங்களுக்கு அநேகமாய்ப் பதில் சொல்லிவிடும் வகையில் பிந்திய கட்டுரைகள் அமையும் வகையில் இக்கட்டுரைகள் ஒழுங்கு படுத்திப் பிரசுரிக்கப் பட்டிருக்கின்றன. கட்டுரையாளர்கள் எல்லோருமே பொதுவாக இரண்டொரு குறைபாடுகளைச் சொல்லி இருக்கிறார்கள். அவற்றைக் குறித்து இங்கே கவனிப்பது அவசியமாகிறது. சில விஷயங்களை உடனே கவனிப்பது நல்லது. பேராசிரியர் ஸாட்டி, 'இந்தியாவுக்கு வந்துவிட்டு இப்பொழுதுதான் திரும்பியிருக்கிறார். இந்நூலில் காணும் தத்துவம் அதிக அளவுக்கு வெற்றியை அடைந்திருக்கிறது என்பதற்கான அறிகுறி எதுவுமே மேலெழுந்த வாரியாகக் கூடத் தென்படவில்லை' என்று அவர் கூறுகிறார். இது முற்றிலும் உண்மையே. அதே சமயத்தில் ஸ்ரீ ஜி. ஹெச். டி. கோல் கூறி இருப்பதும் உண்மையானதே: "காந்திஜியைப் பொறுத்தமட்டில், சுயராஜ்யத்திற்கு ஒருவர் எவ்வளவு அருகில் இருக்க முடியுமோ அவ்வளவு கிட்டத்தில் அவர் இருக்கிறார். ஆனால், மற்றப் பிரச்னைகளை தமக்கே திருப்தி வரும் வகையில் அவர் தீர்த்துவிடவில்லை. தன்னந்தனியே காரியம் செய்வதற்கும், பிறர் தங்களுக்குச் சரியெனத் தோன்றும் வகையில் காரியங்களைச் செய்து கொண்டு போவதில் அவர்களுக்கு உதவுவதும், ஒரே சமயத்தில் தாமாகவும் வேறு ஒருவராகவும் இருந்து, அவர்களில் ஒருவனாகி அவர்களுடன் வேலை

செய்வதற்கும், அதே சமயத்தில் தாமாகவும் வேறு ஒருவராகவும் இருந்து எண்ணி, குணதோஷங்களைக் கூறி மதிப்பறிய முயல்வதற்கும், ஒருவருக்கும் மற்றொருவருக்கும் இடையே இருக்கும் பாகுபாடுகளை நீக்கும் முறையை அவர் வகுத்துவிடவில்லை". மேலும், ஜான் மிடில்டன் மர்ரி கூறுவது போல, "ராஜீய நிர்ப்பந்தத்திற்கான ஓர் உபாயமாக மாத்திரம் உபயோகிக்கப்படும்போது அகிம்சை தன்னுடைய சக்தியைச் சீக்கிரத்தில் இழந்து விடுகிறது. அப்பொழுது, அகிம்சை- அதைவிடச் சிறந்ததொன்று இல்லாததால் உண்மையிலேயே அகிம்சைதானா என்ற கேள்வியும் பிறக்கிறது"

ஆனால், இம்முறை முழுவதுமே ஒரு முடிவற்ற பரிணாமமே யாகும். லட்சியத்தை அடைவதற்காக மனிதன் பாடுபடும்போது, அதற்கான உபாயத்தைச் சிறந்ததாக்கிக் கொள்ளவும் பாடுபடுகிறான். அகிம்சை, அன்புக் கொள்கைகளை புத்தரும் கிறிஸ்துவும் பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னாலேயே உபதேசித்திருக்கிறார்கள். அதற்குப் பின்னால் பல நூற்றாண்டு களாகத் தனிப்பட்டவர்கள், சிறு சிறு ஆனால் திட்டவட்டமான பிரச்னைகளில் அதை வெற்றியுடன் கையாண்டிருக்கிறார்கள். "ஸ்ரீ காந்தியின் சோதனையைக் குறித்து உலகமெங்குமே நீண்டகாலமாகச் சிரத்தை இருந்து வருவதற்குக் காரணம், பெருமளவில் நாடு முழுமைக்கும் என்று கூறப்படும் வகையில் அம்முறையைக் கையாள அவர் முயல்வதேயாகும்" என்று ஜெரால்டு ஹேர்டு கூறுகிறார். இது முன்னமே எல்லோரும் அறிந்ததுதான் என்று கொள்ளப்படுகிறது. இதை கையாள் வதிலுள்ள கஷ்டங்கள் அளவு கடந்தவை. ஆனால் அவை ஈடு கொடுத்துவிட முடியாதவையல்ல என்று காந்திஜி நம்புகிறார். 1921-இல் இந்தியாவில் இப்பரீட்சை அசாத்தியமானது என்று தோன்றியது. அதைக் கைவிடவும் நேர்ந்தது, ஆனால், அதே பரீட்சை 1930-இல் சாத்தியமானதாயிற்று; இப்பொழுதுங்கூட அடிக்கடி ஒரு கேள்வி எழுகிறது. அகிம்சை முறை என்பதுதான் என்ன என்பதே கேள்வி. இதற்குரிய பொருளும், இச்சொல்லின்

விளக்கமும் இன்னவைதாம் என்று அளவிடுவதற்கு அதிக காலப் பயிற்சி வேண்டும். ஆனால், இதற்கு இருக்கும் உபாயம், ஆன்மசுத்தி செய்து கொள்ளுவதும், மேன்மேலும் ஆன்மசுத்தி செய்து கொள்வதுமேயாகும். அகிம்சைக்கு அடிப்படையாக வேண்டியது அன்பு: மனமும் உடலும் மாசற்ற தூய்மையுடன் இருந்தாலன்றிப் பரிசுத்தமான, சுயநலமற்ற அன்பு அசாத்தியம். மேனாட்டு அறிஞர்கள் இதைக் கண்டறிய அடிக்கடித் தவறிவிடுகிறார்கள்.

யந்திரங்களின் மீதும் நாகரிகத்தின் மீதும் எதிர்ப்பு

இந்நூலைப் பாராட்டி விமரிசனம் செய்திருக்கும் மற்றவர்கள் எல்லோரும், காந்திஜி அனாவசியமாகயந்திரங்களை வெறுக்கிறார் என்று அபிப்பிராயப்படுகின்றனர். எல்லோரும் பொதுவாக இதைத்தான் கூறுகின்றனர். "அவர் எந்த ராட்டையின்மீது அன்பு காட்டுகிறாரோ அதுவும் ஒரு யந்திரமே. இயற்கையோடு ஒவ்வாத பொருள் என்பதைச் சிந்தனையின் தீவிரத்தில் மறந்து விடுகிறார். ஆகவே, அவருடைய கொள்கையின்படி ராட்டினமும் ஒழிக்கப்பட வேண்டும்" என்று மிடில்டன்மர்ரி கூறுகிறார். பேராசிரியர் டெலிஸ்லி பர்னஸ்,"ஓர் அடிப்படையான தத்துவத்தவறு இது. தவறான காரியத்திற்கு உபயோகப்பட்டு விடக்கூடிய எந்தக் கருவியையும், நீதிமுறைப்படி தீமையானதாக நாம் கருதிவிட வேண்டும் என்று ஏற்படுகிறது. ஆனால், நூற்கும் ராட்டினமும் ஒரு யந்திரமே; மூக்கின்மீது இருக்கும் கண்ணாடியும் 'உடலில்பார்வை'க்கான யந்திர சாதனமே. கலப்பையும் ஒரு இயந்திரம். மனிதரின் வாழ்க்கையில் முன்னேற்றத்தை உண்டாக்குவதற்காகப் பல்லாயிரம் ஆண்டுகளாக மனிதன் முயன்று தண்ணீர் இறைப்பதற்குத் தொன்மையில் கண்டுபிடித்துக் கையாண்ட யந்திரங்களே, ஒரு வேளை பின்னர் எஞ்சி நின்றனவாய் இருக்கலாம். எந்த யந்திரமும் தவறான வழியில் உபயோகிக்கப்பட்டு விடக்கூடும். ஆனால்,

இதில் இருக்கும் நெறிமுறையான தவறு, அதைத் தவறான வழியில் உபயோகிக்கும் மனிதனைச் சாருமே அன்றி யந்திரத்தினுடையதல்ல" என்கிறார். ஒன்றை ஒப்புக்கொள்ளுகிறேன். காந்திஜி தம்முடைய 'சிந்தனையின் தீவிரத்தில்' யந்திரங்களைப்பற்றிச் சற்றுப் பக்குவமற்ற சொற்களை உபயோகித்துவிட்டார். அவரே இந்நூலைத் திரும்பத் திருத்துவாரானால் அதை மாற்றி விடுவார். நான் இங்கே எடுத்துக் கூறியிருக்கும் எல்லோருடைய கூற்றையும் காந்திஜி ஒப்புக் கொள்ளுவார் என்பது நிச்சயம். யந்திரங்களை உபயோகிக்கும் மனிதருக்குரிய நீதி நெறியை யந்திரங்களுக்கும் அவர் கற்பித்ததில்லை என்பது நிச்சயம். ஆகவே, நான் குறிப்பிட்டிருக்கும் எழுத்தாளரின் மொழிநடையைக் காந்திஜி 1924-ல் உபயோகித்தார். டில்லியில் நடந்த ஒரு சமபாஷணையைக் கீழே தருகிறேன். எல்லா யந்திரங்களையுமே அவர் எதிர்க்கிறாரா என்று கேட்டதற்குக் காந்திஜி கூறியதாவது:

"இந்த உடல்கூட மிகவும் நுட்பமான யந்திரமே என்பதை நான் அறிந்திருக்கும்போது எல்லா யந்திரங்களையுமே எதிர்ப்பவனாக நான் எப்படி இருக்க முடியும்? நூற்கும் ராட்டினமும் ஒரு யந்திரம். பல் குத்தும் சிறு துரும்பும் யந்திரந்தான். நான் ஆட்சேபிப்பதெல்லாம் யந்திரத்தைப் பற்றிய வெறியையே; வெறும் யந்திரங்களை அல்ல. உழைப்பைக் குறைக்கும் யந்திரங்கள் என்பவை மீது அந்தப் பித்து அதிகமாக இருக்கிறது. மனிதர் பல்லாயிரக் கணக்கில் வேலையற்று நடுத்தெருவில் நின்று பட்டினியால் சாகும் வகையில் மனிதரின் 'உழைப்பை குறைத்துக்கொண்டே' போகிறார்கள். மனித வர்க்கத்தில் ஒரு சிறு பகுதியினருக்கு மாத்திரமல்லாமல் எல்லோருக்குமே வேலை நேரத்தையும் உழைப்பையும் குறைக்க நான் விரும்புகிறேன். செல்வம் ஒரு சிலருடைய கையில் குவிந்து விடாமல் எல்லாரிடமும் அது இருக்கும்படிச் செய்ய விரும்புகிறேன். இன்று யந்திரங்கள் கோடானுகோடி மக்களை வருத்தி ஒரு சிலர் மாத்திரமே இன்புற்றிருக்க உதவி

செய்கின்றன. இதற்கெல்லாம் பின்னாலிருந்து ஊக்குவது பேராசையே தவிர உழைப்பைக் குறைக்க வேண்டும் என்ற தரும சிந்தையல்ல. காரியங்கள் இவ்விதம் அமைந்திருப்பதை எதிர்த்தே என்னுடைய முழுச் சக்தியையும் கொண்டு போராடிக் கொண்டிருக்கிறேன். இதிலெல்லாம் முக்கியமாகக் கவனிக்கவேண்டியது மனிதனையே. உதாரணமாக, புத்திசாலித்தனமான சில விதி விலக்குகளைப் பற்றியும் கூறுகிறேன். சிங்கரின் தையல் யந்திரத்தை எடுத்துக்கொள்வோம். மனித சக்தியால் உருவெடுத்த உபயோகமான சிலவற்றில் அதுவும் ஒன்று. அதனுடைய அமைப்பிலேயே ஒரு ரசமான விஷயமும் இருக்கிறது."

கேள்வி கேட்டவர், "அப்படியானால், இந்தத் தையல்யந்திரங்களைத் தயாரிப்பதற்கு ஒரு தொழிற்சாலை இருக்க வேண்டும். அதில் நீராவி, மின்சாரம் போன்ற சக்திகளைக் கொண்டு இயங்கும் சாதாரண யந்திரங்கள் இருக்கவேண்டும்." என்றார்.

இதற்கு மகாத்மா கூறியதாவது: "ஆம். இத்தகைய தொழிற்சாலைகளைத் தேச உடைமையாக்கிவிட வேண்டும், சர்க்காரே நிர்வகிக்கவேண்டும் என்றுசொல்லும் அளவிற்கு நான் சோஷியலிஸ்டு... தனிப்பட்டவரின் உடல் உழைப்பைக் குறைப்பதே நோக்கமாக இருக்க வேண்டுமே அன்றிப் பேராசை காரணமாக இருந்துவிடக் கூடாது. உதாரணமாக வளைந்து போய்விடும் நூற்புக் கதிரை நிமிர்த்துவதற்கு ஒரு யந்திரம் இருக்க வேண்டும் என்பதை நான் வரவேற்பேன். கதிர்கள் செய்வதைக் கொல்லர்விட்டுக் கொடுக்க வேண்டும். ஆனால், கதிர்கள் பழுதாகிவிட்டால் அவற்றை நேராக்க நூற்பவர் ஒவ்வொருவரிடமும் ஒரு யந்திரம் இருக்க வேண்டும். ஆகையால், பேராசை இருக்கும இடத்தில் அன்பு இருக்கும்படி செய்துவிட்டால் எல்லாம் சரியாகிவிடும்."

"சிங்கரின் தையல்யந்திரத்திற்கும், உங்கள் கதிருக்கும் நீங்கள்

விதிவிலக்குச் செய்வதானால், இந்த விலக்கு எங்கே போய் முடியும்?" என்றார் கேள்வி கேட்டவர்.

"தனிப்பட்டவருக்கு உதவியாய் இருப்பது நின்று, ஒருவரது தன்மையையே அது ஆக்கிரமித்துக் கொள்ளும் வரையில்தான். **மனிதனுடைய கையையும் காலையும் முடக்கும் அளவிற்கு யந்திரங்களுக்கு இடம் தரக்கூடாது**" என்றார், காந்திஜி.

"ஆனால், கொள்கையை முன்னிட்டு எல்லா யந்திரங்களையுமே நீங்கள் தள்ளிவிட மாட்டீர்களா? தையல் யந்திரத்தை நீங்கள் அனுமதித்தால், சைக்கிள், மோட்டார் கார் முதலியவைகளையும் நீங்கள் அனுமதிக்க வேண்டி வரும்."

"இல்லை, நான் அனுமதிக்கமாட்டேன். ஏனெனில், அவை மனிதனின் முதன்மையான தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்யவில்லை. ஒரு மோட்டாரில் அதிவேகமாகச் சென்று தூரத்தைக் கடக்கவேண்டும் என்பது மனிதனின் முதன்மையான தேவையன்று. இதற்கு நேர்மாறாக ஓர் ஊசி, வாழ்க்கைக்கு அத்தியாவசியமானதாக இருப்பதோடு முதன்மையான தேவையானதாகவும் இருக்கிறது."

காந்திஜி மேலும் கூறியதாவது:

"முக்தி அடைவதற்கும், ஆன்மாவின் பூரணமான விடுதலையை அடைவதற்கும் உதவியாக இல்லாத இச் சடலத்தையே நான் எப்படி நிராகரித்து விடுவேனோ அதேபோல கொள்கையளவில் எல்லா யந்திரங்களையுமே நான் நிராகரிப்பேன். ஆனால், உடலைப்போலவே யந்திரங்களும் தவிர்க்க முடியாதவை யாகையால் யந்திரங்கள் இருக்க வேண்டியது தான். நான் உங்களுக்குச் சொன்னது போல, உடல் ஒரு சரியான யந்திரந்தான். ஆனால், ஆன்மா மேன்மையை அடைவதற்கு இவ்வுடல் இடையூறாக இருக்கு மானால் இதையும் நிராகரித்து விட வேண்டியதே."

குறைகூறும் எவரும், காந்திஜியின் இந்தத் துணிவைக் குறித்து அடிப்படையில் அபிப்பிராயபேதம் கொள்வதற்கில்லை என்றே நான் நினைக்கிறேன். உடலைப் போலவே யந்திரமும் ஆன்ம வளர்ச்சிக்கு உகந்ததாக இருக்கும் வரையில் தான் பயன்படக் கூடியது.

இதேதான் மேற்கத்திய நாகரிக விஷயத்தைப் பற்றியதும். ''மனிதனுடைய ஆன்ம வளர்ச்சிக்குப் பகையாக மேலைநாகரிகம் இருக்கவேண்டிய அவசியம் ஏற்படுகிறது'' என்ற கருத்துக்கு ஸ்ரீ.ஜி.டி.ஹெச். கோல் ஆட்சேபம் தெரிவிக்கிறார்; ''ஸ்பெயினிலும் அபிஸீனியாவிலும் ஏற்பட்ட பயங்கரக் கொடுமைகளும் நம்மை இடைவிடாது கவிந்து கொண்டிருக்கும் பீதியும், சுபிட்சத்திற்கிடையே வறுமையும் எங்கள் மேற்கத்திய நாகரிகத்திலுள்ள பெரிய, மோசமான குறைகள், ஆனால், அக்குறைபாடுகளே அந்நாகரிகத்தின் சாரமல்ல.... எங்கள் நாகரிகத்தைத் திருத்திக்கொள்ளுவோம் என்று நான் சொல்லவில்லை. ஆனால், திருத்தும் காலம் கடந்து விட்டதென்று நான் நம்பவில்லை. மனித ஆன்மாவுக்கு என்ன அவசியமோ அதை மறுப்பது ஒன்றையே இந்நாகரிகம் அடிப்படையாகக் கொண்டிருக்கிறது என்று நான் நம்பவுமில்லை'' என்கிறார் ஸ்ரீ கோல். அது சரி, காந்திஜி குறிப்பிட்ட குறைபாடுகள், அதற்கு இயல்பான குறைபாடுகள் அல்ல; அதன் போக்கில் இருக்கும் குறைபாடுகளையே குறிப்பிட்டார். இந்நூலில் காந்திஜியின் நோக்கம். இந்திய நாகரிகத்திற்கும் மேனாட்டு நாகரிகத்திற்கும் உள்ள பேதங்களை எடுத்துக்காட்டுவதே ஆகும். மேற்கத்திய நாகரிகம் திருத்தக்கூடிய கட்டத்தைக்கடந்து விடவில்லை என்று ஸ்ரீ.ஜி.டி.ஹெச். கோல் கூறுவதைக் காந்திஜி முற்றிலும் ஒப்புக் கொள்ளுவார்.

“காந்தியைப் போலத் தம்மைத் தாமே உணர்ந்து உண்மையைக் கண்ட தலைவர்கள் உருவாக்கிய ‘சுயஆட்சி’ மேற்கு நாடுகளுக்குத் தேவை; அது அவர் கருத்தில் கொண்டிருப்பது போலவும், இந்தியத் தன்மையுடையதாகவும் இராமல் நமது மேலை நாகரிகத்துக்கு ஒத்ததாக இருக்கும் என்பதைக் காந்திஜி முற்றிலும் அங்கீகரிப்பார்” என்கிறார் அவர்.

தத்துவத்தின் குறைபாடுகள்

ஸ்ரீ ஜி.டி.ஹெச். கோல், திகைக்க வைக்கும் கீழ் வரும் கேள்வியையும் போடுகிறார். “ஜெர்மன், இத்தாலிய ஆகாய விமானிகள் ஸ்பெயினின் மக்களைப் படுகொலை செய்து கொண்டிருக்கும்போதும், சீன நகரங்களில் பல்லாயிரக் கணக்கான சீன மக்களை ஜப்பானிய ஆகாய விமானிகள் கொன்று குவித்துக் கொண்டிருக்கும்போதும், ஜெர்மன் ராணுவங்கள் ஆஸ்திரியாவுக்குள் புகுந்து விடுமோ, செக்கஸ்லோவியாவுக்குள்ளும் புகுந்துவிடுமோ என்ற அபாயம் இருந்து வரும்போதும், அபிஸீனியா அக்கிரமமாகக் குண்டு வீசப்பட்டுத் தோல்வி அடையும்படிச் செய்யப்பட்டு வரும்போதும், அப்படித்தானா? இரண்டு வருஷங்களுக்கு முன்னால் வரையில் யுத்தத்தையும், எந்தச் சந்தர்ப்பத்திலும் மரணத்தை உண்டாக்கும் பலாத்காரத்தையும் நானே எதிர்த்துதான் வந்தேன். அந்த எதிர்ப்பில் நம்பிக்கையும் வைத்திருந்தேன். ஆனால் இன்றோ, நான் யுத்தத்தை வெறுக்கிறேனென்றாலும், மேலே கண்டதைப் போன்ற கொடூரங்களை நிறுத்துவதற்காக யுத்த அபாயத்திற்கும் தயாராயிருக்கிறேன்” என்கிறார்.

அவர் உள்ளத்திலேயே போராட்டம் எவ்வளவு கடுமையாக இருக்கிறது என்பதைக் கீழ்வரும் அவருடைய வாக்கியங்களே தெளிவாகக் காட்டுகின்றன:

"யுத்த அபாயத்திற்கும் நான் தயார். என்றாலும் ஒரு மனிதனைக் கொல்லுவது என்ற நினைவு வரும் போது, இப்பொழுதுகூட என் உள்ளத்தின் ஒருபகுதி பின் வாங்குகிறது. என்னைப் பொறுத்த வரையில் இன்னொருவரைக் கொல்லுவதை விட நானே முன்னால் செத்து விடுவேன். ஆனால், சாவதை விடக் கொல்ல முயலுவது அல்லவோ என்கடமையாகிவிடும். "ஆன்மா வரைக்கும் சுயராஜ்யத்தை அடைந்த வனுக்கு இத்தகைய மனக்குழப்பமே உண்டாகாது" என்று காந்தி பதில் சொல்லக்கூடும். நான் என்னுடைய ஆன்ம சுயராஜ்யத்தை அடைந்து விட்டதாகச் சொல்லிக் கொள்ள வில்லை. ஆனால், இங்கேயும் சரி, இப்பொழுது மேற்கு ஐரோப்பாவிலும் சரி, அத்தகைய குழப்பம் ஏற்படுமாகிலும் என் மனம் குழம்பிவிடும் என்பதை மாத்திரம் நான் ஒப்புக்கொள்ள முடியாது.

ஸ்ரீ கோல் குறிப்பிட்டிருப்பதைப் போன்ற சந்தர்ப்பங்கள் ஒருவருடைய நம்பிக்கையைப் பரிசோதிக்கின்றன. ஆனால், இதற்குத் தகுந்த விடையைப் பலதடவை காந்திஜி கூறியிருக்கிறார். மற்ற மக்களுக்கும் சுயராஜ்யம் இல்லாதிருக்கும் வரையில், காந்திஜியைப் பொறுத்த வரையில், அவருக்குச் சுயராஜ்யம் பூர்த்தியானதன்று. இவ்வகையில் அவரும் சுயராஜ்யத்தை முழுவதும் அடையாதவராயிருந்தும் இதற்குக் காந்திஜி பன்முறை பதில் கூறியிருக்கிறார். ஆனால், அவர் நம்பிக்கையில் வாழ்கிறார். அகிம்சையில் அவர் கொண்டிருக்கும் நம்பிக்கை, இத்தாலிய ஜப்பானிய காட்டுமிராண்டித் தனங்களைப் பற்றிச் சொன்ன மாத்திரத்தில், நடுங்க ஆரம்பித்து விடுவதில்லை. ஏனெனில், பலாத்காரத் திலிருந்து பலாத்காரத்தின் பலன்களே பிறக்கின்றன. இப்படி ஒரு முறை ஆரம்பித்துவிட்டால் அதற்கு ஒரு முடிவே கிடையாது. சீனாவின் சார்பில் நடவடிக்கை எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று வற்புறுத்தியிருக்கும் ஒரு சீன நண்பருக்கு,

பிலிப்மம்ப் 'போர்டு, 'யுத்த எதிர்ப்பாளர் என்ற சஞ்சிகையில் பின்வருமாறு பதில் சொல்லியிருக்கிறார்;

"உங்கள் எதிரி ஜப்பானிய சர்க்காரேயன்றி ஜப்பானிய விவசாயிகளும் சிப்பாய்களுமல்ல, கல்வி அறிவில்லாதவரும், துர்ப்பாக்கியர்களுமான அவர்கள், எதற்காகத் தங்களைச் சண்டை செய்ய அழைக்கிறார்களென்பதையே அறியார்கள். அப்படியிருந்தும் உங்கள் நாட்டை பாதுகாப்பதற்குச் சதா ராணுவ முறைகளையே நீங்கள் உபயோகிப்பதாயிருந்தால், உண்மையில் உங்களுடைய எதிரிகளல்லாத அந்தக் குற்ற மற்ற மக்களையே நீங்கள் கொல்ல வேண்டியிருக்கும். காந்திஜி இந்தியாவில் கையாண்டுவரும் முறையே பெரிய மதத் தலைவர்கள் உபதேசித்த முறைக்கு மிகவும் பொருத்த மானதாகும். சீனா, காந்திஜியின் அகிம்சை முறையைப் பரீட்சித்துத் தன்னைக் காத்துக் கொள்ளுமானால், ஐரோப்பாவின் ராணுவ முறையைப் பின்பற்றுவதைவிட அதிகமான பலனை அடைய முடியும் என்று தைரியமாகக் கூறுவேன். இவ்வுலகில் இருக்கும் மக்களில் அதிக சமாதானத்தோடு கூடிய சீன மக்கள், போர்க்கோலம் கொள்ளும் மக்களைவிட, சரித்திரத்தில் தங்களையும் தங்களுடைய நாகரிகத்தையும் இன்னும் அதிக காலத்திற்குப் பாதுகாத்து நீடித்தவர்கள் ஆவார்கள். இது பொதுவாக மனித வர்க்கத்திற்கே ஒரு படிப்பினையாகவும் இருக்கும். தங்கள் நாட்டைப் பாதுகாப்பதற்காக வீரத்தோடு போராடிக் கொண்டிருக்கும் சீனரை நாம் போற்றவில்லை என்று எண்ணி விட வேண்டாம். அவர்களுடைய தியாகத்தைப் போற்றுகிறோம். நாம் கொண்டிருப்பதற்கு மாறான கொள்கையை அவர்கள் கொண்டிருப்பதற்கு மாறான கொள்கையை அவர்கள் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதையும் உணருகிறோம். என்றாலும், எந்தச் சந்தர்ப்பத்திலும் கொல்வது என்பது தீமையானது. அதிலிருந்து நன்மை உண்டாகவே முடியாது என்று நாங்கள் நம்புகிறோம். யுத்தம் வேண்டாமை,

எல்லாக் கஷ்டங்களிலிருந்தும், உங்களைத் தவிர்த்துவிடாது, என்றா லும்,உங்களுடைய போர்ப்படைகளெல்லாவற்றையும் விட, உங்களை வெற்றிகொண்டுவிடக்கூடிய எதிரியைச் சமாளிக்க, நாளாவட்டத்தில் இதுவே சரியான ஆயுதம் என்று நாங்கள் நம்புகிறோம். எல்லாவற்றையும் விட இதில் அதிக முக்கியமானது, உங்கள் இனத்தின் குறிக்கோள்கள் அழியாமல் இது பாதுகாக்கும் என்பதே."

மிஸ்ஜரீன் ராத்போனும் இதுபோன்ற கேள்வியையே கேட்கிறார்: "கொடியவனுக்குப் பணிந்து கொடுத்து, தம் மனச்சாட்சியையும் புறக்கணித்து, சிறுவர்களும் பெண்களும் அழிந்துவிடுவார்களானால், சாதாரணமான மனிதனோ, மகனோ, இவ்வுலகத்திலுள்ள எவர்தாம் அதைச் சகிப்பார்கள்? இக்கேள்விக்குக் காந்திஜி பதில் சொல்லவில்லை. இது அவருக்கு எழவே இல்லை. கிறிஸ்து இங்கே அதிகத் தெளிவாகக் கூறுகிறார். இவைதாம் அவருடைய சொற்கள்: 'ஆனால் என்னை நம்பும் இச்சிறுவர்களில் ஒருவருக்கு யார் துன்பம் இழைக்கிறார்களோ அவருடைய கழுத்தில் கல்லைக்கட்டி ஆழமான சமுத்திரத்தில் அவரை முழ்கடிப்பதே மேல்.' காந்தியை விடக் கிறிஸ்துவே நம் உதவிக்கு வருகிறார்."

கிறிஸ்துவின் வார்த்தைகள், அவருக்கு இருக்கும் கோபத்தைத் தவிர வேறு எதையும் அதிகமாகக் காட்டுவதாக நான் நினைக்கவில்லை. எடுத்துக்கொள்ளவேண்டிய நடவடிக் கையை குறித்து அவர் கூறியிருப்பது, குற்றம் செய்கிறவருக்கு மற்றவர்கள் தண்டனையாகச் செய்ய வேண்டியதைப் பற்றியன்று. தனக்குத்தானே செய்து கொள்ளவேண்டிய தண்டனையைப் பற்றியே அவர் சொல்லியிருக்கிறார். கிறிஸ்துவின் வழி என்று மிஸ்ராத்போன் எதை நம்புகிறாரோ அதைக்கொண்டே குழந்தையைப் பாதுகாத்துவிட முடியும் என்று அவர் நம்புகிறாரா? காந்திஜி இக்கேள்வியைப் பற்றிச் சிந்திக்கவே இல்லை என்று அவர் நினைப்பது தவறு. 300

ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் முஸ்லிம் மத வீரத்தியாகிகள், கொடியவனுக்குப் பணிந்து தங்கள் மனச்சாட்சியை மறுப்பதற்குப் பதிலாகத் தம் பெண்டிரையும் மக்களையும் பசியாலும் தாகத்தாலும் மடியவிட்டு இப்பிரச்னைக்கு நடைமுறையில் பதில் சொல்லியிருக்கின்றனர். அதுபோலவே காந்திஜியையும், இக்கேள்வியைக் கேட்டுக்கொண்டு பலமுறை திடமாகப் பதிலும் சொல்லியிருக்கிறார். ஏனெனில், கொடியவனுக்குப் பணிந்து உங்கள் மனச்சாட்சியை மறுப்பது, கொடியவனுக்கு இன்னும் அதிக அக்கிரமங்களைச் செய்ய உற்சாகம் தந்ததாகும்.

என்றாலும், மிஸ் ஐரீன் ராத்போனும்,''ஹிந்த் ஸ்வராஜ்' மகத்தான சக்தி வாய்ந்த நூல்'' என்றே சொல்லுகிறார். அதன் விசேஷத்தால்,''எனக்குள்ள நேர்மை யாதென சோதித்துக் கொள்ளும்படி அதன்அற்புதமான நேர்மை என்னைத் தூண்டுகிறது. மக்கள் இதைப் படிக்க வேண்டும் என்று கோருகிறேன்'' என்கிறார்.

'ஹிந்த் ஸ்வராஜ்' விசேஷ மலரை பிரசுரித்ததன் மூலம் 'ஆரிய வழி' ஆசிரியர்கள், சமாதானம், அகிம்சை இந்த இலட்சியங்களுக்கு மிகச் சிறந்த தொண்டு ஆற்றியுள்ளனர்.

1

காங்கிரஸும் அதன் நிர்வாகிகளும்

வாசகர்: இப்பொழுது இந்தியாவெங்கும் சுயாட்சி ஆர்வம் இருந்து வருகிறது. நமது தேச மக்கள் யாவரும் தேசீய சுதந்திர தாகம் கொண்டிருப்பதாகத் தோன்றுகிறது. தென்னாப் பிரிக்காவிலும் அவர்களிடம் இதே உணர்ச்சி இருந்து வருகிறது. உரிமைகளைப்பெற இந்தியர் ஆர்வத்துடன் இருக்கின்றனர். இது பற்றி உங்கள் கருத்தை விளக்குவீர்களா?

ஆசிரியர்: சரியான கேள்வியையே கேட்கிறீர்கள். ஆனால், இதற்குப்பதில் சொல்லுவது சுலபமல்ல. பத்திரிகையின் ஒரு நோக்கம், பொதுஜன அபிப்பிராயத்தை அறிந்து அதை வெளிப்படுத்துவதேயாகும். மக்களிடையே சில விரும்பத்தக்க உணர்ச்சிகளை உண்டாக்குவது, இரண்டாவது நோக்கம். மூன்றாவது நோக்கம், பொதுஜனக் குறைபாடுகளை அச்சமின்றிப் பகிரங்கப்படுத்துவது. உங்கள் கேள்விக்குப் பதில் சொல்லுவதில், மேற்சொன்ன மூன்று காரியங்களையும் செய்வது அடங்கியிருக்கிறது. ஓரளவுக்கு மக்களின் உறுதிப்பாட்டைக் கூறியாக வேண்டும். சில உணர்ச்சிகளைப் புகுத்தியாக வேண்டும்; தவறுகளை ஆம் பலப்படுத்தியும் ஆகவேண்டும். ஆனால், இக்கேள்விகளை நீங்கள் கேட்டு விட்டதால் பதில் சொல்லியாக வேண்டியது என் கடமை.

வாசகர்: அப்படியானால் சுயாட்சி ஆர்வம் நம் மிடையே உண்டாக்கப்பட்டிருக்கிறது என்று நீங்கள் கருதுகிறீர்களா?

ஆசிரியர்: அந்த ஆர்வத்தினாலேயே தேசீய காங்கிரஸ்* உண்டாயிற்று, 'தேசீய' என்ற வார்த்தையைத் தேர்ந்தெடுத்ததே இதை புலப்படுத்துகிறது

** இந்திய தேசீய காங்கிரஸ் போன்ற ஸ்தாபனத்தை ஆரம்பிக்க வேண்டும் என்ற யோசனை முதன் முதலில் 1884-இல் ஸ்ரீ ஏ.ஓ.ஹியூமுக்கே பிறந்தது. அதிகாரிகளுக்கும் மற்ற முக்கியஸ்தர்களுக்கும் நல்லுறவு இருப்பதற்கு இத்தகைய ஸ்தாபனம் இருப்பது அவசியம் என அவர் நினைத்தார். ஆனால்,1885-இல் வைசிராயாக இருந்த லார்டுடப்பரின், ஸ்ரீ ஹியூமை அழைத்து, 'பிரிட்டனில் மன்னர் அரசாங்கத்திற்கு எதிர்கட்சி ஒன்று இருப்பதைப் போல ஆண்டுதோறும் கூடி இந்திய அரசாங்க நிர்வாகத்திலிருக்கும் குறைகளை எடுத்துக் கூறுவதற்காக புது ஸ்தாபனம் இருக்க வேண்டும்' என்று யோசனை கூறினார். அதோடு, 'இந்த ஸ்தாபனத்தின் மகாநாடுகளுக்குக் கவர்னர்களைத் தலைமை வகிக்க அழைக்கக் கூடாது' என்றும், ஆலோசனை இந்தியாவிலிருக்கும் வரையில் ரகசியமாக வைத்திருக்க வேண்டும்' என்றும் கேட்டுக்கொண்டார். இவருடைய யோசனையைப் பின்பற்றி இந்திய தேசீய காங்கிரசின் முதல் கூட்டம் 1885 டிசம்பர் 27ம் தேதி பம்பாயில் நடந்தது.*

காங்கிரஸ் ஸ்தாபனமானது என்ன என்பதைக் குறித்து 1930 இல் லண்டனில் நடந்த இரண்டாவது வட்ட மேஜை மகாநாட்டில் பேசியபோது மகாத்மா காந்தி ரத்தினச் சுருக்கமாக எடுத்துக் காட்டியதும் இச்சமயத்தில் குறிப்பிடத்தக்கது. அவர் கூறியதாவது:

"நான் கூறுவது தவறல்லவாயின், காங்கிரஸே இந்தியாவி லிருக்கும் பழமையான ஸ்தாபனம். அதற்கு வயது சுமார் 50 ஆண்டுகளாகிறது. எவ்வித இடைவெளியுமின்றி ஆண்டுதோறும் அதன் மகாநாடு நடந்து வருகிறது. தேசீயம் என்பதற்கு ஏற்றவாறு அது இருந்து வருகிறது. எந்த குறிப்பிட்ட சமூகம், வர்க்கம், நலவுரிமைக்கும் அது பிரதிநிதியாக இல்லை. எல்லா வகுப்பினருக்கும் நலவுரிமைகளுக்கும் அது பிரதிநிதித்துவம் வகிக்கிறது. முதன் முதலில் ஓர் ஆங்கிலேயரின் மூளையில் உதித்ததே இந்த ஸ்தாபனம் என்பதை அதிக ஆனந்தத்துடன் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். ஆலன் ஆக்டேவியன் ஹியூமே காங்கிரஸின் தந்தை. இருபார்ஸி களான பெரோஜ்ஷா மேத்தாவும், தாதாபாய் நௌரோஜியுமே அதை வளர்த்தார்கள். ஆரம்பம் முதற் கொண்டே கங்கிரஸில் முஸ்லீம்கள், கிறிஸ்தவர்கள், ஆங்கிலோ-இந்தியர்கள் இருந்து வந்திருப்பதோடு எல்லாமதத்தினரும் வகுப்பினரும் சாதியினரும் முற்றிலும் பிரதிநிதித்துவம் வகித்தும் வந்திருக்கிறார்கள்."

வாசகர்: உண்மையில் விஷயம் அதுவல்ல. இந்தியா, காங்கிரஸை பொருட்படுத்தவில்லை எனத் தெரிகிறது. பிரிட்டிஷ் ஆட்சியை நிரந்தரமாக்குவதற்கான ஆயுதம் அது என்றும் கருதப்படுகிறது.

ஆசிரியர்: அப்படி அபிப்ராயப்படுவது நியாயமன்று. நம் மாபெரும் அரசியல் தலைவர்கள் பண்படுத்தியிருக்கா விட்டால், நம் இளைஞர்கள் சுயாட்சி என்பதைப் பற்றிப் பேசியும் இருக்க மாட்டார்கள், காங்கிரஸ் தனது லட்சியத்தை அடைந்தாக வேண்டும் என்பதற்காக ஸ்ரீ ஹியூம் எழுதியிருப்பதையோ, நடவடிக்கையில் இறங்கும்படி அவர் நம்மைத் தட்டி எழுப்பியிருப்பதையோ, எவ்வளவு சிரமப்பட்டு நமக்கு விழிப்பை உண்டாக்கினார் என்பதையோ, நாம் எவ்வாறு மறந்துவிட முடியும்? இதே லட்சியத்திற்காக ஸர் வில்லியம் வெட்டர்பர்ன் தமது உடல், பொருள், அறிவு யாவையுமே தத்தம் செய்திருக்கிறார். அவருடைய எழுத்துக்கள் இன்றும் கவனிக்க வேண்டியவை. நாட்டு மக்களைத் தயார் செய்ய வேண்டும் என்பதற்காகப் பேராசிரியர் கோகலே, வறுமையை ஏற்றுத் தமது வாழ்க்கையில் இருபது வருட காலத்தை நமக்கு அர்ப்பணம் செய்தார். இன்றும் அவர் வறுமையிலேயே வாழ்கிறார். காலம் சென்ற நீதிபதி பத்ருதீன் தயாப்ஜி, காங்கிரஸின் மூலம் சுயாட்சி விதையை விதைத்தார். இதே போல வங்காளம்,சென்னை, பாஞ்சாலம் முதலிய இடங்களில் இந்தியரிலும் ஆங்கிலேயரிலும் இந்தியாவை நேசிப்பவர்களுமம, காங்கிரசின் அங்கத்தினர்களுமான பலர் இருக்கிறார்கள்.

வாசகர்: இருங்கள், இருங்கள். நான் கேள்வி கேட்கும் விஷயத்திலிருந்து நீங்கள் விலகிச் செல்கிறீர்கள். நம் ஆட்சி அல்லது சுயாட்சியைப்பற்றி நான் கேட்டேன். நீங்களோ, அந்நிய ஆட்சியைப்பற்றி விவாதிக்கிறீர்கள். ஆங்கிலப் பெயர்களைப் பற்றிக் கேட்க நான் விரும்பவில்லை; நீங்களோ அந்தப் பெயர்களையே கூறிக்கொண்டிருக்கிறீர்கள். சுயாட்சியைப்பற்றி மாத்திரம் கூறுவதோடு நிற்பீர்களாயின்

எனக்குப் போதும். மற்ற பேச்செல்லாம் எனக்குத் திருப்தி அளிக்கப் போவதில்லை.

ஆசிரியர்: உங்களுக்குப் பொறுமையில்லை. நானும் பொறுமையை இழந்துவிட முடியாது. சற்று நிதானமாக நான் கூறுவதைக்கேட்டு வந்தால், நீங்கள் கேட்க விரும்பியதைக் காண்பீர்கள். மரம் ஒரே நாளில் வளர்ந்து விடுவதில்லை என்ற பழமொழியை ஞாபகப்படுத்திக் கொள்ளுங்கள். நான் சொல்லிக்கொண்டு வரும்போது இடைமறிப்பதும், இந்தியாவின் நன்மையை விரும்புகிறவர்களைப் பற்றிக் கேட்க நீங்கள் விரும்பவில்லை என்பதும், உங்களைப் பொறுத்தவரையிலாவது சுயாட்சி இன்னும் வெகு தூரத்திலேயே இருக்கிறது என்பதையே காட்டுகின்றன.உங்களைப் போன்றவர்கள் பலர் இருந்துவிட்டால், நாம் முன்னேறப் போவதே இல்லை. இதை நீங்கள் சிந்தித்துப் பார்ப்பது நல்லது.

வாசகர்: வளைத்து வளைத்துப் பேசி என்னை மடக்கப் பார்க்கிறீர்கள் என்றே எனக்குத் தோன்றுகிறது. இந்தியாவின் நன்மையை நாடுகிறவர்கள் என்று நீங்கள் யாரைச் சொல்லுகிறீர்களோ அவர்கள் அப்படிப்பட்டவர்களல்ல என்பது என் அபிப்பிராயம். அப்படியிருக்க அவர்களைப் பற்றி நீங்கள் சொல்லிக் கொண்டிருப்பதை நான் ஏன் கேட்டுக் கொண்டிருக்கவேண்டும்? தேசத்தின் தந்தை என்று நீங்கள் எண்ணுகிறீர்களே, அவர் தேசத்திற்காக என்ன செய்து விட்டார்? ஆங்கிலேய கவர்னர்கள் நீதியைச் செய்வார்களென்றும், ஆகையால் அவர்களுடன் நாம் ஒத்துழைக்க வேண்டும் என்றும் அவர் கூறுகிறார்.

ஆசிரியர்: அந்தப் பெரியாரைப் பற்றி இப்படி அவமதிப்பாக நீங்கள் பேசுவதென்பது, நாம் வெட்கப்பட வேண்டிய சங்கதி. இதைக் கண்ணியமாக உங்களுக்கு நான் சொல்லித்தான் ஆக வேண்டும். அவர் செய்திருக்கும் வேலையைப் பாருங்கள். இந்தியாவின் சேவைக்கென்றே அவர் தமது வாழ்க்கையைத் தத்தம் செய்திருக்கிறார். நாம் இப்பொழுது அறிந்திருப்ப

வைகளை அவரிடமிருந்தே நாம் கற்றுக்கொண்டிருக்கிறோம். நமது உயிர் 'ரத்தத்தை ஆங்கிலேயர்கள் உறிஞ்சிவிட்டனர். என்று நமக்கு எடுத்துக் காட்டியவர், மதிப்பிற்குரிய தாதாபாயே ஆவார். ஆங்கில மக்களிடம் அவருக்கு இன்னும் நம்பிக்கை இருந்துவருகிறது என்றால் அதனால் என்ன? இளமையின் உற்சாகத்தினால் இன்னும் ஒரு படி மேலே போக நாம் தயாராக இருக்கிறோம் என்பதற்காக தாதாபாய், கௌரவக் குறைவாக நடத்தப்பட வேண்டியவரா? அப்படியாவது அவரைவிட நாம் அதிக புத்திசாலிகளா? நாம் எந்த ஏணியின் உதவியைக் கொண்டு மேலே போயிருக்கிறோமோ அந்த ஏணியையே உதைத்துத் தள்ளிவிடுவதென்பது புத்திசாலித் தனமான காரியம் ஆகாது. மாடிப்படியிலிருந்து ஒரு படியை நீக்கிவிட்டால் அது முழுதுமே கீழே விழுந்துவிடும். குழந்தைப் பருவத்திலிருந்த பிறகு இளமைப் பருவத்தை அடைகிறோம். ஆனால், இளைஞர் ஆகிவிட்டதும் குழந்தைப் பருவத்தை நாம் வெறுப்பதில்லை. அதற்கு மாறாகக் குழந்தைப்பருவத்தை அன்போடு நினைவுப்படுத்திக்கொண்டு இன்புறுகிறோம். பல ஆண்டுகள் படித்துத் தேர்ந்த ஓர் ஆசிரியர், எனக்கு ஏதோ ஒன்றைப் போதிக்கிறார். அந்த ஆசிரியரிடம் பெற்ற அடிப்படையின் பேரில் இன்னும் கொஞ்சம் அதிகமாகக் கற்றுக்கொள்ளுகிறேன். இதற்காக என்னை ஆசிரியரைவிடப் புத்திசாலி என்று கருதிவிட முடியாது. அவர் என்றும் என் மரியாதைக்கு உரியவராகவே இருந்து வருவார். இந்தியாவின் மிக முதியவரான இப்பெரியாரின் விஷயமும் அதே தான். தேசீயத்தின் கர்த்தாவே அவர் தாம் என்பதை நாம் ஒப்புக்கொண்டாக வேண்டும்.

வாசகர்: நன்றாகவே பேசினீர்கள். ஸ்ரீ தாதாபாயிடம் மரியாதை செலுத்த வேண்டும் என்பதை நான் இப்பொழுது அறிகிறேன். அவரும் அவரைப் போன்றவர்களும் இல்லா திருந்தால், நமக்கு ஆர்வத்தை ஊட்டும் இந்த உணர்ச்சியே நமக்கு ஒருவேளை உண்டாகாமலும் இருக்கலாம். இதையே

பேராசிரியர் கோகலே விஷயத்திலும் எப்படிச் சொல்லிவிட முடியும்? ஆங்கிலேயரின் சிறந்த நண்பராக அவர் தம்மை ஆக்கிக்கொண்டிருக்கிறார். அவர்களிடமிருந்து நாம் எவ்வளவோ கற்றுக்கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது என்றும், சுயாட்சியைப்பற்றி நாம் பேசுவதற்கு முன்பு அவர்களுடைய ராஜீய ஞானத்தை நாம் அறிந்து கொள்ள வேண்டும் என்றும் அவர் கூறுகிறார். அவருடைய பேச்சுக்களைப் படித்து எனக்கு அலுத்துப் போய்விட்டது.

ஆசிரியர்: நீங்கள் அலுத்துப்போயிருந்தால், உங்களுக்குப் பொறுமையில்லை என்பதையே காட்டிக்கொள்ளுகிறீர்கள். தங்கள் பெற்றோர்கள் மெல்ல நகருவதாக அதிருப்தி அடைகிறவர்கள், 'குழந்தைகளுக்குச் சமமாக அவர்களால் ஓட முடியவில்லையே' என்பதற்காகப் பெற்றோர்மீது கோபப் படுகிறவர்கள், பெற்றோர்களிடம் மரியாதை செலுத்தாதவர்கள் என்றே சொல்லுகிறோம். பேராசிரியர் கோகலே பெற்றோர் ஸ்தானத்தில் இருக்கிறார். நம்மோடு அவரால் ஓடி வர முடிய வில்லையானால் அதனால் என்ன? சுயாட்சியை அடைய விரும்பும் ஒரு நாட்டு மக்கள், தங்களுடைய முன்னோர்களை அலட்சியமாகக் கருதிவிட முடியாது. முதியவர்களிடம் மரியாதையுடன் இருக்கத் தவறிவிடுவோமானால் நாம் எதற்கும் உதவாதவர்கள் ஆகிவிடுவோம். தங்களைத் தாங்களே ஆண்டுகொள்ளத் தகுதி வாய்ந்தவர்கள், முதிர்ந்த அறிவுள்ளவர்களேயன்றி அவசரப் புத்திக்காரர்கள் அல்ல. மேலும் இந்தியரின் கல்விக்காகப் பேராசிரியர் கோகலே தம்மையே அர்ப்பணம் செய்து கொண்டது போல் இந்தியரில் எத்தனை பேர் இருக்கின்றனர்? பேராசிரியர் கோகலே செய்வது எதுவானாலும், பரிசுத்தமான நோக்கத்தோடு செய்கிறார். இந்தியாவுக்குச் சேவை செய்யவேண்டும் என்பதற்காகச் செய்கிறார் என்று நான் உறுதியாக நம்புகிறேன். தாய் நாட்டிடம் அவருக்குள்ள பக்தி அபாரமானது; அவசியம் நேர்ந்தால் அதற்காக அவர் தம் உயிரையும் கொடுக்கத் தயாராயிருப்பார்.

அவர் எதைச் சொன்னாலும், அது இன்னொருவரை புகழ்வதற்காக அல்ல, உண்மை என்று தாம் நம்புவதைத்தான் அவர் சொல்லுகிறார். ஆகையால் அவரிடம் மிக உயர்ந்த மதிப்பு வைக்க நாம் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம்.

வாசகர்: அப்படியானால், ஒவ்வொன்றிலும் நாம் அவரைப் பின்பற்றவேண்டுமா?

ஆசிரியர்: நான் அப்படி ஒன்றும் சொல்லவில்லை. அவருடைய கருத்திலிருந்து நாம் மனமார மாறுபடுவோமானால், தம்மைப் பின்பற்றுவதைவிட நம் மனச்சாட்சியின்படியே நடந்து கொள்ளும்படி, அந்த அறிவுமிக்க பேராசிரியரே நமக்குப் புத்திமதி சொல்லி விடுவார். இவருடைய வேலையை அலட்சியப் படுத்திச் சொல்லுவது நமது வேலையன்று. நம்மைவிட அவர் .நிச்சயமாகப் பெரியவர் என்பதை நாம் நம்பவேண்டும். இந்தியாவுக்கு அவர் செய்திருக்கும் வேலையோடு ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால் நாம் செய்திருப்பது மிகச் சொற்பம் என்பதைத் திடமாக நாம் உணரவேண்டும் என்பதே நமக்கு முக்கியம். பல பத்திரிக்கைகள் அவரைப்பற்றி மரியாதைக் குறைவாக எழுதி வருகின்றன. அப்படி எழுதப்படுவதை ஆட்சேபிப்பது நமது கடமை. பேராசிரியர் கோகலே போன்றவர்களைச் சுயாட்சியின் தூண்களாக நாம் கருதவேண்டும். இன்னொருவரின் எண்ணம் கெடுதலானது, நம் எண்ணமே நல்லது, நம் கருத்துக்கு மாறுபட்ட கருத்துடையவர்கள் தேசத்தின் விரோதிகள் என்று சொல்லி விடுவதென்பது கெட்ட குணம்.

வாசகர்: நீங்கள் கூறுவதிலுள்ள பொருளை ஓரளவுக்கு இப்பொழுது அறிகிறேன். இதைப்பற்றி நான் மேலும் சிந்திக்க வேண்டியிருக்கிறது. ஆனால், ஸ்ரீ ஹியூமைக் குறித்தும் ஸர் வில்லியம் வெட்டர்பர்னைப்பற்றியும் நீங்கள் கூறுவதைத்தான் என்னால் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை.

ஆசிரியர்: இந்தியர் விஷயத்தில் உள்ள விதியே

ஆங்கிலேயர் விஷயத்திலும் பொருந்தும். எல்லா ஆங்கிலேயர் களும் கெட்டவர்களே என்று கூறப்படுவதை நான் ஏற்றுக் கொள்ளவே முடியாது. இந்தியாவுக்குச் சுயாட்சி அளித்துவிட வேண்டுமென்று பல ஆங்கிலேயர்கள் விரும்புகின்றனர். மற்றவர்களை விட ஆங்கிலேயர்கள் சற்று சுயநலக்காரர்கள் என்பது உண்மை. ஆனால், அதனால் எல்லா ஆங்கிலேயருமே கெட்டவர்களென்று கருதிவிடக் கூடாது. நீதியை விரும்புகிற நாம், மற்றவர்களிடமும் முறையாக நடந்து கொள்ள வேண்டும். ஸர் வில்லியம், இந்தியாவுக்குக் கெடுதலை விரும்பவில்லை. அதுவே நமக்குப் போதும். நாம் நியாயமாக நடந்து கொண்டால் இந்தியா சீக்கிரத்தில் சுதந்திரத்தை அடையும் என்பதைப் போகப்போக நீங்கள் காண்பீர்கள். ஒவ்வொரு ஆங்கிலே யரையும் விரோதியாக எண்ணிக்கொண்டு ஒதுக்கிச் சென்றால் சுயாட்சி தாமதப்படும் என்பதையும் காண்பீர்கள். ஆனால், நாம் அவர்களிடம் நியாயமாய் நடந்தால், லட்சியத்தை நோக்கி முன்னேறுவதற்கு அவர்களுடைய ஆதரவு நமக்கு இருக்கும்.

வாசகர்: இவையெல்லாம் பைத்தியக்காரத் தனமானவை என்றே இப்பொழுது தோன்றுகின்றன. ஆங்கிலேயரின் ஆதரவு என்பதும், சுயாட்சியை நாம் அடைவது என்பதும் ஒன்றுக் கொன்று முரணானவை. நாம் சுயாட்சி அடைவதென்பதை ஆங்கில மக்கள் எப்படிச் சகித்துக் கொண்டிருப்பார்கள்? ஆனால் இவ்விஷயத்தில் எனக்காக நீங்கள் இப்பொழுதே முடிவுகட்டிவிட வேண்டுமென நான் விரும்பவில்லை. இதில் காலத்தைக் செலவிடுவது வீணானது. நாம் எந்த விதத்தில் சுயாட்சியினை அடைய முடியும் என்பதை நீங்கள் காட்டும் போது, உங்கள் கருத்தை ஒரு வேளை நான் அறிந்து கொள்ளக்கூடும். ஆங்கிலேயரின் உதவியைப் பற்றிச் சொல்லி உங்கள் மீது எனக்குத் தவறான எண்ணம் ஏற்படும்படி செய்து விட்டீர்கள். ஆகையால், இவ்விஷயத்தைத் தொடர வேண்டாமென்று உங்களைக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

ஆசிரியர்: அந்த விருப்பம் எனக்கு இல்லை. என் மீது தவறான எண்ணம் கொண்டு விட்டீர்கள் என்பது கவலைப் பட

வேண்டிய விஷயமே அன்று. நீங்கள் விரும்பாத விஷயங்களை ஆரம்பத்திலேயே நான் சொல்லி விடுவது தான் நல்லது. உங்களுக்கு ஏற்பட்டிருக்கும் தவறான எண்ணத்தைப் போக்கப் பொறுமையோடு முயற்சி செய்ய வேண்டியது என் கடமை.

வாசகர்: கடைசியாக நீங்கள் கூறியிருப்பதை நான் விரும்புகிறேன். எனக்குப் பிடித்ததைச் சொல்லும் தைரியத்தை அது எனக்கு அளிக்கிறது. ஒரு விஷயந்தான் எனக்கு இன்னும் புதிராக இருக்கிறது. சுயாட்சிக்குக் காங்கிரஸ் எவ்விதம் அடிகோலியது என்பதுதான் எனக்கு விளங்கவில்லை.

ஆசிரியர்: அதைப் பார்ப்போம். இந்தியாவின் பல பகுதிகளில் இருக்கும் இந்தியர்களைக் காங்கிரஸ் ஒன்று திரட்டி ஒரே நாட்டினர் என்ற எண்ணம் ஏற்பட நமக்கு உற்சாகம் அளித்தது. அரசாங்கம் அதை வெறுப்புடன் பார்த்தது. அரசாங்கத்தின் வருவாயையும் செலவுகளையும் நாட்டுமக்களே நிர்வகிக்கவேண்டுமென்று காங்கிரஸ் எப்பொழுதும் வற்புறுத்தி வந்திருக்கிறது. கனடாவுக்கு இருப்பதைப் போன்ற சுயாட்சி நமக்கும் வேண்டும் என்றும் காங்கிரஸ் எப்பொழுதும் வற்புறுத்தி வந்திருக்கிறது. கனடாவுக்கு இருப்பதைப் போன்ற சுயாட்சி நமக்கும் வேண்டும் என்றும் காங்கிரஸ் எப்பொழுதுமே விரும்பி வந்திருக்கிறது. அதை நாம் விரும்புகிறோமோ, இல்லையோ, அதைவிட அதிகமாக விரும்பத்தக்கது ஏதாவது ஒன்று இருக்கிறதா என்பவையெல்லாம் வேறு விஷயங்கள். நான் இப்பொழுது காட்ட விரும்புவதெல்லாம், சுயாட்சி என்பதற்கான ஆரம்ப ருசியை உண்டாக்கியது காங்கிரஸ் என்பதேயாகும். அந்தக் கௌரவத்தை அதற்குக் கொடுக்க மறுப்பது சரியல்ல. அதை நாம் செய்வது நன்றி கெட்ட காரியம் என்பது மாத்திரமன்று, நமது லட்சியத்தை நிறைவேற்றிக் கொள்ளுவதற்கு முட்டுக்கட்டை போட்டு விடுவதுமாகும். காங்கிரஸ், நாம் ஒரு தேசீய இனமாகவளர்ச்சி அடைவதற்கு விரோதமான ஸ்தாபனம் எனக்கொள்ளுவது, அந்த ஸ்தாபனத்தை நமக்குப் பயனற்றதாகச் செய்துவிடும்.

2 வங்காளப் பிரிவினை

வாசகர்: நீங்கள் கூறுவதைக் கொண்டு கவனித்தால் சுயாட்சிக்கு அடிக்கல் போட்டது காங்கிரஸே என்று சொல்வது சரியானதே என்று தோன்றுகிறது. ஆனால் இது உண்மையான விழிப்பு என்று கருதிட முடியாது என்பதை நீங்களும் ஒப்புக் கொள்ளுவீர்கள். உண்மையான விழிப்பு எப்பொழுது, எப்படி ஏற்பட்டது?

ஆசிரியர்: வித்து கண்ணுக்குத் தென்படுவதில்லை. அது மண்ணுக்குள்ளிருந்து வேலை செய்கிறது; அது மறைந்தாலும் பூமிக்கு வெளியிலே கிளம்பும் மரத்தைமாத்திரம் பார்க்கிறோம். காங்கிரஸின் சக்தி அதுதான். என்றாலும், உண்மையான விழிப்பு என்று நீங்கள் சொல்வது வங்காளப் பிரிவினை*க்குப் பிறகு ஏற்பட்டது. இதற்காக லார்டு கர்ஸனுக்கும் நாம் வந்தனம் கூறவேண்டும். பிரிவினை செய்யப்பட்டபோது, வங்காள மக்கள் அது கூடாது என்று லார்டு கர்ஸனுக்கு நியாயத்தை எடுத்துக் கூறினார்கள்.

ஆனால் அதிகார இறுமாப்பில் அவர்களுடைய கோரிக்கைகளை எடுத்துக்கொள்ள அவர் மறுத்துவிட்டார். வெறும் பேச்சுப் பேசிக் கொண்டிருக்கத்தான் இந்தியர்களால் முடியுமேயன்றி உருப்படியான நடவடிக்கை எதையும் செய்ய அவர்களால் ஆகாது என்று நினைத்து விட்டார்; அவமதித்தும்

வைசிராயாக இருந்த லார்டு கர்ஸன் 1905 ஜூலையில் வங்காள மாகாணத்தை மேற்கு வங்காளம் என்றும் அஸ்ஸாமும் சேர்ந்த கிழக்கு வங்காளம் என்றும் இரண்டாகப் பிரிவினை செய்தார். லார்டு கர்ஸன் செய்த தவறுகளில் இது முதன்மை யானதாயிற்று. இத்தவறு பிரிட்டிஷ் இந்திய உறவையே அடியோடு கெடுத்துவிடும் சூழ்நிலையை உண்டாக்கிவிட்டது. 1905-இல் ஸ்ரீ கோகலே காசியில் பேசுகையில், " லார்டு கர்ஸன் இந்திய மக்களைப் புரிந்து கொள்ளவில்லை" என்றார். 'இந்தியாவை ஆளுவதற்கு இங்கிலாந்து அனுப்பிய வைசிராய்களில் மிக திறமை வாய்ந்தவரான லார்டு கர்ஸன், இந்தியாவின் பிரிட்டிஷ் ஆட்சியின் அடிப்படையையே நாசப்படுத்தி விட்டார்" என்று முக்கியஸ்தர்களும் ஒப்புக் கொண்டனர்

பேசினார். எல்லா எதிர்ப்புக்களையும் அலட்சியம் செய்து விட்டு வங்காளத்தைப் பிரித்தார். அந்நாளை பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியத்தையே பிரித்த நாளாகவே கருதவேண்டும். இப்பிரிவினையால் பிரிட்டிஷ் ஆட்சிக்கு ஏற்பட்ட அதிர்ச்சியைப் போல வேறு எதுவுமே அவ்வளவு அதிர்ச்சியை உண்டாக்கியதில்லை. இந்தியாவுக்குச் செய்யப் பட்டிருக்கும் மற்ற அநீதிகள், இப்பிரிவினையைவிடக் குறைவானவை என்பதல்ல. அப்படிப்பட்ட அக்கிரமங்கள் பலவற்றைக் குறித்தும் பின்னால் கவனிப்போம். ஆனால், வங்காளப் பிரிவினையை எதிர்க்க மக்கள் தயாராயிருந்தார்கள். அச்சமயம் உணர்ச்சி வேகம் பலமானதாகவே இருந்தது. பல பிரபல வங்காளிகள் தங்களுடைய அனைத்தையும் இழக்கத் தயாராயிருந்தார்கள். அவர்கள் தங்களுடைய சக்தியை அறிவார்கள். அதனாலேயே பெருந்தீயைப்போல் இந்தக் கிளர்ச்சி மூண்டது. அது, இன்று அணைக்க முடியாததாகி யிருக்கிறது; அதை அணைக்க வேண்டிய அவசியம் இல்லை. பிரிவினை போய்விடும்; வங்காளம் மீண்டும் ஒன்றாகிவிடும்; ஆனால் பிரிட்டிஷ் படகில் ஏற்பட்டு விட்ட பிளவு மாத்திரம் இருந்து கொண்டிருக்கும்; நாளுக்கு நாள் பெரியதாகியும் தீரும். விழிப்புற்ற இந்தியா இனித் தூங்கப் போவதில்லை. பிரிவினையை ரத்து செய்ய வேண்டும் என்ற கோரிக்கை, சுயாட்சிக் கோரிக்கைக்குச் சமமானது; வங்காளத்திலுள்ள தலைவர்கள் இதை அறிவார்கள்.

பிரிட்டிஷ் அதிகாரிகளும் இதை உணருகிறார்கள். இதனாலேயே பிரிவினை இன்னும் இருந்துவருகிறது. நாளாக

இப்பிரிவினையால் வங்காளத்தில் பெரும் கிளர்ச்சி எழுந்ததோடு பகிஷ்கரா, சுதேசி இயக்கங்கள் தீவிரமாக தோன்றி நாடெங்கும் பரவின. தேசீய ஒற்றுமையைச் சிதைப்பதற்காகவே வங்காளப் பிரிவினை செய்யப்பட்டது என்று வங்காளிகள் ஆத்திரமடைந்தனர். இவ்விதம் பலத்த எதிர்ப்புக்கு இலக்கான வங்காளப் பிரிவினை 1911-ல் டில்லியில் நடந்த தர்பாரில் பிரிட்டிஷ் மன்னர் செய்த பிரகடனத்தின் மூலம் ரத்தாகி மீண்டும் வங்காளம் ஒன்றாக்கப்பட்டது.

ஆகத் தேசீய ஐக்கியம் உருவாகிறது. இந்தத் தேசீய ஐக்கியங்கள் ஒரே நாளில் அமைந்து விடுவதில்லை. இதற்குப் பல வருடங்களாகும்.

வாசகர்: பிரிவினையின் பலன்கள் என்ன என்று நீங்கள் கருதுகிறீர்கள்?

ஆசிரியர்: குறைகளை நிவர்த்தித்துக் கொள்ளுவதற்கு மன்னரிடம் முறையிட்டுக்கொள்ள வேண்டும். பரிகாரம் கிடைக்கவில்லை என்றால் திரும்பவும் மனுச் செய்து கொள்ளலாம் என்பதைத் தவிர மற்றப்படி நாம் சும்மா இருக்க வேண்டியதுதான் என்று இதுவரை நாம் நினைத்து வந்தோம். மனுக்களுக்கு ஆதரவாகப் பலமும் இருந்தாக வேண்டும், கஷ்டப்படுவதற்கும் தாங்கள் தயாராயிருக்க வேண்டும் என்பதைப் பிரிவினைக்குப் பிறகு மக்கள் கண்டார்கள். இந்தப் பிரிவினையால் ஏற்பட்ட முக்கிய விளைவு ஒரு புத்துணர்வேயாகும் என்பதை நாம் கருத்தில் கொள்ளவேண்டும். பத்திரிக்கைகளில் மனம் விட்டு எழுதப்பட்டு வருபவைகளிலிருந்து இந்த உணர்ச்சி புலப்படுகிறது. நடுநடுங்கிக் கொண்டு, முன்னால் மக்கள் எதை ரகசியமாகச் சொல்லி வந்தார்களோ அதையே இப்பொழுது பகிரங்கமாகச் சொல்லி, பத்திரிகைகளிலும் எழுதி வருகின்றனர். சுதேசி இயக்கம் ஆரம்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஓர் ஆங்கிலேயனைக் கண்டதுமே இளைஞர்களும் கிழவர்களும் முன்பு ஓட்டம் எடுத்தனர்; இப்பொழுது அந்த பயமெல்லாம் போய்விட்டது. சச்சரவு ஏற்படுவதற்கோ, சிறைப்படுவதற்கோ அவர்கள் அஞ்சுவதில்லை. இந்தியாவின் மிகச் சிறந்த மக்கள் சிலர் இன்று நாடு கடத்தப்பட்டிருக்கிறார்கள். சாதாரணமாக மனுச் செய்து கொள்ளுவது என்பதற்கு இது மாறானதொன்று . இவ்விதம் மக்கள் செயல்பட்டு முன் வந்தனர். வங்காளத்தில் மூண்டெழுந்த உணர்ச்சி, வடக்கில் பாஞ்சாலத்திற்கும், தெற்கில் கன்னியாகுமரி வரைக்கும் பரவிவிட்டது.

வாசகர்: இதைத் தவிரக் குறிப்பிடத் தக்க வேறு பயனிருக்கிறதா?

ஆசிரியர்: பிரிவினை, பிரிட்டிஷ் படகில் பிளவை உண்டாக்கி விட்டதோடு நம்முடையதிலும் உண்டாக்கியிருக்கிறது. மகத்தான சம்பவங்கள் மகத்தான பலன்களை உண்டாக்கும். நம் தலைவர்கள், மிதவாதிகள், தீவிரவாதிகள் என இரு கட்சிகளாய் பிரிந்திருக்கின்றனர். மெதுவாகச் செல்லும் கட்சி, பொறுமையில்லாத கட்சி என்று இவற்றைக் கருதலாம். மிதவாதிகள் கட்சி பங்காளிகள் கட்சி என்றும், தீவிரவாதிகளின் கட்சி தைரியமான கட்சி என்றும் சிலர் சொல்லுகின்றனர். அவரவர்கள் மனத்திற்கு ஏற்றாற்போல இவ்விரு கட்சிகளையும் பற்றி எல்லோரும் வியாக்கியானம் கூறுகின்றனர். ஆனால், ஒன்று மாத்திரம் நிச்சயம். இவ்விரு கட்சியருக்குமிடையே விரோதம் உண்டாகிவிட்டது. ஒரு கட்சி மற்றொன்றை நம்பாமல், அதன் நோக்கத்தைப் பற்றிக் குறை கூறி வருகிறது. சூரத்காங்கிரஸின் முடிவில் அடிதடியே அநேகமாக ஏற்பட்டு விட்டது. *இந்தப் பிளவு நாட்டிற்கு நல்லதல்ல என்றே நான்

** 1907 டிசம்பர் 27 இல் சூரத்தில் நடந்த காங்கிரஸில் அடிதடியும் குழப்பமும் உண்டாகி காங்கிரஸில் பிளவு ஏற்பட்டதெனினும் காங்கிரஸின் போக்கில் சூரத் மகாநாடு புதிய மாறுதலையும் உண்டாக்கியது. இதற்கு முதலாண்டு கல்கத்தாவிலும் நடந்த காங்கிரஸில் மிதவாதிகளுக்கும் தீவிரவாதிகளுக்கும் தகராறு முற்றியது. இந்தத் தகராறும், இதனால் ஏற்பட்ட சந்தேகங்களுமே சூரத் காங்கிரஸில் அடிதடியில் முடிந்தன எனலாம். பூனாவிலிருந்து காங்கிரஸைச் சூரத்திற்கு மாற்றியது. அங்கே தங்களுக்கு அதிக பலம் இருக்கும் என மிதவாதிகள் எண்ணியதாலேயே என தீவிரவாதிகள் கருதினர். மேலும் சுயாட்சி, பகிஷ்காரம், தேசீயக் கல்வி ஆகியவைகளைக் குறித்து கல்கத்தா காங்கிரஸில் நிறைவேற்றிய தீர்மானங்களைச் சூரத்தில் மிதவாதிகள் மழுப்பி விட்டுவிடக் கூடும் என்றும் தீவிரவாதிகள் சந்தேகித்தனர். மகாநாட்டில் வர இருந்த தீர்மானங்களின் நகலை அவர்களுக்குக் கொடுக்காதது சந்தேகத்தை அதிகப் படுத்தியது. அதோடு டாக்டர் ராஷ்பிகாரி கோஷை மகாநாட்டுத் தலைவராக வரவேற்புக் கமிட்டியே தேர்ந்தெடுத்து விட்டதைத்*

நினைக்கிறேன். அதே சமயத்தில் இப்பிளவுகள் நீண்ட காலம் நீடிக்க மாட்டா என்றும் எண்ணுகிறேன். இவை எவ்வளவு காலம் நீடிக்கும் என்பது தலைவர்களைப் பொறுத்திருக்கிறது.

3. அதிருப்தியும் அமைதியின்மையும்

வாசகர்: அப்படியானால் விழிப்பிற்குப் பிரிவினையே காரணம் என்று நீங்கள் நினைக்கிறீர்களா? இதன் பலனாக ஏற்பட்ட அமைதியின்மையை நீங்கள் வரவேற்கிறீர்களா?

ஆசிரியர்: ஒருவர் தூக்கத்திலிருந்து எழும்போது கைகால்களை முறுக்கிக்கொள்ளுகிறார்; அமைதி இல்லாமலும் இருக்கிறார். முற்றிலும் விழிப்பை அடைவதற்குக் கொஞ்ச நேரம் ஆகிறது. அதே போல, பிரிவினை விழிப்பை உண்டாக்கியிருந்தபோதிலும் தூக்கக் கலக்கம் இன்னும் கொள்ளுவதுடன் அமைதி இல்லாமலும் இருக்கிறோம். தூக்கத்திற்கும் விழிப்பிற்கும் இடையான ஒரு நிலை இருப்பது அவசியமெனக் கருதப்படுவதைப் போலவே இந்தியாவில் இப்பொழுது இருந்துவரும் அமைதி இல்லாத நிலையும் அவசியமே என்றும், சரியான நிலையே என்றும் கருதப்படவேண்டும். அமைதியின்மை இருக்கிறது என்பதை அறிந்திருப்பதே, அதிலிருந்து சமாளித்துக்கொண்டு வருவதற்கு நமக்குச் சாத்தியமாகலாம். தூக்கத்திலிருந்து எழுந்ததும் மயக்கத்தோடு கூடிய நிலையிலேயே நாம் தொடர்ந்து

தீவிரவாதிகள் ஆட்சேபித் தனர். சூரத் காங்கிரஸ் 27-ஆம் தேதி பகல் 2-30 மணிக்குக் கூடி தலைவர் பெயர் பிரேரேபிக்கப் பட்ட போது தீவிரவாதிகள் எதிர்த்தனர். கூட்டம் நடந்த போது தீவிரவாதிகளின் கோஷ்டிக்குத் தலைவரான லோகமான்ய திலகர் பேச எழுந்து மேடைக்குச் சென்றபோது அவரை அனுமதிக்க மறுக்கவே, கூச்சலும் குழப்பமும் அதிகமாகி செருப்பு வீச்சும் அடிதடியும் நடந்துவிட்டன; மேஜை நாற்காலிகளும் நொறுங்கின.

இருந்துவிடுவதில்லை. ஆனால், நமது சக்திக்கு ஏற்றபடி உடனேயோ அல்லது சிறிது நேரங்கழித்தோ நாம் முழுப்புலன் உணர்வுகளை அடைந்துவிடுகிறோம். அதேபோல, யாரும் விரும்பாத இப்பொழுதுள்ள அமைதியின்மையிலிருந்து நாமும் விடுபடுவோம்.

வாசகர்: மற்றொரு வகையான அமைதியின்மை என்ன?

ஆசிரியர்: அமைதியின்மை என்பது உண்மையில் அதிருப்தியே ஆகும். இந்த அதிருப்தியையே இப்பொழுது அமைதியின்மை என்று கூறி வருகிறோம். காங்கிரஸ் காலத்தில் இதற்கு அதிருப்தி என்று பெயர் இடப்பட்டிருக்கிறது. இந்தியாவில் அதிருப்தி பரவுவது அவசியமானது என்று ஸ்ரீ ஹியூம் எப்பொழுதும் கூறி வந்திருக்கிறார். இந்த அதிருப்தி மிகவும் பலன் உள்ளது. இப்பொழுது இருக்கும் தன் நிலையில் ஒருவன் திருப்தி கொண்டிருந்தால் அதிலிருந்து வெளியேற அவனைத் தூண்டுவது கடினம். ஆகையால், எந்தச் சீர்திருத்தத்திற்கும் முன்னால் இந்த அதிருப்தி இருந்தாக வேண்டும். வெறுப்படையும் போது தான் நாம் வைத்திருக்கும் பொருள்களைத் தூக்கி எறிந்து விடுகிறோம். இந்திய, ஆங்கிலப் பெரியார்களின் சிறந்த நூல்களைப் படித்த பிறகு அத்தகைய தோர் அதிருப்தி நம்மிடம் தோன்றி இருக்கிறது. அதிருப்தியிலிருந்து அமைதியின்மை உண்டாகிறது. அமைதியின்மை யால் பலர் சாவது, பலர் சிறைப்படுவது, பலர் நாடு கடத்தப் படுவது ஆகியவையெல்லாம் உண்டாகின்றன. இத்தகைய நிலைமையே இன்றும் தொடர்ந்து இருந்து வரும். அவ்வாறு இருக்கத்தான் வேண்டும். இவையெல்லாம் நல்ல அறிகுறிகள் என்றே கருதப்படும். ஆனால், இவை கெடுதலான பலனுக்கும் வழி செய்துவிடும்.

4. சுயராஜ்யம் என்பது என்ன?

வாசகர்: இந்தியாவை ஒரே தேசீய இனமாக்குவதற்குக் காங்கிரஸ் என்னசெய்திருக்கிறது. பிரிவினை எவ்விதம் விழிப்பை உண்டாக்கியிருக்கிறது, நாடு முழுவதும் அதிருப்தியும் அமைதியின்மையும் எவ்விதம் பரவியிருக்கின்றன என்பவற்றை நான் இப்பொழுது அறிந்து கொண்டேன். சுயராஜ்யத்தைப் பற்றி உங்கள் கருத்து இன்னதென்பதை இப்பொழுது அறிய விரும்புகிறேன். இதைக் குறித்து நாங்கள் கொள்ளும் விளக்கம் உங்கள் கருத்துக்கு ஒத்திருக்காதோ என்று அஞ்சுகிறேன்.

ஆசிரியர்: அதற்கு நாம் கொள்ளும் பொருள் ஒன்றாகவே இல்லாதிருப்பதும் சாத்தியமே. சுயராஜ்யத்தை அடைந்துவிட வேண்டும் என்பதில் நீங்களும் நானும், எல்லா இந்தியர்களுமே, பொறுமை இழந்தவர்களாக இருக்கிறோம். ஆனால், அது என்ன என்பதில் நாம் இன்னும் ஒரு முடிவுக்கு வந்து விடவில்லை என்பது நிச்சயம். ஆங்கிலேயரை இந்தியாவி லிருந்து விரட்டிவிட வேண்டும் என்பது ஒரு கருத்து என்பதைப் பலர் வாயாலும் கேட்கிறோம். ஆனால், அப்படி ஏன் விரட்டிவிட வேண்டும் என்பதைக் குறித்து பலர் தீர யோசித்திருப்பதாகத் தோன்றவில்லை. உங்களை ஒன்று கேட்கிறேன். நாம் விரும்புவதெல்லாம் கிடைப்பதாயிருந்தாலும் ஆங்கிலேயர்களை விரட்டிவிட வேண்டியது அவசியம் என்று நீங்கள் நினைக்கிறீர்களா?

வாசகர்: அவர்களை ஒன்றே ஒன்று மாத்திரம் கேட்பேன். 'தயை செய்து எங்கள் நாட்டை விட்டுப் போய்விடுங்கள்' என்பதே அது. இந்த வேண்டுகோளுக்கு உடன்பட்டுவிட்டால், அவர்கள் இந்தியாவிலிருந்து போய் விடுவதென்பது அவர்கள் இன்னும் இந்தியாவில் இருக்கிறார்கள் என்றாகும். இதில் எனக்கும் எந்தவித ஆட்சேபமும் இல்லை. பிறகு அவர்கள் மொழியில் ' போய் விட்டார்கள்' என்ற சொல், 'இருக்கிறார்கள்'

என்பதற்கு நேர் என நாம் அறியமுடியும்.

ஆசிரியர்: சரி, ஆங்கிலேயர்கள் போய் விடுகிறார்கள் என்று வைத்துக் கொள்ளுவோம். அதன் பிறகு நீங்கள் என்ன செய்வீர்கள்?

வாசகர்: அந்தக் கேள்விக்கு இந்தக் கட்டத்தில் பதில் சொல்லிவிட முடியாது. அவர்கள் போய்விட்ட பிறகு ஏற்படும் நிலைமையையும், எந்த விதத்தில் போகிறார்கள் என்பதையுமே அது பெரும்பாலும் பொறுத்திருக்கிறது. நீங்கள் ஊகிக்கிறபடி அவர்கள் வெளியேறி விடுவார்களானால் அவர்கள் அரசியலையே நாம் தொடர்ந்து வைத்துக்கொண்டு ஆட்சியை நடத்தி வருவோம் என்றே எனக்குத் தோன்றுகிறது. சொன்ன மாத்திரத்திலேயே அவர்கள் போய்விடுவதாயிருந்தால், நாம் ராணுவம் முதலியவைகளைத் தயாராக வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். எனவே ஆட்சியை நடத்திக்கொண்டு போவதில் நமக்கு எந்தவிதமான சிரமமும் இருக்காது.

ஆசிரியர்: நீங்கள் அப்படி நினைக்கலாம்; ஆனால் நான் அவ்வாறு எண்ணவில்லை. எனினும், இதைப்பற்றி இச்சமயம் விசாரிக்கப் போவதில்லை. உங்கள் கேள்விக்கு நான் பதில் சொல்லி ஆக வேண்டும். ஆகவே, உங்களுக்குப் பல கேள்விகளைப் போடுவதே சரி. ஏன் ஆங்கிலேயர்களை விரட்டிவிட விரும்புகிறீர்கள்?

வாசகர்: ஏனெனில், அவர்களுடைய ஆட்சியினால் இந்தியா வறுமை அடைந்து விட்டது. ஆண்டுதோறும் நம் பணத்தை அவர்கள் கொண்டுபோய் விடுகிறார்கள். முக்கியமான பதவிகளை அவர்கள் தமக்கென வைத்துக்கொள்ளுகின்றனர். நம்மை அடிமை நிலையிலும் வைத்திருக்கின்றனர். நம்மிடம் அலட்சியமாக நடந்து கொள்ளுவதுடன் நம்முடைய உணர்ச்சிகளையும் அவர்கள் மதிப்பதில்லை.

ஆசிரியர்: நம்முடைய பணத்தை அவர்கள் எடுத்துக் கொண்டு போகாமல் இருக்கிறார்கள்; மரியாதையுடனும் நடக்கிறார்கள்; நமக்குப் பொறுப்புள்ள பதவிகளையும்

கொடுக்கிறார்கள் என்று வைத்துக் கொண்டால் அவர்கள் இங்கிருப்பது தீமையே என்று நீங்கள் கருதுவீர்களா?

வாசகர்: இக்கேள்வி பயனற்றது. புலி தன்னுடைய சுபாவத்தை மாற்றிக் கொண்டுவிட்ட பிறகு அதனுடன் பழகுவதில் தீமையுண்டா என்று கேட்பதைப்போன்றதே இது. இத்தகைய கேள்வி நேரத்தை வீணாக்குவதேயாகும். புலி தன்னுடைய சுபாவத்தை மாற்றிக் கொள்ளும்போது ஆங்கிலேயரும், தங்கள் சுபாவத்தை மாற்றிக் கொள்ளுவார்கள். இது நடக்கக் கூடியதல்ல. நடக்கும் என்று நம்புவதும் மனித அனுபவத்திற்கு மாறுபட்டது.

ஆசிரியர்: கனடாக்காரர்களும், தென்னாப்பிரிக்கக் காரர்களும் அடைந்திருப்பதைப் போன்ற சுயாட்சியை நாம் அடைகிறோம் என்று வைத்துக் கொள்ளுவோம். அது போதுமா?

வாசகர்: இதுவும் பயனற்ற கேள்வியே. அதே போன்ற அதிகாரம் நமக்கு இருக்கும்போது நாம் அதை அடைவோம்; பிறகு நாம் நம் கொடியை ஏற்றிக் கொள்ளுவோம். ஜப்பான் எப்படி இருக்கிறதோ அப்படி இருக்க வேண்டும் இந்தியாவும். நமக்குச் சொந்தமாகக் கடற்படை, ராணுவம் இருக்க வேண்டும். நமக்கென்று தனிச் சிறப்பும் இருக்க வேண்டும் . அப்பொழுது இந்தியாவின் சொல் உலகெல்லாம் ஒலிக்கும்.

ஆசிரியர்: உங்கள் வருணனை சரியாகவே இருக்கிறது. காரியத்தில் அதன் பொருள் இதுதான். ஆங்கிலேயர்கள் இல்லாமலேயே ஆங்கிலேய ஆட்சியை நாம் விரும்புகிறோம் என்பதே அது. புலி இருக்கக்கூடாது; ஆனால் புலியின் சுபாவம் இருக்கவேண்டும் என்று விரும்புகிறீர்கள். அதாவது, இந்தியாவை ஆங்கிலமயமாக்குவீர்கள் என்றே தொனிக்கிறது. ஆங்கிலேயர் மயமாகி விடும் போது அதை ஆங்கிலஸ்தான் என்றழைக்க வேண்டுமேயல்லாமல் ஹிந்துஸ்தான் என்றல்ல. நான் விரும்பும் சுயராஜ்யம் இதுவல்ல.

வாசகர்: சுயராஜ்யம் இப்படித்தான் இருக்க வேண்டும் என்பதைப்பற்றி என் கருத்தை உங்களிடம் சொன்னேன். நாம் பெற்ற கல்வியினால் ஏதாவது பயனுண்டு என்றால்,

ஸ்பென்ஸர் *, மில்[2] முதலானவர்களின் நூல்களினால் ஏதாவது முக்கியத்துவம் உண்டென்றால், ஆங்கிலப் பார்லிமெண்டே, பார்லிமெண்டுகளுக்கெல்லாம் தாயாக இருப்பின், நாம் ஆங்கிலேயர்களைப் பின்பற்றியே நடக்க வேண்டும் என்று நான் நிச்சயமாக எண்ணுகிறேன். தங்கள் நாட்டில் மற்றவர்கள் இருக்க அவர்கள் அனுமதிப்பதில்லை. அதே போல நம் நாட்டில் மற்றவர்கள் இருக்க நாம் அனுமதிப்பதில்லை என்ற அளவுக்கு நாம் அவர்களைப் போல் நடக்கவேண்டும். அவர்கள் தங்கள் சொந்தநாட்டில் என்ன செய்திருக்கிறார்களோ அது வேறு எந்த நாட்டிலும் செய்யப்படவில்லை. ஆகையால், நாம் அவர்களுடைய ஸ்தாபனங்களை இங்கே புகுத்துவது சரியான தேயாகும். ஆனால், இப்பொழுது உங்கள் கருத்தை அறிய விரும்புகிறேன்.

ஆசிரியர்: பொறுமையுடன் இருப்பது அவசியந்தான். விவாதத்தின் போக்கிலேயே என்னுடைய கருத்துக்களும் ஒவ்வொன்றாக வெளிப்படும். சுயராஜ்யத்தின் உண்மையான தன்மையை அறிவது உங்களுக்கு எவ்வளவு எளிதாயிருக்கிறதோ அவ்வளவு அதை அறிந்துகொள்ளுவது எனக்குக் கஷ்டமாக இருக்கிறது. ஆகையால், நீங்கள் எதைச் சுயராஜ்யம் என்கிறீர்களோ அது உண்மையான சுயராஜ்யம் அல்ல என்பதைக் காட்ட முயல்வதுடன் நான் தற்சமயம் திருப்தியடைகிறேன்.

** ஸ்பென்ஸர், ஹெர்பர்ட் (1820-1903) டெர்பியில் இருந்த ஒரு பள்ளி ஆசிரியரின் மகன். சிலவருடங்கள் சிவில் பொறியியல் வல்லுனராக வேலைபார்த்தார். 1851-இல் அவருடைய முதல் நூலான 'சமூகப் புள்ளி விவரம்' வெளியாகியது. பின்பு 'மனத்தத்துவம் பற்றிய கோட்பாடுகள்' என்ற அவரது நூல் 1853-இல் பிரசுரமாகியது. டார்வின் பரிணாம வாதத்தை அது முற்கூட்டியே அறிவித்தது 'சமஷ்டி தத்துவத்தின் முறை' என்ற நூல் பத்துத் தொகுதிகளாக 1860-இல் முடிவுற்றது.*

[2] மில். ஜான் ஸ்டுவர்ட் (1806-1973) தத்துவ விஷயமாகப் பிரச்னைகளை ஆராய்ந்த நூல்கள் பலவற்றின் ஆசிரியரெனப் புகழ்பெற்றவர். இவர் எழுதியுள்ள நூல்களுள் சிறப்பானவை: 'பொருளியல் பற்றிய கோட்பாடுகள்' 'சுதந்திரம் பற்றிய கட்டுரை', 'உபயோக வாதம்'.

5. இங்கிலாந்தின் நிலைமை

வாசகர்: அப்படியானால் நாம் பின்பற்றுவதற்கு ஆங்கில அரசாங்க முறை விரும்பத்தக்கதோ, தகுதியானதோ அல்ல என்று நீங்கள் கூறுவதிலிருந்து அனுமானிக்கிறேன்.

ஆசிரியர்: உங்கள் அனுமானம் நேரிதே. இங்கிலாந்தின் இன்றைய நிலைமை இரங்கத்தக்கது; அந்த நிலை இந்தியாவுக்கு என்றுமே ஏற்பட்டுவிடக்கூடாது என்று கடவுளைப் பிரார்த்திக்கிறேன். பார்லிமெண்டுகளுக்கெல்லாம் அன்னை என்று நீங்கள் கருதும் பார்லிமெண்டு, ஒரு மலடி போன்றும், விபசாரி போன்றும் இருக்கிறது. இது சற்றுக் கடுமையான சொற்பிரயோகமே ஆனாலும், அதற்கு இது முற்றிலும் பொருந்தும். அந்தப் பார்லிமெண்ட், தானாகவே ஒரு நல்ல காரியத்தைக் கூட இதுவரை செய்ததில்லை. இதனாலேயே அதை ஒரு மலட்டுப் பெண்ணுக்கு ஒப்பிட்டேன். வெளியிலிருந்து வரும் வற்புறுத்தலினாலல்லாது அது ஒன்றுமே செய்ய முடியாது என்பது அந்தப் பார்லிமெண்டின் இயற்கையான நிலைமையாக இருந்து வருகிறது. அடிக்கடி மாறும் மந்திரிகளின் ஆதிக்கத்தின் கீழ் அது இருந்து வருவதால் அது ஒரு விபசாரியைப் போன்றது. இன்று அது ஸ்ரீ ஆஸ்குவித்தின்* கீழ் இருக்கும். நாளைக்கு

ஆஸ்க்வித், ஹெர்பர்ட் ஹென்றி (1852-1928). முதலாவது ஆக்ஸ்போர்டு எர்ல். லிபரல் கொள்கையுடைய அரசியல்வாதி,1892-1895 வரை கிளாட்ஸ்டனின் மந்திரி சபையில் உள்நாட்டு மந்திரியாக இருந்தார். காம்பெல் பான்னர்மன் ஆட்சியில் பொக்கிஷ மந்திரியாக இருந்தார். முதிய வயதினருக்குப்பென்ஷன் வழங்கும் முறையின் முதல் கட்டத்தை அரம்பித்தவர். 1880 இல் பிரதம மந்திரியாக ஆனார். 1916 வரை அந்தப் பதவியிலேயே இருந்தார். லிபரல் கட்சியின் தலைவர் பதவியை 1926-இல் ராஜிநாமா செய்தார்.

ஸ்ரீ பால் போரின்[2] கீழ் இருக்கும்.

வாசகர்: இதை நீங்கள் ஏளனக் குறிப்பாகக் கூறியிருக்கிறீர்கள். ' மலட்டுப்பெண்' என்று கூறுவது பொருத்தமானதல்ல. மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்படும் பார்லிமெண்ட், மக்களின் வற்புறுத்தலுக்கு இணங்கியே வேலை செய்துவர வேண்டும். இதுவே அதன் தன்மை.

ஆசிரியர்: நீங்கள் நினைப்பது தவறு. இன்னும் கொஞ்சம் உட்புகுந்து அதைப் பரிசீலனை செய்து பார்ப்போம். சிறந்தவர்களையே மக்கள் தேர்ந்தெடுக்கிறார்கள் எனக் கருதப்படுகிறது. உறுப்பினர்கள் சம்பளமின்றி வேலை செய்கின்றனர்; ஆகையால், பொதுமக்களின் நன்மைக்காகவே சேவை செய்கிறார்கள் என்று கொள்ள வேண்டும். தேர்ந்தெடுக்கும் வாக்காளர்கள் படித்தவர்கள் எனக் கருதப்படுகிறார்கள்; ஆகையால், அவர்கள் தேர்ந்தெடுப்பதில் பொதுவாகத் தவறு செய்துவிட மாட்டார்கள் என்றும் நாம் ஊகித்துக் கொள்ள வேண்டும். அத்தகைய பார்லிமெண்டைத் தூண்டுவதற்கு மகஜர்களோ அல்லது வேறு பலவகைத் தூண்டுதல்களோ அவசியமே இல்லை. அது செய்யும் காரியங்களின் தன்மை நாளுக்கு நாள் மிகத் தெளிவாய் இருக்கும் வகையில் அதன்வேலை இலகுவாய் இருக்க வேண்டும். ஆனால், உண்மையில், அதன் உறுப்பினர்கள் கபடமுள்ளவர்களாயும் சுயநலக்காரர்களாகவும் இருக்கிறார்கள் என்பது பொதுவாக ஒப்புக் கொள்ளப்படும் கருத்து.

பால்போர் ஆர்தர் ஜேம்ஸ் (1848-1930) பிரிட்டிஷ் அரசியல் நிபுணர்; அறிஞர்; தத்துவஞானி, 1874-ல் கன்சர்வெடிவ் கட்சியில் அங்கத்தினராகப் பார்லிமெண்டில் இருந்தார். 1902லிருந்து 1907 வரை முதன் மந்திரியாக இருந்தார். அயர்லாந்தின் முக்கிய மந்திரியாகவும், கடற்படையின் முதல் லார்டாகவும், வெளிநாட்டு மந்திரியாகவும், பிரிட்டிஷ் கௌன்ஸிலின் தலைவராகவும் இருந்தார். பாலஸ்தீனம் பற்றிய பால்போர் அறிக்கைக்கு இவரே காரணமாக இருந்தார்.

ஒவ்வொருவரும் தம் சுயநலன்களிலேயே கருத்துடன் இருக்கின்றனர். பயமே அவர்களை நடத்திச் செல்வதற்கு ஏதுவாக இருக்கிறது. முந்திய நாள் உருவாக்குவதை மறு நாள் வேறுவிதமாக அழித்து மாற்றியாகி விடும். அதன்வேலையில் இது முடிவானது என்று ஒன்றை எடுத்துக் காட்டுவது முடியாத காரியம். பெரிய பிரச்சனைகள் விவாதிக்கப்படும்போது அதன் உறுப்பினர் காலை நீட்டிக் கொண்டு தூங்கியும் விடுகின்றனர். சில சமயங்களில் கேட்பவர்கள் சலித்துப்போகும் அளவுக்கு உறுப்பினர்கள் பேசிக்கொண்டே போகிறார்கள். கார்லைல்* அதை,'உலகத்தின் பேச்சுக்கடை' என்றார். உறுப்பினர்கள் சிந்தித்துப் பாராமலேயே தங்கள் கட்சிக்குச் சாதகமாக வோட்டுப் போடுகிறார்கள். கட்டுப்பாட்டிற்கு இணங்கி அவர்கள் இப்படிச் செய்யவேண்டி இருக்கிறது. எவரேனும் ஓர் உறுப்பினர் தப்பித் தவறி, சுயேச்சையாக வோட்டுப் போட்டு விட்டாரானால், கட்சியை விட்டு பிரிந்தவராக அவர் கருதப்படுகிறார். பார்லிமெண்டு வீணாக்கி வரும் பணத்தையும் நேரத்தையும் சில நல்லவர்களிடம் ஒப்படைத்தால், ஆங்கில நாடு இன்னும் அதிக உயர்ந்த ஸ்தானத்தில் இருக்கும். அந்த தேச மக்கள் அதிகச் செலவு செய்து நடத்தும் ஒரு பொம்மைக்கூத்து இந்தப் பார்லிமெண்டு. இக்கருத்துக்கள் எந்த விதத்திலும் என்னுடைய சொந்தக் கருத்துக்கள் மாத்திரம் அல்ல. சில ஆங்கில அறிஞர்களும் இதையே கூறியிருக்கிறார்கள். உண்மையான கிறிஸ்தவர்

** கார்லைல், தாமஸ் (1795-1881) எடின்பரோ பல்கலைக் கழகத்தில் கல்வி பயின்றவர். சில ஆண்டுகள் தொல்லை மிகுந்த பள்ளி ஆசிரியராக இருந்துவிட்டு, 1824-இல் லண்டன் வந்து எழுத்துத் துறையில் தீவிரமாக இறங்கினார். ஜேன்வெல்ஷ் என்ற மாதை 1826- இல் மணந்து ஸ்காட்லாந்திற்குத் திரும்பி, சில ஆண்டுகள் கிரேய்கன் புட்டாக்கில் வசித்துவிட்டு 1838- இல் மீண்டும் லண்டன் திரும்பினார். அவருடைய முதல் நூல் 'ஸார்டர் ரிஸார்டஸ்' , 1833-இல் வெளியாகியது. 1937-இல் லண்டனில் பல பிரசங்கங்கள் செய்தார். அவருடைய 'பிரெஞ்சுப் புரட்சி' , 'அன்றும் இன்றும்', 'ஆலிவ் க்ராம் வெல்லின் வாழ்க்கையும் கடிதங்களும்', 'பிரடரிக் தி கிரேட்' என்ற நூல்கள் சிறப்பு மிக்கவை.*

எவரும் அதில் உறுப்பினராக இருக்க முடியாது என்று சமீபத்தில் ஒரு பார்லிமெண்டு உறுப்பினரே கூறியிருக்கிறார். மற்றுமொருவர், அது ஒரு குழந்தை என்றார். எழுநூறு ஆண்டுகளாக இருந்துவந்தும் அது இன்னும் குழந்தையாகவே இருக்கிறதென்றால், அது என்றுதான் குழந்தைப் பருவத்தி லிருந்து மாறப் போகிறதோ?

வாசகர்: என் சிந்தனை வேலை செய்யும்படி நீங்கள் தூண்டிவிட்டீர்கள். நீங்கள் கூறுவதையெல்லாம் உடனே ஒப்புக்கொண்டுவிடுவேன் என என்னை நீங்கள் எதிர்பார்க்க முடியாது. முற்றிலும் புதுமையான கருத்துக்களை நீங்கள் தெரிவித்திருக்கிறீர்கள். அவற்றை நான் ஜீரணித்துக் கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. 'விபச்சாரி' என்ற அடை மொழியை இனி நீங்கள் விளக்குகிறீர்களா?

ஆசிரியர்: என்னுடைய கருத்துக்களை நீங்கள் உடனே ஒப்புக்கொண்டுவிட முடியாது என்பதுதான் சரி, இப்பிரச்னையைப் பற்றிய நூல்களைப் படித்தால் இதைப் பற்றி நீங்கள் கொஞ்சம் அறிந்து கொள்ள முடியும். பார்லிமெண்டுக்கு உண்மையான யசமானன் கிடையாது. பிரதமமந்திரியின் கீழ் அதன் நடவடிக்கை நிலையானதன்று. அலைக்கழிக்கின்றனர். பிரதம மந்திரிக்கோ, பார்லிமெண்டின் நன்மையைவிடத் தமது அதிகாரத்தில்தான் அதிக சிரத்தை. அவருடைய சக்தியெல்லாம் தம்முடைய கட்சிக்கு வெற்றியைத் தேடுவதிலேயே ஈடுபட்டிருக்கிறது. பார்லிமெண்ட் நியாயமானதையே செய்ய வேண்டும் என்பதிலும் அவருக்கு எப்பொழுதுமே அக்கறை கிடையாது. தம் கட்சிக்கு அனுகூலமாகவே பார்லிமெண்ட் காரியங்களைச் செய்யும்படி பிரதம மந்திரிகள் செய்திருக்கி றார்கள் என்பது தெளிவு. இவையெல்லாம் சிந்திக்கத் தக்கவையாகும்.

வாசகர்: அப்படியானால், இதுவரை நாம் யாரைத் தேசபக்தர்கள் என்றும், யோக்கியமானவர்கள் என்றும் கருதி வந்திருக்கிறோமோ அவர்களையெல்லாம் நீங்கள் உண்மையில்

தாக்குகிறீர்கள் அல்லவா?

ஆசிரியர்: ஆம், அது உண்மையே. பிரதம மந்திரிகள் மீது எனக்கு எந்தப் பகைமையும் இல்லை. ஆனால், நான் பார்த்திருப்பவைகளிலிருந்து அவர்களைத் தேசியவாதிகள் என்று எண்ண முடியாமல் இருக்கிறது. லஞ்சம் என்று பொதுவாகச் சொல்லப்படுவதை அவர்கள் வாங்குவதில்லை என்பதற்காக அவர்களை யோக்கியர்கள் என நினைப்பதாயின், அவர்கள் யோக்கியர்கள் தாம். ஆனால் வெளிக்கு வராத பல தூண்டுதல்களுக்கு இவர்கள் உடன்பட்டு விடுகிறார்கள். தங்கள் காரியங்களைச் சாதித்து கொள்ளுவதற்காகக் கௌரவப் பட்டங்களை மக்களுக்கு லஞ்சமாகக் கொடுக்கின்றனர். அவர்களிடம் உண்மையான நேர்மையோ அல்லது மனச்சாட்சியோ கிடையாது என்று சொல்ல நான் தயங்க மாட்டேன்.

வாசகர்: பார்லிமெண்ட் குறித்து நீங்கள் இவ்வித அபிப்பிராயம் கூறுவதால், ஆங்கில மக்களின் ஆட்சியைப் பற்றியும், உங்கள் கருத்தை அறிவதற்காக, அம்மக்களைப் பற்றியும் நீங்கள் சொல்லுவதைக் கேட்க விரும்புகிறேன்.

ஆசிரியர்: ஆங்கில வாக்காளர்களுக்கு, அவர்களுடைய பத்திரிக்கைகள் தான் வேதவாக்கு, அப்பத்திரிகைகளைக் கொண்டே அவர்கள் ஒருமுடிவுக்கு வருகின்றனர். அப்பத்திரிகைகளோ, எப்பொழுதுமே யோக்கியமானவையல்ல. ஒரே விஷயத்தைக் குறித்து, பல பத்திரிகைகளும் அவை எந்தக் கட்சியின் சார்பாக நடத்தப்படுகின்றனவோ அதற்கு ஏற்றப்படி, வெவ்வேறு விதமாக வியாக்கியானம் செய்கின்றன. ஒரு பெரிய ஆங்கிலேயரைக் குறித்து ஒரு பத்திரிகை, யோக்கியப் பொறுப்புக்கு உதாரணபுருஷர் என்,று கூறும். மற்றொரு பத்திரிகையோ, அவரையே அயோக்கியர் என்று சொல்லும். இந்த வகைப் பத்திரிகைகளைப் படிக்கும் மக்களின் நிலை எப்படி இருக்கும்?

வாசகர்: இதை நீங்கள் விவரிக்கவேண்டும்.

ஆசிரியர்: இம்மக்கள் அடிக்கடி தங்கள் கருத்தை

மாற்றிக்கொண்டு விடுகிறார்கள். ஏழு ஆண்டுகளுக்கு ஒரு முறை மாற்றிக்கொண்டு விடுகிறார்கள் என்று சொல்லப் படுகிறது. இக்கருத்துக்கள் கடிகாரத்தின் பெண்டுலம் போல அப்பக்கமும் இப்பக்கமுமாக ஊசலாடிக்கொண்டே இருக்கும்; எப்பொழுதும் நிலைத்து இருப்பதில்லை. நல்ல பேச்சாளர், அல்லது தங்களுக்கு விருந்துகள், வரவேற்புகள் அளிப்பவர் களின் பின்னாலேயே அம்மக்கள் போய்க் கொண்டிருப்பார்கள். அம்மக்கள் எவ்வாறோ அவ்வாறே அவர்கள் பார்லிமெண்டும். ஆனால், அவர்களிடம் பலமாக ஊன்றிப் போன ஒரு குணம் மாத்திரம் நிச்சயமாக இருந்துவருகிறது. தங்கள் நாடு அழிந்து போவதற்கு இடம் தரவே மாட்டார்கள். எவரேனும் கெட்ட எண்ணத்துடன் தங்கள் நாட்டை நோக்கிவிட்டால், அவனுடைய கண்களைப் பிடுங்கிவிடுவார்கள். ஆனால், இதனால் அம்மக்களிடம் எல்லா உயர் குணங்களும் இருக்கின்றன என்றோ, அவர்களைப் பின்பற்றி நடக்கவேண்டும் என்றோ ஆகிவிடாது. இந்தியா, இங்கிலாந்தைப்போல் நடப்பதென்று ஆரம்பித்துவிட்டால் இந்தியா அழிவுறும் என்பது என்னுடைய உறுதியான அபிப்பிராயம்.

வாசகர்: இங்கிலாந்தின் இந்த நிலைக்கு என்ன காரணம் என்கிறீர்கள்?

ஆசிரியர்: ஆங்கில மக்களிடம் இருக்கும் எந்த ஒரு குறிப்பிட்ட தவறும் இதற்குக் காரணமல்ல. ஆனால், இந்த நிலைமைக்குக்காரணம், நவநாகரிகம். அந்தநாகரிகம் என்பது பெயரளவில்தான். இதனால் ஐரோப்பிய நாடுகள் நாளுக்கு நாள் உயர்வை இழந்து நாசம் அடைந்து வருகின்றன.

6. நாகரிகம்

வாசகர்: நாகரிகம் என்று எதைச் சொல்லுகிறீர்கள் என்பதை இப்பொழுது நீங்கள் விளக்கிக் கூற வேண்டியிருக்கிறது.

ஆசிரியர்: நான் என்ன நினைக்கிறேன் என்பதல்ல இதில் விஷயம். நாகரிகம் என்ற பெயரில் இருக்கும் அதை நாகரிகம் என்று சொல்லவே பல ஆங்கில எழுத்தாளர்கள் மறுக்கின்றனர். இது சம்பந்தமாகப் பல நூல்கள் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன. நாகரிகத்தின் தீமைகளிலிருந்து தேசமக்களை உய்விக்கச் சங்கங்களும் அமைக்கப் பெற்றிருக்கின்றன. ஒரு பெரிய ஆங்கில எழுத்தாளர் 'நாகரிகம்' அதன் காரணமும் பரிகாரமும்' என்ற நூல் ஒன்றை எழுதியிருக்கிறார். அதை ஒரு நோய் என்று அந்நூலில் சொல்லுகிறார்.

வாசகர்: பொதுவாக இதை நாம் ஏன் அறிவதில்லை?

ஆசிரியர்: இதற்குப் பதில் மிக எளிதானது. தங்களுக்கு எதிராகவே விவாதித்துக்கொள்ளும் மக்களையே நாம் காண்பதில்லை. நவநாகரிக போதையில் இருப்பவர்கள் அதற்கு விரோதமாக எழுதமாட்டார்கள். அவர்களுக்கு அக்கறை யெல்லாம் அதற்குச் சாதகமான ஆதாரங்களையும் வாதங் களையும் கண்டுபிடிப்பதிலேயே இருக்கும். தங்களையும் அறியாமல், அது உண்மை என்று நம்பிக் கொண்டே இதைச் செய்கிறார்கள். ஒருவர் கனவு கண்டுகொண்டிருக்கும் போது தம் கனவை உண்மையென்று நம்புகிறார். தூக்கத்திலிருந்து விழித்து எழுந்த பிறகே அவருக்கு இந்த ஏமாற்றம் போகிறது. நாகரிகத்தின் மயக்கத்தில் உழன்று கொண்டிருப்பவர், கனவு கண்டுகொண்டிருப்பவரைப் போன்றவர். நாம் சாதாரணமாகப் படிப்பவையெல்லாம், நவநாகரிகத்தின் கட்சியை ஆதரிப்பவர் எழுதியவை. சிறந்த அறிவாளிகளும், மிக நல்லவர்களில் சிலருங்கூட, இவர்களில் இருக்கிறார்கள் என்பதில் சந்தேக மில்லை. இவர்களுடைய எழுத்துக்கள் நம்மை மயக்கி

விடுகின்றன. இவ்விதம் நாம் ஒவ்வொருவராக அந்தச் சுழலில் சிக்கிக்கொண்டு விடுகிறோம்.

வாசகர்: இது சரியாயிருக்கலாம் என்றே தோன்றுகிறது. இந்த நாகரிகத்தைப்பற்றி நீங்கள் என்ன படித்திருக்கிறீர்கள், எண்ணுகிறீர்கள் என்பதைப் பற்றி எனக்குக் கொஞ்சம் கூறுவீர்களா?

ஆசிரியர்: 'நாகரிகம்' என்ற சொல்லைக் கொண்டு எந்தவிதமான நிலைமைகள் விசாரிக்கப்படுகின்றன என்பதை நாம் முதலில் கவனிப்போம். இதில் வாழ்கிறவர்கள் உடலின்பம் ஒன்றையே வாழ்க்கையின் லட்சியமாகக் கருதுகிறார்கள் என்பதில்தான் இதன் உண்மையான பரீட்சை இருக்கிறது. சில உதாரணங்களைக் கவனிப்போம். இன்று ஐரோப்பிய மக்கள், நூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் இருந்ததைவிட நேர்த்தியான வீடுகளில் வசிக்கிறார்கள். இது நாகரிகத்தின் ஒரு சின்னமாகக் கருதப்படுகிறது. இதுவும் உடல் இன்பத்தை வளர்ப்பதற்கான காரியமே. தொண்மையில் இவர்கள் தோலாடைகளே அணிந்து இருந்தனர்; ஈட்டியை ஆயுதங்களாகக் கொண்டிருந்தனர். இன்றோ நீளமான கால் சட்டைகளை உடுத்துகின்றனர். தங்கள் உடலை அழகு படுத்திக் கொள்வதற்காகப் பலவகையான உடைகளை அணிகின்றார்கள். ஈட்டிகளுக்குப் பதிலாக, ஐந்து அல்லது அதற்கு அதிகமான தோட்டாக்கள் வைக்கக் கூடிய கைத்துப்பாக்கிகள் வைத்திருக்கின்றனர். இத்தகைய ஆடைகளையும் பூட்ஸுகளையும் அணிந்து பழக்கமில்லாத ஒரு நாட்டினர், ஐரோப்பிய உடையை அணிய ஆரம்பித்து விட்டால், அவர்கள் காட்டுமிராண்டித் தனத்திலிருந்து நாகரிகத்தை அடைந்து விட்டதாகக் கருதப்படுகிறது. முன்பெல்லாம் ஐரோப்பாவில் மக்கள் உடலுழைப்பைக் கொண்டே உழுது வந்தார்கள். இப்பொழுதோ, பெரும் பரப்பான நிலத்தை நீராவி இயந்திரத்தைக் கொண்டு உழுது ஒரு மனிதன் பெருநிதி திரட்டிவிடலாம். இது நாகரிகத்திற்கு அடையாளம் என்று சொல்லப்படுகிறது. முன்பெல்லாம் ஒரு

சிலரே உயர்ந்த நூல்களை எழுதினர். இப்பொழுதோ, எவரும் எதையும் எழுதி அச்சடித்து மக்கள் மனத்தில் விஷத்தை புகட்டி விடுகின்றனர். அந்தக்காலத்தில் வண்டிகளில் பிரயாணம் செய்து வந்தனர். இன்றோ நானூறுக்கும் அதிகமான மைல் வேகத்தில் ரெயிலிலும் ஆகாயத்திலும் பறக்கிறார்கள். இதுவே நாகரிகத்தின் உச்சம் என்று எண்ணப்படுகிறது. மனிதன் முன்னேற்றம் அடைய ஆகாயக் கப்பல்களில் பிரயாணம் செய்யமுடியும். சில மணி நேரத்தில் உலகத்தின் எப் பகுதிக்கும் போய் விடலாம் என்கிறார்கள். மனிதன் தன்னுடைய கைகளையும் கால்களையும் உபயோகிக்க வேண்டியதில்லை. ஒரு பித்தானை அழுத்தினால் போதும்; அவனுக்கு வேண்டிய ஆடைகள் பக்கத்தில் வந்து நிற்கும். இன்னும் ஒரு பித்தானை அழுத்தினால் அவர்களுக்குப் படிக்கப் பத்திரிகைகள் வரும். இன்னும் ஒன்றை அழுத்தினால் ஒரு மோட்டார் வண்டி வந்து காத்துக் கொண்டிருக்கும். பலரகச் சுவைமிக்க உணவும் வந்து விடும். எல்லாவற்றையும் யந்திரமே செய்து விடும். முன்பெல்லாம் ஒருவருக்கொருவர் சண்டையிடும் போது, தங்களுக்குள் இருக்கும் உடல் வலுவின் அளவைக் கவனிப்பார்கள். இன்றோ, ஒருவன் ஒரு குன்றின்மீது பீரங்கியுடன் இருந்து கொண்டு சுட்டு ஆயிரக்கணக்கானவர்களைக் கொன்றுவிட முடியும். இதுதான் நாகரிகம். முன்பு மனிதர் தங்களுக்குப் பிரியமான வகையில் திறந்த வெளியில் இருந்து வேலை செய்துவந்தனர். இப்பொழுதோ, தொழிற்சாலைகளிலும், சுரங்கங்களிலும் வேலை நடப்பதற்காக ஆயிரக்கணக்கான தொழிலாளர்கள் ஒன்று கூடுகிறார்கள். இவர்கள் நிலைமை மிருகங்களிலும் மோசமாக இருக்கிறது. இவர்கள் ஆபத்தான வேலைகளில், தம் உயிருக்கு நேரும் ஆபத்துக்களையும் பொருட்படுத்தாமல், லட்சாதிபதிகளின் நன்மைக்காக உழைக்க வேண்டியவர்களாக இருக்கிறார்கள். முன்பெல்லாம் உடல் பலத்தைக் கொண்டு கட்டாயப் படுத்தி மனிதர் அடிமையாக்கப் பட்டனர். இப்பொழுதோ பணம், பணத்தினால் வாங்கக்கூடிய ஆடம்பர வாழ்க்கை ஆசையைக் காட்டி அடிமைகளாக்கப்

படுகின்றனர். மக்கள் கனவில் கூடக் கண்டறியாத நோய்களெல்லாம் இப்பொழுது இருக்கின்றன. இந்த நோய்களுக்குப் பரிகாரங்களைக் கண்டுபிடிக்க ஒரு பட்டாளமே போல் டாக்டர்கள் நியமிக்கப்பட்டிருக்கின்றனர். இதனால் வைத்தியச் சாலைகளும் அதிகமாயின. இதுவே நாகரிகத்திற்கு அடையாளம். முன்பெல்லாம் கடிதங்களைக் கொண்டு போக ஆட்களை அமர்த்த வேண்டியிருந்ததோடு இதற்குச் செலவும் அதிகமாயிற்று. இன்றோ, ஓர் அணாச் செலவில் ஒரு கடிதம் எழுதி எவனும் தன் தோழனைத் திட்டிவிடலாம். இதே செலவில் ஒருவர் தன் வந்தனத்தையும் அனுப்பமுடியும் என்பது உண்மையே. வீட்டில் தயாரித்த ரொட்டி, காய்கறி, அடங்கிய இரண்டு அல்லது மூன்று வேளை சாப்பாடே முன்பெல்லாம் மக்களுக்கு உண்டு. இப்பொழுதோ, இரண்டு மணி நேரத்திற்கு ஒரு முறை ஏதாவது அவர்களுக்குச் சாப்பிட வேண்டியிருக்கிறது இதனால் அவர்களுக்கு வேறு வேலை செய்வதற்கு நேரமே கிடையாது. இதற்கும் அதிகமாக நான் என்ன கூறவேண்டும்? இவைகளையெல்லாம் சில ஆதாரபூர்வமான நூல்களிலிருந்து நிச்சயமாகத் தெரிந்து கொள்ளலாம். இவையே நாகரிகத்திற்கு உண்மையான பரீட்சைகள். இவற்றிற்கு எதிரிடையாக யாராவது பேசினால் அவர்கள் அறிவிலிகள் என்று தெரிந்து கொள்ளுங்கள். ஒழுக்கத்தைப் பற்றியோ அல்லது மதத்தைக் குறித்தோ நாகரிகம் அக்கறை கொள்ளுவது இல்லை. இந்த நாகரிகத்திற்காகப் பரிந்துகொண்டு பேசுகிறவர்கள், மதத்தைப் போதிப்பது தங்கள் வேலையல்ல என்று அமைதியோடு கூறுகின்றனர். மூடநம்பிக்கையின் வளர்ச்சியே மதம் என்றும் சிலர் கருதுகின்றனர். மற்றவர்களோ, மதவேஷம் போட்டுக் கொண்டு ஒழுக்கத்தைப் பற்றிப் பிதற்றுகிறார்கள். ஆனால் ஒழுக்கத்தின் பெயராலேயே ஒழுக்கக்கேடு போதிக்கப்படுகிறது என்ற முடிவுக்கு இருபது ஆண்டுகள் அனுபவத்திற்குப் பிறகுவந்திருக்கிறேன். நான் **மேலே விவரித்திருப்பவற்றில் ஒழுக்கத்திற்குத் தூண்டுவது எதுவும் இல்லை என்பதை**

ஒரு குழந்தைகூட அறிந்து கொள்ளலாம். உடலுக்குச் சௌகரியங்களைப் பெருக்குவதற்கே நாகரிகம் முற்படுகிறது. ஆனால், இதைசெய்வதில் கூட அது முழு மோசமாகத் தவறி விடுகிறது.

இந்த நாகரிகம் மதத்திற்கு எதிரானது, ஐரோப்பிய மக்களிடையே அதன் பிடிப்பு அதிகமாக இருப்பதால், அதில் இருப்பவர்கள் அரைப் பைத்தியங்களாகவே தோன்றுகின்றனர். உண்மையான உடல் வன்மையோ அல்லது தைரியமோ அவர்களுக்குக்கிடையாது. மயக்கம் தரும் மதுபானங்களைக் கொண்டு வலிவை வைத்துக் கொண்டிருக்கின்றனர். தனிமையில் அவர்களால் சந்தோஷமாகவே இருக்கமுடியாது. குடும்பங்களில் ராணிகளாக இருக்க வேண்டிய பெண்கள், தெருக்களில் அலைகிறார்கள்; அல்லது தொழிற் சாலைகளில் அடிமைகள் ஆகிவிடுகின்றனர். அற்ப வருமானத்திற்காக, இங்கிலாந்தில் மாத்திரமே, ஐந்து லட்சம் பெண்கள் தொழிற்சாலைகளிலும், அவை போன்ற மற்ற ஸ்தாபனங் களிலும் சங்கடமான நிலைமையில் உழன்று வருகின்றார்கள். பெண்களுக்கு வாக்குரிமை வேண்டும் என்ற போராட்டம் நாளுக்கு நாள் வலுவடைந்து கொண்டு போவதற்கு இந்த மோசமான நிலைமையும் ஒரு காரணமாகும்.

பொறுத்துக் கொண்டிருந்தால் போதும், இந்த நாகரிகம் தன்னைத்தானே அழித்துக் கொண்டுவிடும். அத்தகைய தன்மை உண்டு, இதற்கு. முகம்மது நபியின் உபதேசங்களின் படி, இதை ஒரு சைத்தான் நாகரிகம் என்றே கருதவேண்டும். இதைப் பாபம் நிறைந்தயுகம் என்கிறது ஹிந்து மதம். இதைப்பற்றிய சரியான விளக்கத்தைத் கூற என்னால் முடியாது. இது ஆங்கில மக்களின் ஜீவ உறுப்பையே அரித்துக் கொண்டிருக்கிறது. இதை எப்படியாவது தடுத்துவிட வேண்டும். உண்மையில் பார்லி மெண்டுகள் அடிமைத்தனத்தின் சின்னங்களாக இருக்கின்றன. இதைப்பற்றிப் போதிய அளவு நீங்கள் சிந்திப்பீர்களானால், நீங்களும்

இதேகருத்துக்கு வருவதோடு ஆங்கில மக்கள் மீது குறை கூறுவதையும் விட்டு விடுவீர்கள். அவர்களிடம் நாம் அனுதாபப்படவே வேண்டும். அவர்கள் புத்திசாலித்தனமுள்ள மக்கள். எனவே, தீமைகளையும் போக்கிக்கொண்டு விடுவார்கள் என்றே நம்புகிறேன். அவர்கள் எதையும் துணிவுடன் செய்யும் இயல்புள்ளவர்கள்; சிரமப்பட்டு உழைக்கக் கூடியவர்கள். அவர்களுடைய சிந்தனைப் போக்கு இயல்பாகவே ஒழுக்கக் கேடானது அன்று. அவர்கள் கெட்ட உள்ளம் படைத்தவர்களும் அல்ல. ஆகையால், அவர்களை நான் மதிக்கிறேன். நாகரிகம், போக்க முடியாத ஒரு நோய் அல்ல. ஆனால், ஆங்கில மக்களுக்கு இப்பொழுது அந்நோய் பீடித்திருக்கிறது என்பதை மறந்துவிடக் கூடாது.

7 . இந்தியாவை இழந்தது ஏன்?

வாசகர்: நாகரிகத்தைப்பற்றி வெகுவாகக் கூறினீர்கள். நான் சிந்திக்கும்படி செய்வதற்கு இது போதுமானது. ஐரோப்பிய நாடுகளிலிருந்து நான் அனுசரிக்க வேண்டியவை யாவை? தவிர்க்க வேண்டியவை யாவை என்பவைகளை நான் அறியேன். ஆனால், ஒரு கேள்வி மாத்திரம் என் உதட்டில் உடனே எழுகிறது. நாகரிகம் ஓர் நோய் என்றால், அது இங்கிலாந்தைப் பற்றியிருக்கிறதெனின், இந்தியாவைக் கைப்பற்றிக் கொள்ள அதனால் எப்படி முடிந்தது? கைப்பற்றிய இந்தியாவை வைத்துக் கொண்டிருக்கவும் அதனால் எப்படி முடிகிறது?

ஆசிரியர்: உங்கள் கேள்விக்குப் பதில் சொல்லுவது அவ்வளவு கஷ்டமானதல்ல. சுயராஜ்யத்தின் உண்மையான தன்மை இன்னதென்பதைக் குறித்து இப்பொழுது நாம் பரிசீலனை செய்ய முடியும். ஏனெனில், அந்தகேள்விக்கு நான் இன்னும் பதில் சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது என்பதை நான் அறிவேன். என்றாலும், உங்களுடைய முந்திய கேள்வியை இப்பொழுது எடுத்துக் கொள்ளுகிறேன். ஆங்கிலேயர்கள்

இந்தியாவை எடுத்துக் கொள்ளவில்லை; நாமே அதை அவர்களுக்குக் கொடுத்திருக்கிறோம். அவர்கள் தங்களுடைய பலத்தின் காரணமாக இந்தியாவில் இருந்து வரவில்லை; ஆனால், நாம் அவர்களை வைத்துக் கொண்டிருப்பதனாலேயே இருக்கிறார்கள். இப்படிச் சொல்லுவதற்கு ஆதாரங்கள் இருக்கின்றனவா என்பதையும் கவனிப்போம். அவர்கள் ஆரம்பத்தில் நம் நாட்டிற்கு வியாபாரம் செய்வதற்காகவே வந்தார்கள். கம்பெனி பகதூரின் *அதிகாரத்தை ஞாபகப் படுத்திக் கொள்ளுங்கள். அதை தவறாகப் பயன்படுத்தியது யார்? தங்கள் ஆட்சியை ஏற்படுத்திக் கொள்ளவேண்டும் என்ற எண்ணம் அச்சமயத்தில் அவர்களுக்குக் கொஞ்சங்கூட இல்லை. கம்பெனி அதிகாரிகளுக்கு உதவியவர்கள் யார்? அவர்களுடைய காசைப் பார்த்து மயங்கி விட்டவர்கள் யார்? அவர்களுடைய சாமான்களை வாங்கியவர் யார்? இவற்றை எல்லாம் செய்தது நாமே என்று சரித்திரம் சாட்சியம் கூறுகிறது. திடீரென்று பணக்காரர்கள் ஆகி விடுவதற்காகக் கம்பெனியின் அதிகாரிகளை நாம் தாராளமாக வரவேற்றோம். அவர்களுக்கு உதவியும் செய்தோம். போதை தரும் பங்க் உட்கொள்ளும் வழக்கம் எனக்கு உண்டென்று வைத்துக் கொள்ளுவோம். அதை விற்பவர் அதை எனக்குக் கொடுத்தால், குற்றம் என்னுடையதா அல்லது அவருடையதா? விற்பவர் மீது குற்றங்கூறுவதனால் என் பழக்கத்தை விட்டுவிட என்னால் முடியுமா? ஒரு குறிப்பிட்ட சில்லரை வியாபாரிகளை விரட்டி விட்டால் அந்த இடத்தை மற்றொரு வியாபாரி பிடித்துக் கொள்ள மாட்டாரா? இந்தியாவின் உண்மையான ஊழியராக வுள்ள ஒருவர், இவ்விஷயத்தின் அடிப்படையைக் கவனிக்க வேண்டும். அதிகமாகச் சாப்பிட்டு விட்டதனால் எனக்கு அஜீரணம் ஏற்பட்டதென்றால், தண்ணீரின் மீது குற்றம் கூறினால் அது நிச்சயமாகத் தீர்ந்து விடுமா? நோய்க்குக் காரணம் என்ன என்பதை ஆராய்பவனே சரியான வைத்தியன்.

கம்பெனி பகதூர் : கிழக்கு இந்திய கம்பெனிக்கு வழங்கும் ஒரு கௌரவப் பெயர். கம்பெனி ஆட்சி என்பது இதன் பொருள்.

இந்தியாவின் நோயைத் தீர்க்க வேண்டிய வைத்தியர் நீங்களே என்று வைத்துக் கொண்டால், அந்த நோயின் உண்மையான காரணத்தை நீங்கள் கண்டு பிடிக்கவேண்டும்.

வாசகர்: நீங்கள் சொல்லுவது சரி உங்கள் முடிவுகளை நான் உணரும்படி செய்வதற்கு நீங்கள் அதிகமாக விவாதிக்க வேண்டிய அவசியம் இல்லை என்றே நான் இப்பொழுது நினைக்கிறேன். மேற்கொண்டும் உங்களுடைய கருத்துக்களை அறிய நான் அதிக ஆர்வத்துடன் இருக்கிறேன். நாம் இப்பொழுது மிகவும் சுவையான விஷயத்தைக் கவனித்து வருகிறோம். ஆகையால், உங்கள் கருத்தைப் புரிந்து கொள்ள முயற்சி செய்வேன். எனக்குச் சந்தேகம் இருக்கும் இடங்களில் உங்களைத் தடுத்துக் கேட்பேன்.

ஆசிரியர்: உங்களுக்கு அதிக உற்சாகம் இருந்த போதிலும் மேலும் போகப் போக நமக்குள் அபிப்பிராய பேதங்களும் ஏற்படும் என்றே அஞ்சுகிறேன். என்னைத் தடுத்துக் கேட்கும்போது மாத்திரமே நான் விவாதிப்பேன். ஆங்கிலேய வியாபாரிகளை நாம் உற்சாகப்படுத்தியதனாலேயே இங்கே ஆதிக்கம் பெற அவர்களால் முடிந்தது என்பதை முன்பே கவனித்தோம். நம் ராஜாக்கள் ஒருவருக்கொருவர் சண்டையிட்டுக் கொண்டு கம்பெனி பகதூர்களின் உதவியை நாடினார்கள். அந்த வர்த்தக ஸ்தாபனம், வாணிபம், போர் இரண்டிலும் திறமை வாய்ந்தது. ஒழுக்கத்தைப்பற்றிய தடை என்பது எதுவும் அதற்குக் கிடையாது. அதன் லட்சியமெல்லாம் வியாபாரத்தைப் பெருக்கிப் பணம் சம்பாதிக்க வேண்டும் என்பதே. அது நமது உதவியை ஏற்றுக் கொண்டு பண்டக சாலைகளைப் பாதுகாப்பதற்கென்று ஒரு ராணுவத்தையும் வைத்திருந்தது. நாமும் அதை உபயோகித்துக் கொண்டோம். அப்படியிருக்க அச்சமயத்தில் நாம்செய்துவிட்ட காரியத்திற் காக ஆங்கிலேயர்கள் மீது குற்றம் கூறிப் பயனில்லை அல்லவா? ஹிந்துக்களுக்கும் முஸல்மான்களுக்கும் சச்சரவும் இருந்து வந்தது. இதுவும் கம்பெனியாருக்கும் சந்தர்ப்பத்தை அளித்தது. இவ்விதம் இந்தியாவின்மீது ஆதிக்கத்தைச்

செலுத்தும் வாய்ப்பை நாம் கம்பெனியாருக்கு அளித்து விட்டோம். ஆகையால், இந்தியா பிடிபட்டுப் போயிற்று என்பதற்குப் பதிலாக ஆங்கிலேயருக்கு நாமே இந்தியாவைக் கொடுத்து விட்டோம் எனக் கூறுவதே உண்மையானதாகும்.

வாசகர்: இந்தியாவின் மீது ஆதிக்கத்தை வைத்திருக்க அவர்களுக்கு எப்படி முடிகிறது என்பதை இனிக் கூறுவீர்களா?

ஆசிரியர்: எந்தக் காரணங்கள் இந்தியாவை அவர்களுக்குக் கொடுத்தனவோ அவையே இந்தியா மீது அவர்கள் ஆதிக்கத்தை வைத்திருக்கவும் செய்கின்றன. இந்தியாவைத் தம் வாளால் வென்று, அதனாலேயே வைத்துக் கொண்டிருப்ப தாகச் சில ஆங்கிலேயர்கள் சொல்லுகின்றனர். இந்த இரு கூற்றுக்களும் தவறானவை. இந்தியாவை வைத்திருப்பதற்கு வாள் முற்றும் பயனற்றது. நாமே அவர்களை வைத்துக் கொண்டிருக்கிறோம். கடைக்காரச் சமூகமே இந்த ஆங்கிலேயர் கள் என்று நெப்போலியன்* வருணித்ததாகச் சொல்லப்படுகிறது.

. அது பொருத்தமான வருணனையே. தங்களிடம் இருக்கும் குடியேற்ற நாடு எதுவாயினும், அதைத் தங்களுடைய வியாபாரத்திற்காகவே வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அதைப் பாதுகாப்பதற்கென்று இருப்பவையே அவர்களுடைய ராணுவமும் கடற்படையும். அப்படிப்பட்ட கவர்ச்சி எதுவும் டிரான்ஸ்வாலிடம் இல்லாது போகவே, ஆங்கிலேயர் அதைத் தங்கள் ஆதிக்கத்தில் வைத்துக்கொண்டிருப்பது சரியல்ல

** நெப்போலியன் போனபார்ட் (1760-1821) பிரபலமான பிரெஞ்சு வீரர். கார்ஸிகாவில் பிறந்தவர். ராணுவப் பயிற்சி பெற பிரான்சுக்கு வந்து, தம் இருபதாவது வயதில் தளபதியானார். 1794-ஆம் வருடம் இந்தாலியப் போரில் பெரும் புகழும் எடுத்து ஜெனரல் பதவிக்கு உயர்த்தப் பட்டார். அதற்குமறுவருடமே சேனாதிபதியாக நியமிக்கப் பட்டார். வெற்றிக்கு மேல் வெற்றி இவருக்குக் கிடைத்தது. ஆஸ்திரியர்களை 1797-இல் முறியடித்து, சிரியாவுக்கும், எகிப்துக்கும் 1798-இல் படை திரட்டிச்சென்று 1799-இல் பிரெஞ்சு நாட்டிலேயே புகழ் நிரம்பியவராக விளக்கினார். முதல் கான்ஸல் எனத் தம்மையே பிரகடனம் செய்துகொண்டார். 1800 இல் மீண்டும் இத்தாலியில் வெற்றி கிடைத்தது. 1804-இல் பிரெஞ்சு சக்கரவர்த்தியானார். அதற்கு மறு ஆண்டே இங்கிலாந்து, ரஷியா, ஆஸ்திரிய இந்நாடுகளுக்கு எதிராக நின்று ஆஸ்டர் லிட்ஸிலும், மற்ற*

என்பதைக் காலம் சென்ற ஸ்ரீ கிளாட்ஸ்டன்[2] கண்டார். அது லாபகரமானதாகிவிடவே, எதிர்ப்பானது போரில் முடிந்தது. டிரான்ஸ்வால் மீது இங்கிலாந்துக்கு ஆதிபத்திய அதிகாரம் இருக்கிறது என்று ஸ்ரீ சேம்பர்லேன் உடனே கண்டுபிடித்தார். யாரோ ஒருவர் 'சந்திரனிலும் தங்கம் இருக்கிறதா'என்று காலம் சென்ற பிரஸிடெண்டு குரூகரைக் கேட்டதாகச் சொல்லப்

இடங்களிலும் அதிசய வெற்றியைக்கண்டார். அதன் பின் அவரே ஐரோப்பாவின் சர்வாதிகாரி என்றும் சொல்லலாம். தன் உடன் பிறந்தவர்களை அரசப் பதவியில் வீற்றிருக்கச் செய்தார். ருஷியாமீது இவர் படையெடுத்துச் சென்றது படுதோல்வியாக முடிந்தது. துவீபகற்பப் போரும் இவருக்கும் பிரதீகூலமாக இருந்தது. 1814 இல் நேச தேசத்தினர் பாரிஸைக் கைப்பற்றியபோது அவர் எல்பா தீவுக்கு ஓடி விட்டார். மீண்டும் ஒரு படை திரட்டி ஆங்கிலேயர் பிரஷியர்கள் இவர்களுக்கு எதிரே நின்றார். கடைசியில் வாடர்லூ என்ற இடத்தில் 1815-இல் அவர் தோல்வியுற்று, செயின்ட் ஹெலினா என்ற தீவில் ஆறுவருடம் இருந்து உயிர் நீத்தார். 1840-இல் அவருடைய சடலம் பாரிஸுக்குக் கொண்டு வரப்பட்டு பெரியதோர் கல்லறைக்குள் அடக்கம் செய்யப்பட்டது.

[2] கிளாஸ்டன், வில்லியம் எவார்ட் (1809-1898) பிரபலமான பிரிட்டிஷ் லிபரல் கட்சி ராஜதந்திரி. லவர்பூல் வர்த்தகரின் மகனான இவர் 1832-இல் கன்சர்வெடிவ் கட்சி மெம்பராக பார்லிமெண்டுக்குத் தேர்ந்தெடுக்கப் பட்டார். லார்டுபீலின் மந்திரிசபையில் 1834-இல் உதவி நிதி மந்திரியானார். அடுத்த ஆண்டு காலனிகள் உதவி மநிதிரி பதவிவகித்தார். 1841-இல் உதவி வர்த்தக மந்திரியாக இருந்தார். பிறகு வர்த்க்க மந்திரியாக இருந்தார். 1852-இல் பீல் கட்சியிலிருந்து விலகி, கூட்டு மந்திரிசபையில் நிதிமந்திரியானார். 1859-இல் லார்டு பாமர்ஸ்ட்னின் மந்திரிசபையில் நிதி மந்திரியாக இருந்து அவர் இறந்ததும் பார்லிமெண்டில் சர்க்கார் கட்சித் தலைவரானார். 1874-க்குப் பிறகு சிறிது காலம் பதவியிலிருந்தார். பின்னர் பல்கேரிய அட்டூழியங்களைக் குறித்து நாட்டில் பெருங்கிளர்ச்சி செய்து 1880-இல் பெரும்பான்மை பலத்துடன் அதிகாரத்திற்கு வந்து இரண்டாவது முறையாகப் பிரதம மந்திரியானார். 1885-இல் பதவியில் இல்லையாயினும் அடுத்த ஆண்டு மூன்றாம் முறையாகப் பிரதம மந்திரியானார். அப்பொழுது அயர்லாந்து சுயாட்சி மசோதாவைக் கொண்டுவந்து பார்லிமெண்டில் தோல்வியுற்றார். பார்லிமெண்டும் கலைக்கப்பட்டுக் கன்சர்வெடிவ்கள் அதிகாரத்திற்கு வந்தனர். 1893 இல்அயர்லாந்து சுயாட்சி இரண்டாவது மசோதாவைக் கொண்டு வந்தார். அது காமன்ஸில் நிறைவேறியது; ஆனால் லார்டுகள் சபை நிராகரித்து விட்டது. பிறகு ராஜிநாமாச் செய்து விட்டு பார்லிமெண்டு நடவடிக்கைகளிலிருந்து விலகி 1898 மே 19 ஆம் தேதி காலமானார்.

படுகிறது.

சந்திரனில் தங்கம் இருக்கிறது என்று எண்ணுவதற் கேயில்லை; ஏனெனில், அப்படி அதில் தங்கம் இருக்குமானால் ஆங்கிலேயர் அதைப் பிடித்துக் கொண்டிருப்பார்கள்" என்று அவர் பதில் சொன்னாராம். பணம் ஒன்றே அவர்களுக்குத் தெய்வம் என்பதை நினைவில் வைத்துக்கொண்டு விட்டால் பல பிரச்சனைகள் தீர்ந்து விடும். இந்தியாவில் ஆங்கிலேயர் களை நாம் வைத்துக் கொண்டிருப்பது, இழிவான நமது சுயநலத்தின் காரணமாகவே என்பதும் உடனே ஏற்படுகிறது. அவர்களுடைய வியாபாரத்தை நாம் விரும்புகிறோம். தங்களுடைய தந்திரமான முறைகளைக் கொண்டு நமக்கு அவர்கள் திருப்தியளித்து விடுகிறார்கள்; நம்மிடமிருந்து அவர்களுக்கு என்ன வேண்டுமோ அவற்றையும் அடைகின்ற னர்? இதற்காக அவர்கள் மீது குறைகூறுவது அவர்களுடைய வலுவை நீடிக்கச் செய்வதாகும். நமக்குள்ளேயே சச்சரவிட்டுக் கொள்வதால் அவர்களுடைய ஆதிக்கத்தை மேற்கொண்டும் பலப்படுத்துகிறோம். மேலே சொன்னதை நீங்கள் ஒப்புக் கொள்வதாயின், ஆங்கிலேயர்கள் வியாபாரத்திற்காகவே இந்தியாவுக்கு வந்தார்கள் என்பது உண்மையாகிறது. அதே காரியத்திற்காகவே இந்தியாவில் இருந்து வருகிறார்கள். அவ்விதம் இருந்துவர நாம் அவர்களுக்கு உதவிசெய்து வருகிறோம். அவர்களுடைய துப்பாக்கிகளும் தோட்டாக் களும் முற்றிலும் பயனற்றவை. இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் உங்களுக்கு ஒன்றை நினைவூட்டுகிறேன்; ஜப்பானில் பறந்து கொண்டிருப்பது பிரிட்டிஷ் கொடியேயன்றி ஜப்பானியர் கொடியன்று. தங்களுடைய வியாபாரத்திற்காக ஆங்கிலேயர் ஜப்பானுடன் ஓர் ஒப்பந்தம்செய்து கொண்டு இருக்கின்றனர். முடிந்தால், தங்கள் வியாபாரத்தை அந்த நாட்டில் அதிகரித்துக் கொண்டு விடுவார்கள் என்பதையும் நீங்கள் பார்க்கலாம். உலகம் முழுவதையுமே தங்கள் சாமான்களை விற்பதற்கு மார்க்கெட்டாகச் செய்துகொண்டுவிட வேண்டும் என்றே விரும்புகிறார்கள். அப்படிச் செய்து கொண்டுவிட அவர்களால்

முடியாது என்பது உண்மையே. ஆனால் இதில் தவறு அவர்களுடையதாக இராது. அந்த இலட்சியத்தை அடைவதற்குத் தங்களால் இயன்ற எல்லா வழிகளையும் அவர்கள் பார்த்தே தீருவார்கள்.

8. இந்தியாவின் நிலைமை

வாசகர்: ஆங்கிலேயர்கள் இந்தியாவை ஏன் வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பது இப்பொழுது புரிகிறது எனக்கு. நம் நாட்டின் நிலைமை என்ன என்பதைப்பற்றி உங்களுடைய அபிப்பிராயத்தையும் அறியவிரும்புகிறேன்.

ஆசிரியர்: அது வருந்ததக்க ஒரு நிலைமை. இதை நினைக்கும்போது என் கண்களில் நீர்வருகிறது. என் தொண்டையும் உலர்ந்துவிடுகிறது. என் உள்ளத்தில் இருப்பதைப் போதிய அளவு விவரித்துச் சொல்ல என்னால் இயலுமா என்பதில் எனக்கே ஐயம் தோன்றுகிறது. பிரிட்டிஷ் காலின் கீழல்ல, ஆனால் நவநாகரிகத்தின் கீழ் இந்தியா நசுக்கப்பட்டுக் கிடக்கிறது என்பதே என்னுடைய திட்மான கருத்து. அந்த அரக்கனின் பயங்கரமான பளுவைத் தாங்க முடியாமல் இந்தியா அலறிக்கொண்டிருக்கிறது. அதிலிருந்து தப்பித்துக் கொள்ள இன்னும் சிறிது காலம் பிடிக்கும். ஆனால், நாள் செல்லச்செல்ல இது கடுமையாகிக் கொண்டு வருகிறது. சமயக் கொள்கையில் எனக்குப் பற்று உண்டு. இந்தியா மத விரோதமானதாகிக் கொண்டு வருகிறது என்பதே என்னுடைய முதல் முறையீடு ஹிந்து, முஸ்லிம் அல்லது ஜோராஸ்த்ரியம் என்ற வகையில் நான் சிந்திக்கவில்லை. எல்லா மதங்களுக்கும் அடிப்படையான மதத்தைப் பற்றியே எண்ணுகிறேன். கடவுளிடமிருந்து விலகி கொண்டுவருகிறோம்.

வாசகர்: அது எப்படி?

ஆசிரியர்: நாம் சோம்பேறிகள் என்றும், ஐரோப்பியர்களோ கஷ்டப்பட்டு உழைப்பவர்கள், தைரியமாக எதையும்

செய்பவர்கள் என்றும் நம்மீது ஒரு குற்றம் சாட்டுகிறார்கள். இக்குற்றச்சாட்டை நாம் ஒப்புக் கொண்டு விட்டோம். ஆகவே, நம் நிலைமையை மாற்றிக் கொள்ள விரும்புகிறோம். உலக ஆசைகளில் பற்றற்று இருக்க வேண்டும். கடவுளை அடைவதிலேயே கவனம் செலுத்த வேண்டும். பேரவாவைக் கட்டுப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும். மத சம்பந்தமான ஆர்வம் மட்டும் எல்லையற்று இருக்க வேண்டும் என்றே ஹிந்து தருமம், இஸ்லாம், கிறிஸ்தவம். ஜோராஸ்த்ரியம் ஆகிய எல்லா சமயங்களுமே போதிக்கின்றன. இவற்றை அனுசரித்தே நம் நடவடிக்கைகளும் இருத்தல் வேண்டும்.

வாசகர்: மதப் புரட்டர்களை நீங்கள் ஆதரிப்பதாகத் தோன்றுகிறது இத்தகைய வேஷதாரிகள் பலர் இதே தோரணையில் பேசி மக்களைக் கெடுத்திருக்கிறார்கள்.

ஆசிரியர்: நீங்கள் மதத்தின் மீது அநியாயமானதோர் குற்றத்தைச் சாட்டுகிறீர்கள். எல்லா மதங்கள் விஷயத்திலும் ஏமாற்றுகிறவர்கள் இருந்து கொண்டுதான் வருகிறார்கள்; அதில் சந்தேகமே இல்லை. எங்கே வெளிச்சம் இருக்கிறதோ அங்கே இருளும் இருந்தே தீரும். மத விஷயங்களில் நம்மை ஏமாற்றுகிறவர்களை விட உலக விஷயங்களில் ஏமாற்றுவோர் மிக மோசமானவர்கள் என்று வற்புறுத்திச் சொல்ல நான் தயார். நான் உங்களுக்கு எடுத்துக்காட்ட முயன்று வரும் நாகரிகத்தின் மோசடிபோல அவ்வளவு மோசம் மத விஷயத்தில் இல்லை.

வாசகர்: அதை நீங்கள் எப்படிக் கூறிவிட முடியும்? மதத்தின் பெயரால் ஹிந்துக்களும், முஸ்லிம்களும் ஒருவருக்கொருவர் போரிட்டுக்கொண்டனர். இதே காரணத்திற்காகக் கிறிஸ்தவர்கள் கிறிஸ்தவர்களுடனேயே போரிட்டுக்கொண்டனர். அதன் பெயரால் ஒரு பாவமும் அறியாத ஆயிரக்கணக்கானவர்கள் கொலையுண்டனர்; ஆயிரக்கணக்கானவர்கள் உயிருடன் எரிக்கப்பட்டுச் சித்திர வதையும் செய்யப்பட்டனர். நிச்சயமாக எந்த நாகரிகத்தையும் விட இது அதிகப்படுமோசமானதாகும்.

ஆசிரியர்: மேலே சொன்ன கொடுமைகள், நாகரிகத்தால்

ஏற்படும் கொடுமைகளைவிட சகித்துக் கொள்ளக் கூடியவை என்று நான் நிச்சயமாகத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். நீங்கள் எடுத்துக்காட்டிய கொடுமைகள் மதத்தின் பெயரால் செய்யப்பட்டன என்றாலும், அவை மதத்தைச் சேர்ந்தவை அல்ல என்பதை எவருமே உணருகின்றனர். ஆகையால், இக்கொடுமைகளுக்குப் பின் வினைவுகள் எவையுமில்லை. அறியாமையும், எதையும் எளிதில் நம்பிவிடும் சுபாவமும் உள்ள மக்கள் இருக்கும் வரையில் இக்காரியங்கள் எப்பொழுதும் நடந்து கொண்டுதான் இருக்கும். ஆனால், நாகரிகத்தின் தீயில் மக்கள் நாசமாகிக் கொண்டு வருவதற்கு ஒரு முடிவே கிடையாது. அதன் பயங்கரப் பலன் என்னவெனின், அது நன்மைதரும் என்று நம்பி அதன் சுவாலைக்குள் புகுவதுதான். முற்றிலும் மத விரோதமானவர்கள் ஆகிவிடுகிறார்கள் மக்கள். உண்மையில் உலகத்தில் அவர்கள் பெறும் இன்பம் ஏதும் இல்லை. **சுண்டெலி அரிக்கும் சப்தம் நம் காதுக்கு இனிமையாயிருந்தாலும் அது செய்வது நாசமே. அதைப் போன்றதே நாகரிகமும்.** அதன் முழு விளைவுகளையும் நாம் உணர்ந்து கொண்டால், இக்கால நாகரிகத்துடன் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும் போது, மத மூட நம்பிக்கையால் தீமை அவ்வளவு இல்லை என்பது விளங்கும். **மத மூடநம்பிக்கை தொடர்ந்து இருந்து கொண்டுதான் வரவேண்டும் என்று நான் சொல்ல வில்லை. அத்துடன் முழு மூச்சுடன் போராடி அதை ஒழித்தேயாக வேண்டும்.** ஆனால், மதத்தை அவமதிப்பதனால் அதைச் செய்துவிட முடியாது. மதத்தை மதித்து, அதைப் பாதுகாப்பதன் மூலமே அதைச் செய்ய முடியும்.

வாசகர்: அப்படியானால், சமாதானத்திற்காகப் பிரிட்டனுடன் இருப்பதென்பது பயனற்ற சுமை என்கிறீர்களா?

ஆசிரியர்: சமாதானம் இருப்பதாக நீங்கள் வேண்டுமானால் நினைக்கலாம்; ஆனால் அப்படி எதையும் நான் காணவில்லை.

வாசகர்: தக்குகள்,* பிண்டாரிகள், பில்லர்கள் ஆகியோர்

நாட்டிற்குச் செய்த ஆட்டூழியங்கள் அற்பமானவை என்கிறீர்களா?

ஆசிரியர்: இவ்விஷயத்தில் நீங்கள் ஆழ்ந்து சிந்தித்தால், அந்த அட்டூழியங்கள் அவ்வளவு பிரமாதமானவை அல்ல என்பதை நீங்களே காண்பீர்கள். அதை மிகப் பலமானவையாக இருந்திருக்குமானால், ஆங்கிலேயர் வருவதற்கு முன்னாலேயே மற்றவர்கள் மடிந்து போயிருப்பார்கள். மேலும், இப்பொழுது இருக்கும் சமாதானம் பெயரளவில் தான். ஏனெனில் அதனால் நாம் அடிமைகளாகவும் கோழைகளாகவும் ஆகியிருக்கிறோம்.

பிண்டாரிகள், பில்லர்கள், ஆகியவர்களது இயல்பை ஆங்கிலேயர்கள் மாற்றிவிட்டார்கள் என்று நாம் கருதிவிட முடியாது. ஆகையால், பிண்டாரி அபாயத்திலிருந்து நம்மை இன்னொருவர் பாதுகாத்து அதனால் நாம் பேடிகள் ஆகிவிடுவதைவிட பிண்டாரி அபாயத்தின் துன்பங்களை அனுபவிப்பதே மேலானது. மனிதத்தன்மை இல்லாத பாதுகாப்பைத் தேடிக்கொள்வதைவிட பில்லர் சாதியினரின் அம்புபட்டுச் சாகவே நான் தயாராக இருப்பேன். இத்தகைய பாதுகாப்பு இல்லாத இந்தியா, வீரம் நிறைந்த இந்தியாவாக இருந்தது. இந்திய ரெல்லோரும் கோழைகள் என்று மெக்காலே[2]. இழிவுபடுத்திச் சொன்னபோது தம் முழு அறியாமையையே அவர் காட்டிக் கொண்டுவிட்டார். இந்தக் குற்றச்சாட்டு அவர்களுக்கு ஏற்புடையதன்று. முரட்டு மலைசாதியினரையும், புலி, ஓநாய் முதலிய மிருகங்களையும்

**தக்குகள் என்போர் கொலைபாதகங்களில் ஈடுபட்ட மதவெறிகொண்ட கூட்டத்தினர்; இந்தியாவிலிருந்த இக்கொடிய கூட்டத்தினர் 1825-ம் ஆண்டுவாக்கில் அடக்கி ஒடுக்கப்பட்டனர்.*

பிண்டாரிகள் என்பவர்களும் இந்தியாவில் 17,18ஆம் நூற்றாண்டுகளில் இருந்ததாகக் கூறப்படும் குதிரை ஏறிவந்த கொள்ளைக் கூட்டத்தினர்.

[2]லார்டு மெக்காலே (1800-1859) விக்டோரியா ராணி ஆட்சிக்காலத்திலிருந்த சிறந்த சரித்திராசிரியர். அவர்தாம் எழுதிய கட்டுரைகளால் புகழ் பெற்றார். அவர் எழுதிய சரித்திரம் புகழை

கொண்ட நாட்டில் வாழும் கோழைகள், முன்னரே கட்டாயம் மாண்டுபோயிருப்பார்கள். வயல்பக்கம் எப்பொழுதாவது போயிருக்கிறீர்களா? இன்று கூட நம் விவசாயிகள் தங்களுடைய கழனிகளிலேயே தூங்குகிறார்கள் என்று உறுதியாகக் கூறுகிறேன். ஆனால், அவர்கள் தூங்கும் இடத்தில் தூங்க ஆங்கிலேயர்களும், நீங்களும், தயங்குவோம். **பயமின்மையிலேயே பலம் இருக்கிறதேயல்லாமல் நம் உடலின் சதைப்பற்றிலும், எலும்புத் திரட்சியிலும் அல்ல.** மேலும் பில்லர்களும், பிண்டாரிகளும், தக்குகளும் நம் நாட்டினரே. அவர்களும் சுயாட்சி கேட்கிறார்கள் என்பதையும் உங்களுக்கு நினைவூட்டுகிறேன். அவர்களை வெல்வது உங்கள் வேலையும் என் வேலையுமாகும். நாம் நம் சகோதரருக்கே பயந்துகொண்டிருக்கும் வரையில் லட்சியத்தை அடைய நாம் தகுதியற்றவர்கள் ஆவோம்.

இன்னும் அதிகரித்தது. சில ஆண்டுகள் பார்லிமெண்டு மெம்பராக இருந்துவிட்டு, கல்கத்தாவில் சுப்ரீம் கவுன்ஸில் மெம்பராக ஐந்தாண்டுகள் இருந்தார். அங்கிருந்து திரும்பி பார்லிமெண்டு மெம்பராகி தமது பேச்சுக்களால் கீர்த்தி பெற்றார். சில காலம் மந்திரியாகவும் இருந்தார்.

பிரிட்டிஷ் ஆட்சிக்கு உதவியாக இருப்பதற்காக இந்தியரில் ஒரு பகுதியினருக்கு ஆங்கிலப் படிப்பு அளித்து இந்தியரில் குமாஸ்தாக்கள் வகுப்பு ஒன்றை உண்டாக்க ஆதியில் திட்டமிட்டவர் லார்டு மெக்காலேயே ஆவார். 1828-இல் லார்டு பெண்டிங் இந்தியாவில் கவர்னர் ஜெனரலானபிறகு லார்டுமெக்காலே சட்ட மெம்பராகவும் கல்வி போர்டு தலைவராகவும் இருந்தார். அப்பொழுது அவர் இந்தியப் பொதுமக்களிடையே மேனாட்டு எண்ணங்களைப் பரப்புவதற்கு ஒரு சிலருக்கு ஆங்கிலப்படிப்பு அளிப்பது அவசியம் என்று எண்ணினார். இதைப்பற்றி மெக்காலே எழுதிய குறிப்பில் "நமக்கு வசதிகள் போதா என்பதினால் இந்தியர் எல்லோருக்குமே கல்வி அளிப்பதென்பது நம்மால் முடியாது. ஆனால் நமக்கும் ஆளப்படுபவரான கோடிக்கணக்கான மக்களுக்கும் இடையே துவிபாஷிகளாக இருக்கக்கூடிய ஒரு வகுப்பை உண்டாக்குவதற்கு நம்மால் இயன்றதைச் செய்தே ஆகவேண்டும்" என்றார்..

9. இந்தியாவின் நிலைமை

(தொடர்ச்சி)-ரெயில்கள்

வாசகர்: இந்தியாவில் சமாதானம் நிலவுகிறதென்று நான் கொண்டிருந்த மன ஆறுதலைப் போக்கிவிட்டீர்கள்.

ஆசிரியர்: மத விஷயத்தைக் குறித்து என் அபிப்பிராயத்தை மாத்திரமே நான் உங்களுக்கு கூறினேன். ஆனால், இந்தியாவின் ஏழ்மையைக் குறித்து என் கருத்தை உங்களுக்குக் கூறும்போது நீங்கள் ஒரு வேளை என்னை வெறுக்கவும் கூடும். ஏனெனில், இந்தியாவுக்கு நன்மை யானவை என்று எவற்றை இதுவரையில் எண்ணிவந்தோமோ அவை அப்படி நன்மையானவையாக இப்பொழுது எனக்குத் தோன்றவில்லை.

வாசகர்: அவை யாவை?

ஆசிரியர்: ரெயில்கள், வக்கீல்கள், டாக்டர்கள் நாட்டை அவ்வளவு ஏழ்மை நிலைக்கு கொண்டுவந்து விட்டனர். நாம் சீக்கிரமாகவே விழித்துக் கொள்ளாது போனால் அழிந்தே போவோம்.

வாசகர்: நம் கருத்துக்கள் சிறிதளவும் ஒத்துப்போக முடியாதென்றே அஞ்சுகிறேன். நன்மையானவை என்று நாம் இதுவரை கருதியவற்றையே நீங்கள் தாக்குகிறீர்கள்.

ஆசிரியர்: பொறுமையைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டியது அவசியம். நாகரிகத்தின் தீமைகளைப் பற்றிய உள் உண்மை களை நீங்கள் உணர்ந்துகொள்ளுவது சற்றுக் கடினமாக இருக்கும். காச நோயாளி சாகும் தறுவாயில் கூட உயிரைப் பிடித்துக் கொண்டிருப்பான் என்று டாக்டர்கள் கூறுகிறார்கள். காசம், அது செய்து விட்ட தீமை வெளிப்படுத்துவதில்லை. அந்நோய்ப்பட்டவர் நலத்துடன் இருக்கிறார் என்று நம்மை ஏமாற்ற ஒரு நல்ல நிறத்தையும் முகத்தில் தோற்றுவிக்கிறது. நாகரிகமும் அத்தகையதோர் நோய்; அதனிடம் நாம்

உஷாராகவே இருக்க வேண்டும்.

வாசகர்: சரி, அப்புறம் ரெயில்வேயைப் பற்றியும் உங்கள் கருத்தைக் கேட்க விரும்புகிறேன்.

ஆசிரியர்: ரெயில்வேக்கள் இல்லாதிருந்தால், இந்தியாவின் மீது இப்பொழுது ஆங்கிலேயருக்கு உள்ளதோர் ஆதிக்கம் அவர்களுக்கு இருந்திராது என்பது உங்களுக்குத் தெளிவாக வேண்டும். ரெயில்களே பயங்கரமான பிளேக் நோயையும் பரப்பிவிட்டன. அவை இல்லாதிருந்தால், மக்கள் ஓர் இடத்திலிருந்து மற்றோர் இடத்திற்குத் தாராளமாகப் போய்க் கொண்டிருக்க முடியாது. அவைகளே பிளேக் கிருமிகளையும் தூக்கிச்செல்கின்றன. முன்பெல்லாம் ஒதுங்கி வாழ்வதென்பது இயற்கையாகவே அமைந்து இருந்தது. **ரெயில்வேக்கள், அடிக்கடி பஞ்சங்கள் உண்டாவதற்குக் காரணமாகின்றன.** ஏனெனில், ரெயில் வசதிகள் இருப்பதால், மக்கள் தங்களிடம் இருக்கும் தானியங்களை விற்றுவிடுகின்றனர். அவை கிராக்கியுள்ள இடங்களுக்கு அனுப்பப்பட்டு விடுகின்றன. மக்கள் சிரத்தையற்றவர்கள் ஆகிவிடுகிறார்கள்; இதனால் பஞ்சத் தொல்லைகள் அதிகமாகின்றன. மனிதனிடம் இருக்கும் கெட்ட சுபாவத்தை ரெயில்வேக்கள் கிளறிவிடுகின்றன. **கெட்டவர்கள், தங்களுடைய தீய நோக்கங்களை மிகத் துரிதமாகச் செய்ய எளிதாக்குகிறது ரெயில்.** இந்தியாவிலுள்ள புண்ணியத் தலங்கள் புனிதத் தன்மையை இழந்துவிட்டன. முன்னாட்களில் இந்த இடங்களுக்கு மக்கள் எவ்வளவோ சிரமப்பட்டுப் போய் வந்தார்கள். எனவே, அந்த இடங்களுக்கு உண்மையில் பக்தி உள்ளவர்கள் மாத்திரமே பெரும்பாலும் போனார்கள். இக்காலத்திலோ, **அயோக்கியர்கள் தம் தீய காரியங்களைச் செய்வதற்காகவே அந்தத் தலங்களுக்குப் போய்விடுகின்றனர்.**

வாசகர்: நீங்கள் ஒருதலைப் பட்சமான விவரங்களை கூறி வந்திருக்கிறீர்கள். தீயோரைப் போலவே அந்தப் புனிதத்

தலங்களுக்கு நல்லோரும் போக முடியும். ரெயில்வே வசதியை அவர்கள் ஏன் முற்றிலும் பயன்படுத்திக் கொள்ளக் கூடாது?

ஆசிரியர்: நல்லது, எப்பொழுதும் நத்தையைப் போலத்தான் மெல்ல நகர்ந்து பிரயாணம் செய்யும். ஆகையால், அதற்கு ரெயில்வேக்களைப் பற்றிய அவசியமே இல்லை. நல்லதைச் செய்ய விரும்புகிறவர்கள் சுயநலம் உள்ளவர் அல்ல; அவர்களுக்குப் பரபரப்பில்லை. மக்களிடம் நன்மை தோன்றும்படிச் செய்வதற்கு நாளாகும் என்பதும் அவர்களுக்குத் தெரியும். ஆனால், தீமைக்கு இறக்கை உண்டு. ஒரு வீட்டைக் கட்டி முடிக்க நாளாகும். ஆனால், அதை இடிக்க நேரம் ஆகாது. எனவே, ரெயில்வேக்கள் கெடுதலைப் பரப்பும் இயல்புடையனவாக மாத்திரமே இருக்கமுடியும். ரெயில்வேக்கள் தாம் பஞ்சத்தைப் பரப்புகின்றன என்பது விவாதத்திற்குரிய விஷயமாக இருக்கலாம். ஆனால், அவை தீமையைப் பரப்புகின்றன என்பதை மட்டும் மறுக்க முடியாது.

வாசகர்; அப்படியே இருக்கட்டும். ஆனால், இன்று இந்தியாவில் நாம் காணும் புதிய தேசீய உணர்ச்சி, ரெயில்கள் வந்ததனால் ஏற்பட்டதேயாகும் என்ற உண்மை, அவற்றினால், ஏற்படக்கூடிய கெடுதல்களுக்கெல்லாம் அதிகப்படியாகவே ஈடு செய்வதாக இருக்கிறது.

ஆசிரியர்: இது தவறான கருத்து என்றே நான் நினைக்கிறேன். இதற்கு முன்னால் நாம் ஒன்றுபட்ட ஒரே தேசீய இனமாக இருந்ததில்லை; அப்படி ஒரே தேசீய இனமாவதற்கு இன்னும் பல நூற்றாண்டுகளாகும் என்று ஆங்கிலேயர் நமக்குப் போதித்திருக்கிறார்கள். இது முற்றிலும் ஆதாரமற்றது. அவர்கள் இந்தியாவுக்கு வருவதற்கு முன்னால் நாம் ஒரே தேசீய சமுதாயமாகவே இருந்தோம். ஒருமை எண்ணம் நமக்கு உத்வேகம் அளித்துவந்தது. நமது வாழ்க்கையின் தன்மை ஒரே மாதிரியானதாக இருந்தது. நாம் ஒரே தேசீயச் சமுதாயமாக இருந்ததனாலேயே ஒரே ஆட்சியை அவர்களால் அமைக்க முடிந்தது. பின்னால் நம்மைப் பிளவு படுத்திவிட்டார்கள்.

வாசகர்: இதற்கு விளக்கம் வேண்டும்.

ஆசிரியர்: நாம் ஒரே தேசீய சமுதாயமாக இருந்ததனால் நமக்குள் வேறுபாடுகளே இருந்ததில்லை என்று சொல்ல நான் விரும்பவில்லை. ஆனால், நம் பெரியவர்கள், கால்நடையாகவோ மாட்டுவண்டிகளிலோ இந்தியா முழுவதிலும் பயணம் செய்திருக்கிறார்கள் என்று சொல்லப்படுகிறது. ஒருவர் மொழியை இன்னொருவர் கற்றுக் கொண்டார். அவர்களுக்குள் வேறுபாடு என்பது இல்லை. தெற்கில் சேதுபந்தமும் (ராமேசுவரம்) கிழக்கு திரையில் ஜகந்நாதமும், வடக்கில் ஹரித்துவாரமும், யாத்திரைத் தலங்களாக அமைவதற்கு முன்யோசனையோடு கூடிய நமது மூதாதைகளின் நோக்கம் எதுவாக இருந்திருக்கும் என்று நீங்கள் நினைக்கிறீர்கள்? அவர்கள் முட்டாள்களல்ல என்பதை நீங்கள் ஒப்புக் கொள்ளுவீர்கள். கடவுளை வழிபடுவதை வீட்டில் இருந்தபடியே செய்து கொள்ளலாம் என்பதையும் அவர்கள் அறிவார்கள். நேர்மையின் ஒளி யாருடைய உள்ளத்தில் பிரகாசிக்கிறதோ அவர்களுடைய வீட்டிலேயே கங்கையும் இருக்கும் என்பதையும் அவர்கள் நமக்குப் போதிக்கிறார்கள். இந்தியாவைப் பிரிக்க முடியாத ஒரே நிலப்பரப்பாக இயற்கை அமைத்திருக்கிறது என்பதையும் கண்டார்கள். இவ்வாறு கூறி இந்தியாவின் பல பகுதிகளிலும் புண்ணிய க்ஷேத்திரங்களை அமைத்தார்கள். இதன் மூலம் உலகத்தின் வேறு எந்தப் பகுதியும் கண்டறியாத வகையில் ஒன்றுபட்ட தேசீய இன உணர்ச்சியை மக்கள் உள்ளங்களில் எழுப்பினார்கள். எந்த இரண்டு ஆங்கிலேயரிடமும் வேற்றுமை இருப்பதுபோல இந்தியர்களாகிய நம்மிடமும் இருக்கிறது. நாகரிகமானவர்களென்றும் மேலானவர்களென்றும் கருதிக்கொள்ளும் நாமே, பல தரப்பட்ட தேசீய சமுகத்தினர் என்று நினைத்துக் கொள்ளுகிறோம். ரெயில்கள் வந்த பிறகே நாம் வேற்றுமையில் நம்பிக்கை கொள்ளத் தலைப்பட்டோம். இந்த ரெயில்களினாலேயே அந்த வேற்றுமைகளைப் போக்கிக் கொள்ள

நாம் ஆரம்பித்திருக்கிறோம் என்று இப்பொழுது நீங்கள் தாராளமாகச் சொல்லிக் கொள்ளலாம். அபினி தின்கிறவன் அதைத் தின்ற பிறகே- அதைத் தின்பதனால் வரும் கெடுதல்களைத் தெரிந்து கொண்ட பின்பே-அபினி தின்பதிலுள்ள நன்மைகளைப் பற்றிப் பேச ஆரம்பிக்கலாம். ரெயில்களைப் பற்றி நான் கூறியவற்றைச் சரியாக யோசிக்கும் படி கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

வாசகர்: மகிழ்ச்சியுடன் யோசிக்கிறேன். ஆனால், இப்பொழுது கூட என் மனத்தில் ஒரு கேள்வி எழுகிறது. முஸ்லிம்களின் வருகைக்கு முந்தியகாலத்து இந்தியாவைப் பற்றி எனக்கு விவரித்தீர்கள். ஆனால், இப்பொழுதோ முஸ்லிம்கள், பார்ஸிகள், கிறிஸ்தவர்கள் ஆகியோரும் நம்முடன் இருக்கிறார்கள். அவர்களும் ஒரே தேசீயச் சமுதாயமாக எப்படி ஆக முடியும்? ஹிந்துக்களும் முஸ்லிம்களும் பழைய விரோதிகள். நமது பழமொழிகளே அதை நிரூபிக்கின்றன. முகமதியர்கள் பிரார்த்தனை செய்ய மேற்கு முகமாகத் திரும்பிக் கொள்ளுகின்றனர்; ஹிந்துக்களோ கிழக்கு முகமாகத் திரும்புகின்றார். விக்கிரகங்களை வழிபடுவோர் என ஹிந்துக்களை முஸ்லிம்கள் அவமதிப்பதாக எண்ணுகின்றனர். ஹிந்துக்கள் பசுக்களைப் போற்றுகின்றனர். முஸ்லிம்கள் பசுக்களை கொல்லுகின்றனர். ஹிந்துக்களுக்குக் கொல்லாமையில் நம்பிக்கை உண்டு; முஸ்லிம்களுக்கோ அது இல்லை. இவ்விதம் ஒவ்வொரு கட்டத்திலும் நமக்குள் வேறுபாடுகள் இருக்கின்றன. அப்படியிருக்க இந்தியா ஒரே தேசீயச் சமுதாயமாக எப்படி ஆக முடியும்?

10. இந்தியாவின் நிலைமை (தொடர்ச்சி)
ஹிந்துக்களும் முஸ்லிம்களும்

ஆசிரியர்: உங்களுடைய கடைசிக் கேள்வி கடினமான தேயாகும். ஆனால், தீர யோசித்தால், அதற்கு விடைதருவது எளிது என்பது தெரியும். ரெயில்களும், வக்கீல்களும், டாக்டர்களும் இருப்பதனாலேயே இக்கேள்வி எழுகிறது. கடைசியான இரண்டையும் இப்பொழுது கவனிப்போம். ரெயில்களைப் பற்றி முன்னாலேயே கவனித்திருக்கிறோம். இன்னும் ஒன்றும் சொல்ல விரும்புகிறேன். மனிதர், தன்னுடைய கைகளையும் கால்களையும் கொண்டு செலுத்தும் அளவுக்குத் தன் நடவடிக்கைகளைக் கட்டுப் படுத்திக் கொள்ளவேண்டிய வகையில் இயற்கையினால் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றார். ரெயில்களையும், வெறிமூட்டும் மற்ற வசதிகளையும் கொண்டு ஓர் இடத்திலிருந்து மற்றோர் இடத்திற்கு நாம் விரைவாகப் போகாமலிருந்தால், எத்தனையோ குழப்பங்கள் இல்லாமல் இருக்கும். நாமே நம் சங்கடங்களை உண்டாக்கிக் கொண்டிருக்கிறோம். மனிதனின் உடல் அமைப்பிலேயே அவன் இயங்கும் ஆசைக்கு ஒரு வரம்பை கடவுள் வகுத்திருக்கிறார். அந்த வரம்பை மீறிப் போவதற்கான சாதனங்களைக் கண்டுபிடிக்க மனிதன் உடனே துணிந்தான். படைத்த இறைவனை அறிவதற்கே மனிதனுக்கு அறிவைத் தந்தார், கடவுள். ஆனால், மனிதனோ, படைத்தவனையே மறந்துவிடும் வகையில் தனது அறிவைத் துஷ்பிரயோகம் செய்யலானான். என்னைச் சுற்றி இருப்பவர்களுக்கு மட்டுமே சேவை செய்யக் கூடிய வகையில் நான் ஆக்கப்பட்டிருக் கிறேன். ஆனால், எனது அகந்தையின் காரணமாக என் உடலைக் கொண்டு இப்பிரபஞ்சத்தில் இருக்கும் ஒவ்வொருவருக்கும் சேவை செய்யவேண்டும் என்று பாசாங்கு செய்கிறேன். இவ்விதம் அசாத்தியமானதைச் செய்துவிட முயலுவதால், பலதரப்பட்ட சுபாவங்கள், மதங்கள் இவற்றுடன்

தொடர்பு கொண்டு அடியோடு தோல்வி அடைகிறான். இந்த நியாயத்தைக் கொண்டு கவனித்தால், ரெயில்கள் மிகவும் ஆபத்தானவை என்பது உங்களுக்குத் தெளிவாகும். இவைகளினால் மனிதன் கடவுளை விட்டு விலகியே சென்றுவிட்டான்.

வாசகர்: என் கேள்விக்கு உங்களுடைய பதிலை அறியவேண்டும் என்பதில் நான் பொறுமையை இழந்தவனாக இருக்கிறேன். முகம்மதியம் புகுத்தப்பட்டது ஒரே தேசீய இனம் என்பதைச் சிதைத்து விட்டதல்லவா?

ஆசிரியர்: பலதரப்பட்ட மதங்களைச் சேர்ந்தவர்கள் இந்தியாவில் வாழ்கிறார்கள் என்பதனால் ஒரே தேசீய சமுதாயமாக இந்தியா இல்லாது போய்விடாது. அயலார் வந்ததனால் தேசீயச் சமுதாயம் பாழாகிவிட வேண்டும் என்பதுமில்லை. அவர்கள் இதில் ஐக்கியமாகிவிடுகின்றனர். இத்தகைய நிலைமை இருக்கும் போதுதான் ஒரு நாடு ஒரே தேசீயச் சமுதாயம் ஆகிறது. அந்த நாட்டிற்கு ஐக்கியப் படுத்திக்கொள்ளும் சக்தி இருக்க வேண்டும். அப்படிப் பட்ட ஓர் நாடாகவே இந்தியா என்றும் இருந்து வந்திருக்கிறது. உண்மையில் மனிதர் எத்தனை பேரோ, அத்தனை மதங்களும் இருக்கும். ஆனால், தேசீய உணர்ச்சியை உணர்ந்திருப்பவர்கள், ஒருவர் மற்றொருவரின் மதக்கோட்பாடுகளில் குறுக்கிடு வதில்லை. அவர்கள் குறுக்கிடுவார்களானால், ஒரு தேசீய இனத்தினர் என்று கருதப்படுவதற்கு அவர்கள் தகுதியற்ற வர்கள் ஆவார்கள். இந்தியாவில் ஹிந்துக்கள் மாத்திரமே இருக்கவேண்டும் என்று ஹிந்துக்கள் நம்புவதாயின், அவர்கள் கனவு உலகத்தில் வசிப்பவர்களே ஆவர். இந்தியாவைத் தங்கள் நாடாக்கிக் கொண்டிருக்கும் ஹிந்துக்கள், முஸ்லிம்கள், பார்ஸிகள், கிறிஸ்தவர்கள் ஆகிய எல்லோரும் இந்நாட்டு மக்களே. இவர்கள் யாவரும் தங்களுடைய சொந்த நன்மையை முன்னிட்டாவது ஒன்றுபட்டிருந்து வாழ்ந்தாக வேண்டும். உலகத்தின் எப்பகுதியிலும் ஒரே தேசீயச் சமுதாயம் என்பது

ஒரே மதம் என்று பொருள் கொண்டு இருந்ததில்லை. இந்தியாவிலும் அவ்விதம் இருந்ததில்லை.

வாசகர்: ஹிந்துக்களுக்கும் முஸ்லிம்களுக்குமிடையே உடன் பிறந்ததாகவுள்ள பகையைக் குறித்து என்ன கூறுகிறீர்கள்?

ஆசிரியர்: அந்தச் சொற்றொடர் நம் பரஸ்பர விரோதியினால் சிருஷ்டிக்கப்பட்டதாகும். ஹிந்துக்களும் முஸ்லிம்களும் ஒருவருக்கொருவர் சச்சரவிட்டுக் கொள்ளும்போது அதே ஆவேசத்தில்தான் பேசினார்கள். தங்களுக்குள் சச்சரவிட்டுக் கொள்ளுவதை நீண்டகாலமாகவே நிறுத்தி விட்டார்கள். அப்படி இருக்கும்போது உடன் பிறந்ததான பகைமை என்பது எப்படி இருக்கமுடியும்? பிரிட்டிஷார் இந்தியாவைப் பிடித்துக் கொண்ட பிறகுதான் அவர்கள் சச்சரவிட்டுக் கொள்ளுவதை நிறுத்தினார்கள் என்பதல்ல. இதைத் தயைசெய்து நினைவில் வைத்துக் கொள்ளுங்கள். முஸ்லிம் மன்னர்களின் ஆட்சியில் ஹிந்துக்கள் சௌகரியமாகவே இருந்திருக்கிறார்கள். ஹிந்து மன்னர்களின் ஆட்சியில் முஸ்லிம்களும் சுகமாக இருந்திருக்கின்றனர். ஒருவருக் கொருவர் சண்டையிட்டுக் கொள்ளுவது தற்கொலைக்குச் சமம் என்று ஒவ்வொரு தரப்பினரும் உணர்ந்தார்கள். இதில் எந்தத் தரப்பினரும் ஆயுத பலத்திற்கு அஞ்சி தங்கள் மதத்தை விட்டுவிட மாட்டார்கள். ஆகவே, இரு தரப்பாரும் சமாதானமாக வாழ்வது என்ற முடிவுக்கு வந்தனர். ஆங்கிலேயர்கள் வந்து சேர்ந்ததும் திரும்பவும் சச்சரவு ஆரம்பமாகி விட்டது.

நீங்கள் கூறிய பழமொழிகள், இருதரப்பாரும் சச்சரவிட்டுக் கொண்டிருந்தபோது உண்டாக்கப்பட்டவை, அவற்றை இப்பொழுது குறிப்பிடுவதென்பது நிச்சயம் தீங்கு விளைவிப்பதாகும். பல ஹிந்துக்களுக்கும் முஸ்லிம்களுக்கும் மூதாதையர் ஒருவரே என்பதும், அதே ரத்தமே அவர்கள்

உடலில் ஓடிக்கொண்டு இருக்கிறது என்பதும் நமக்கு நினைவிருக்கவேண்டாமா? ஹிந்துக்களின் கடவுள் வேறு, முஸ்லிம்களின் கடவுள் வேறா? ஒரே இடத்திற்குப் போய்ச் சேருவதற்கான பல வழிகளே மதங்கள். அடையப் போகும் லட்சியம் ஒன்றாக இருக்கும்போது, பல தரப்பட்ட சாலைகளின் வழியாகக் குறிக்கோளை அடைவதில் என்ன தவறு இருக்கிறது? இதில் சச்சரவிட்டுக் கொள்வதற்கு என்ன இருக்கிறது?

சைவர்களுக்கும் வைணவர்களுக்குமிடையே பயங்கரமான வசைமொழிகள் வழங்கி வருகின்றன. எனினும் இவ் விருவரும் ஒரே தேசீயச் சமுதாயத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் அல்ல என்று யாரும் சொல்லவில்லை. வேத வழி வந்த மதத்திற்கும் ஜைன சமயத்திற்கும் அதிகமாறுபாடு உண்டு என்று சொல்லப்படுகிறது. இதனால் இவ்விரு மதத்தினரும் வெவ்வேறு தேசீயச் சமுதாயங்களைச் சேர்ந்தவர்களாகார். உண்மை என்னவெனில், நாம் அடிமைப்பட்டிருக்கிறோம்; இதனால் சச்சரவிட்டுக் கொள்ளுவதோடு மூன்றாமவர் நம் சச்சரவில் தீர்ப்புக் கூறவேண்டும் என்றும் விரும்புகிறோம். முஸ்லிம்களைப் போலவே விக்கிரக வழிபாடு கூடாது என்பவர்கள் ஹிந்துக்களிலும் இருக்கிறார்கள். உண்மையான அறிவினை நாம் அடைய அடைய நாம் பின் பற்றாத மதத்தைச் சேர்ந்தவர்களுடன் சண்டை இட வேண்டியதே இல்லை என்பதை நாம் நன்றாக உணர்ந்து கொள்ளுவோம்.

வாசகர்: பசுப் பாதுகாப்பைப் பற்றி இப்பொழுது உங்கள் கருத்தை அறிந்துகொள்ள விரும்புகிறேன்.

ஆசிரியர்: நானே பசுவுக்கு மரியாதை செலுத்துகிறேன், அதாவது, அதனிடம் அன்பு கலந்த ஒரு மதிப்பு வைத்திருக்கிறேன். இந்தியாவைப் பாதுகாப்பது பசு. ஏனெனில், இந்திய நாடு விவசாய நாடாக இருப்பதால் அது பசுவை நம்பி வாழ வேண்டியிருக்கிறது. நூற்றுக்கணக்கான வழிகளில் பசு அதிக பயன் அளிக்கும் மிருகம். நம் முஸ்லிம் சகோதரர்களும்

இதை ஒப்புக் கொள்ளுவார்கள்.

ஆனால், நான் பசுவுக்கு மதிப்பளிப்பதைப் போலவே என் நாட்டிலுள்ள சகோதரர்களுக்கும் மதிப்பளிக்கிறேன். ஒருவர் ஹிந்துவானாலும் சரி, முஸ்லிமாகயிருந்தாலும் சரி, பசுவைப் போன்றே மனிதரும் பயன் உள்ளவரே. அப்படி இருக்கும்போது ஒரு பசுவைப் பாதுகாப்பதற்காக ஒரு முஸ்லிமுடன் சண்டையிடுவதோ அல்லது அவரைக் கொல்வதோ சரியா? அப்படிச் செய்வதனால் ஒரு முஸ்லிமுக்கும் ஒரு பசுவுக்கும் விரோதியாவேன். ஆகையால், பசுவைப் பாதுகாப்பதற்கு எனக்குத் தெரிந்த ஒரே வழி, நாட்டின் நன்மையை முன்னிட்டு அதைப் பாதுகாப்பதற்கு என்னுடன் ஒத்துழைக்கும்படி என் முஸ்லிம் சகோதரர்களைக் கேட்டுக் கொள்ளுவதேயாகும். நான் கூறுவதற்கு அவர் இணங்கவில்லையாயின், இவ்விஷயம் என் சக்திக்குப் புறம்பானது என்ற காரணத்தினால் பசு எப்படியாவது போகட்டும் என்று நான் விட்டுவிட வேண்டும். பசுவிடம் பச்சாதாபம் எனக்கு மிக அதிகமாக இருக்குமானால், அதைப் காப்பற்ற நான் என் உயிரையே தியாகம் செய்யவேண்டுமேயல்லாமல் என் சகோதரனின் உயிரைப் போக்கிவிடக் கூடாது. இதுவே நமது தருமம் என்று நான் கொள்ளுகிறேன்.

மனிதர் பிடிவாதக்காரர்கள் ஆகிவிடும் போது நிலைமை சங்கடமானதாகிவிடும். நான் ஒரு வழிக்கு இழுத்தால் என் முஸ்லிம் சகோதரர் வேறு வழிக்கு இழுப்பார். நான் உயர்ந்தவன் என்ற அகம்பாவத்துடன் இருந்தால், அவரும் பதிலுக்கு அப்படியே செய்வார். நான் கௌரவமாக அவருக்குப் பணிந்தால், அவர் மேலும் அப்படியே பணிந்து விடுவார். அவர் அப்படிச் செய்யாது போனாலும், நான், பணிந்து போனதில் நான் தவறு செய்துவிட்டதாகக் கருத முடியாது. ஹிந்துக்கள் பிடிவாதம் காட்டக் காட்டப் பசுக்களைக் கொல்வதும் அதிகமாகிறது. பசுப் பாதுகாப்பு சங்கங்களைப் பசுக் கொலைச் சங்கங்கள் என்று சொல்லலாம் என்று நான் கருதுகிறேன்.

இத்தகைய சங்கங்கள் நமக்குத் தேவைப்படும் என்பதே வெட்கக்கேடானதாகும். பசுக்களை எப்படிப் பாதுகாப்பது என்பதை நாம் மறந்து விட்டபோதே இத்தகைய சங்கங்கள் அவசியமாயின என எண்ணுகிறேன்.

ரத்தக் கலப்புள்ள ஒரு சதோதரன், ஒரு பசுவைக் கொல்லும் தறுவாயில் இருக்கும்போது நான் என்ன செய்வது? நான் அவனைக் கொன்று விடுவதா அல்லது அவன் காலில் விழுந்து கொல்லவேண்டாம் என்று மன்றாடிக் கேட்டுக்கொள்ளுவதா? பிந்திய முறையையே நான் கைக் கொள்ள வேண்டும் என்று நீங்கள் ஒப்புக் கொண்டால், எனது முஸ்லிம் சகோதரனிடமும் நான் அதையேதான் செய்ய வேண்டும்.

ஹிந்துக்கள் பசுக்களைக் கொடுமையாக நடத்தும் போது அவை அழியாமல் பாதுகாக்கிறவர் யார்? பசு வமிசத்தை ஹிந்துக்கள் தடிகளால் போட்டு அடிக்கும் போது அது நியாயமல்ல என்று அவர்களிடம் யார்தாம் வாதாடுகிறார்கள்? ஆனால், இவையெல்லாம் நாம் ஒரே தேசீயச் சமுதாயமாக இருப்பதைத் தடுக்கவில்லை.

கடைசியாக, ஹிந்துக்கள் கொல்லாமையில் நம்பிக்கை யுள்ளவர்கள், முஸ்லிம்கள் அப்படியல்ல என்பது உண்மையாக இருக்குமானால், ஹிந்துக்களின் கடமை என்ன? கொல்லாமை மதத்தைப் பின்பற்றும் ஒருவர், இன்னொருவரைக் கொல்லலாம் என்று விதிக்கப்பட்டிருக்கவில்லை. அவர் செய்ய வேண்டிய காரியம் நேரானது. ஓர் **உயிரைக் காப்பதற்காக இன்னொரு வரைக் கொன்றுவிடக் கூடாது. கொல்ல வேண்டாம் என்று வேண்டிக் கொள்ளலாம்; அவருடைய முழுக் கடமையும் அவ்வளவுதான்.**

ஆனால், ஒவ்வொரு ஹிந்துவுக்கும் அகிம்சையில் நம்பிக்கை இருக்கிறதா? விஷயத்தை ஆழ்ந்து கவனித்தால் இந்த அகிம்சைக் கொள்கையை ஒருவர் கூட அனுசரிக்க வில்லை; உயிரினங்களை அழித்துக் கொண்டுதான் வருகிறோம்.

ஓர் உயிரைக் கொல்லும் பாபத்திலிருந்து தப்பவே இந்தக் கொள்கையைப் பின்பற்றுகிறோம் என்று சொல்லப்படுகிறது. பொதுவாகப் பார்த்தால் ஹிந்துக்களில் பலர் மாமிசம் சாப்பிடுகிறார்கள். இதனால் அவர்கள் அகிம்சையைக் கடைப்பிடிக்கவில்லை என்றாகிறது. ஆகையால், அகிம்சையில் நம்பிக்கை வைக்கும் ஹிந்துக்களும், அந்த நம்பிக்கையில்லா முகம்மதியர்களும் ஒன்றாக வாழ முடியாது என்று சொல்லுவது அபத்தமானதாகும்.

சுயநலமிகளும் போலிகளுமான மதப் பிரசாரகர்கள் இத்தகைய எண்ணங்களையெல்லாம் நம் புத்தியில் உண்டாக்கியிருக்கிறார்கள். ஆங்கிலேயர்கள் இதற்கு மெருகு கொடுத் திருக்கிறார்கள். சரித்திரம் எழுதும் வழக்கம் அவர்களுக்கு இருக்கிறது. எல்லா மக்களின் பழக்க வழக்கங்களையும் ஆராய்வதாகவும் பாசாங்கு செய்கிறார்கள். கடவுள் நமக்கு ஓர் அளவுக்குத்தான் புத்தியைக் கொடுத்திருக்கிறார். ஆனால் அவர்களோ, தாங்களே கடவுளாக எண்ணிக் கொண்டு விசித்திரப் பரீட்சைகளிலெல்லாம் ஈடுபடுகிறார்கள். தங்களுடைய ஆராய்ச்சிகளையெல்லாம் உயர்வாகப் புகழ்ந்து, அவர்களை நம்பும் படியும் நம்மை மயக்குகிறார்கள். நாமும் நமது அறியாமையால் அவர்களுக்கு அடி பணிகிறோம்.

விஷயங்களைத் தவறாகப் புரிந்து கொள்ளாதிருக்க வேண்டும் என விரும்புகிறவர்கள் குரானைப் படிக்கலாம். அதில் நூற்றுக்கணக்கான விஷயங்கள் ஹிந்துக்கள் ஒப்புக்கொள்ளக் கூடியவைகளாக இருப்பதைக் காணலாம். எந்த ஒரு முஸ்லிமும் ஆட்சேபிக்க முடியாத உண்மைகளும் பகவத் கீதையில் உள்ளன. எனக்குப் புரியாதவையும், நான் விரும்பாதவையும் குரானில் இருக்கின்றன என்பதற்காக ஒரு முஸ்லிமை நான் வெறுப்பதா? இரண்டு பேர் சச்சரவுக்குத் தயாராக இருந்தால் தான் சச்சரவுக்கே இடம் ஏற்படுகிறது. ஒரு முஸ்லிமுடன் சண்டையிட நான் விரும்பவில்லையென்றால்

என்னிடம் சண்டைக்கு வருவதற்கு அவருக்குச் சக்தியே இல்லாது போகும். அதே போல, என்னுடன் சச்சரவுக்கு வர ஒரு முஸ்லிம் மறுத்து விடுவாரானால் நானும் சக்தியற்றவன் ஆகிவிடுவேன். வெறும் கையை ஓங்கினால் சுளுக்கிக் கொள்ள தான் செய்யும். ஒவ்வொருவரும் தங்களுடைய மதத்தின் தத்துவத்தை நன்கு அறிந்து அதைக் கடைப்பிடிப்பார்களானால்-**போலிப் போதகர்கள் தங்கள் ஆதிக்கத்தைச் செலுத்துவதற்கும் அனுமதி தராமல் இருந்தால்-சண்டை சச்சரவுக்கு இடமே இராது.**

வாசகர்: இந்த இருவரும் ஒன்றாவதற்கு ஆங்கிலேயர்கள் எப்பொழுதாவது அனுமதிப்பார்களா?

ஆசிரியர்: இக்கேள்வி நம்முடைய கோழைத்தனத்தினாலேயே எழுகிறது, இது நமது விவேகமின்மையையும் வெளிப்படுத்துகிறது. சமாதானமாக வாழ்வது என்று இரு சகோதரர்கள் முடிவு செய்துகொண்டு விட்டால், மூன்றாம் ஆள் அவர்களைப் பிரித்துவிட முடியுமா? கெட்டவர்களின் பேச்சை அவர்கள் கேட்பதாயின், அவர்களை முட்டாள்கள் என்றே கருதுவோம். அதே போல நம்மைப் பிரித்து வைப்பதற்கு ஆங்கிலேயருக்கு நாம் இடங்கொடுத்துக் கொண்டிருந்தால் அவர்கள் மீது குறை கூறுவதைவிட ஹிந்துக்களும் முஸ்லிம்களுமாகிய நாம் நம்மீதே குறை கூறிக்கொள்ள வேண்டும். ஒரு மண்பாண்டம் உடைவதற்கு, அது ஒரு கல்மீது மோதவே வேண்டியதில்லை. ஒன்றின் மேல் ஒன்று சற்று வலுவாகப்பட்டாலும் போதும். இப்பாண்டம் பத்திரமாக இருக்கும்படி செய்வற்குச் சரியான வழி, ஆபத்தான இடத்தை விட்டு அதைத் தூரத்தில் வைத்து விடுவதன்று; கல்லில் பட்டாலும் அது உடையாதிருக்கும் வகையில்அதை நன்றாகச் சூளையிலிட வேண்டும். ஆகவே, நாம் நம் மனத்தைச் சரியானபடி சுட்ட மண்போல் ஆக்கிக் கொள்ள வேண்டும். பிறகு எல்லா ஆபத்துக்களையும் சமாளிக்கும் இரும்பான உறுதியை நாம் அடைந்து விடுவோம். இதை ஹிந்துக்கள்

மிகச் சுலபமாகச் செய்யலாம். தொகையில் இவர்கள் அதிகம்; தாங்கள் அதிகம் படித்தவர்கள் என்றும் பாசாங்கு செய்கிறார்கள்: ஆகையால், முஸ்லிம்களுடன் தங்களுக்குள்ள நேச உறவை எந்தத் தாக்குதலிலிருந்தும் காப்பாற்றிக் கொள்ளக்கூடிய தகுதி இவர்களுக்கே அதிகம் உண்டு.

இவ்விரு சமூகத்தினருக்குள்ளும் பரஸ்பர அவநம்பிக்கை இருந்து வருகிறது. ஆகையால், முஸ்லீம்கள், தங்களுக்குச் சில சலுகைகள் வேண்டுமென்று லார்டு மார்லியிடம்* கேட்கிறார்கள். ஹிந்துக்கள் இதை ஏன் எதிர்க்க வேண்டும்? ஹிந்துக்கள் ஆட்சேபிக்காது இருந்தால் ஆங்கிலேயர் இதைக் கவனித்துக் கொள்ளுவார்கள், நாளாவட்டத்தில் முஸ்லிம்கள் ஹிந்துக்களை நம்ப ஆரம்பிப்பார்கள். இதன் பலனாக சகோதரத்துவம் வளரும். நம் சச்சரவுகளை ஆங்கிலேயரிடம் கொண்டுபோவதைக் குறித்து நாம் வெட்கப்படவேண்டும். ஆட்சேபனை செய்யாமல் இருப்பதால் ஹிந்துக்களுக்கு எதுவும் நஷ்டமாகி விடாது என்பதை ஒவ்வொருவரும் தமக்குத் தாமே உணர வேண்டும். மற்றொருவர் உள்ளத்தில் நம்பிக்கையை உண்டாக்கியவர் இவ்வுலகத்தில் எதையும் இழந்துவிட்டதில்லை.

ஹிந்துக்களும் முஸ்லிம்களும் என்றுமே சண்டையிட்டுக் கொள்ள மாட்டார்கள் என்று நான் சொல்லவில்லை. சேர்ந்து வாழும் இரு சகோதரர்கள் அடிக்கடி சண்டையிட்டுக் கொள்ளுவார்கள், சிலசமயங்களில் நாம் மண்டைகளையும் உடைத்துக்கொள்ளுவோம். இத்தகைய காரியங்களுக்கு

**லார்டு மார்லி (1839-1923) லிபரல்கட்சி ராஜீயவாதி; நூலாசிரியர். பிறகு 1892 முதல் 1895 வரை பிரிட்டிஷ் அயர்லாந்து மந்திரியாக இருந்தார். 1905 முதல் 1910 வரை இந்தியா மந்திரியாகவும் இருந்தார். அக்காலத்திலேயே மிண்டோ-மார்லி அரசியல் சீர்திருத்தங்கள் இந்தியாவில் கொண்டுவரப்பட்டன. கிளாட்ஸ்டன், வால்டயர், ரூஸோ, பர்க், வால்போல் முதலிய பலருடைய வாழ்க்கை வரலாறுகளை இவர் எழுதியிருக்கிறார்.*

அவசியம் இல்லைதான். ஆனால் எல்லோருமே ஒரே மாதிரியாக இருந்துவிடவில்லை. கோபத்தில் இருக்கும் போது எத்தனையோ முட்டாள்தனமான காரியங்களைச் செய்து விடுகின்றனர். இவைகளையெல்லாம். சகித்துக் கொள்ளவே வேண்டும். ஆனால், நாம் சண்டையிட்டுக் கொள்ளும்போது வக்கீல் வைக்கவோ, ஆங்கிலேயரிடம் செல்லவோ, கோர்ட்டுக்குப் போகவோ நாம் நிச்சயமாக விரும்புவதில்லை. இருவர் சண்டை போட்டுக்கொள்ளுகிறார்கள்; அவர்கள் மண்டைகள் உடைகின்றன அல்லது ஒருவரின் மண்டையாவது உடைகிறது. மூன்றாமவர் அவர்களுக்குள் நியாயத்தை எப்படித் தீர்த்துவிட முடியும்? சண்டை போடுகிறவர்கள் காயம் அடையக் கூடும் என்றே எதிர்பார்க்க வேண்டும்.

11. இந்தியாவின் நிலைமை (தொடர்ச்சி) -வக்கீல்கள்

வாசகர்: இருவர் சண்டை போட்டுக்கொள்ளும்போது நீதிமன்றங்களுக்கும் போகக்கூடாது என்கிறீர்கள் இது வியப்பாகவே இருக்கிறது.

ஆசிரியர் : வியப்பாக இருக்கிறது என்று நீங்கள் சொன்னாலும் சரி, சொல்லாவிட்டாலும் சரி, இது தான் உண்மை. உங்கள் கேள்வி, வக்கீல்களைப் பற்றியும், டாக்டர்களைப் பற்றியும் ஆராய நம்மைத் தூண்டுகிறது. வக்கீல்களே இந்தியாவை அடிமைப்படுத்தி விட்டார்கள்; ஹிந்து முஸ்லிம் வேற்றுமைகளை அதிகரித்துவிட்டார்கள்; ஆங்கிலேயே ஆட்சியையும் உறுதிப்படுத்தி விட்டனர் என்பது என்னுடைய திடமான அபிப்பிராயம்.

வாசகர்: இத்தகைய குற்றச்சாட்டுகளைக் கூறி விடுவது எளிது. ஆனால், இவற்றை நீங்கள் நிரூபிப்பது கடினம். வக்கீல்கள் இல்லாவிட்டால் வேறு யார் நம் சுதந்திரத்திற்கு வழி காட்டியிருப்பார்கள்? ஏழைகளை வேறு யார் காப்பாற்றி யிருப்பர்? நீதியை யார் தேடித் தந்திருக்க முடியும்?

உதாரணமாக காலஞ்சென்ற மன்மோகன் கோஷ் பல ஏழைகளுக்காகப் பணமின்றிக் கோர்ட்டில் வாதாடினார். நீங்கள் பிரமாதமாகப் புகழ்கிறீர்களே அந்தக் காங்கிரஸ், அது இருந்து வருவதும், அதன் நடவடிக்கைகளும் வக்கீல்களின் உழைப்பினாலேயேயாகும். மதிப்பிற்குரிய அத்தகையதொரு வகுப்பினரைக் கண்டிப்பது நியாயமற்றதாகும். வக்கீல்களைத் தூஷிப்பதன் மூலம் பத்திரிகைச் சுதந்திரத்தை நீங்கள் தூக்கி எறிந்து விடுகின்றீர்கள்.

ஆசிரியர்: ஒரு சமயத்தில் உங்களைப் போலவேதான் நானும் எண்ணிக்கொண்டிருந்தேன். ஒரு நல்ல காரியத்தைக் கூட அவர்கள் என்றுமே செய்ததில்லை என்பதை நீங்கள் ஒப்புக் கொள்ளும்படிச் செய்ய வேண்டும் என்ற விருப்பம் எனக்கு இல்லை. ஸ்ரீ கோஷின் நினைவையும் அவர் செய்த காரியத்தையும் நான் போற்றுகிறேன். ஏழைகளுக்கு அவர் உதவிசெய்தார் என்பது முற்றிலும் உண்மை. வக்கீல்களுக்குக் காங்கிரஸ் கொஞ்சம் கடமைப்பட்டிருக்கிறது என்பதும் நம்பக் கூடியதே. வக்கீல்களும் மனிதர்களே. ஒவ்வொரு மனிதரிடமும் நல்ல குணமும் ஏதாவது இருக்கும். வக்கீல்கள் ஒரு நல்ல காரியம் செய்ததாக ஏதாவது சம்பவங்கள் எடுத்துக் கூறப்படுமாயின் அந்த நன்மை, வக்கீல்கள் என்பதைவிட மனிதர்கள் என்ற வகையில் அவர்கள் செய்ததாகும். அந்தத் தொழில், ஒழுக்கக் கேட்டைப் போதிக்கிறது. அதன் கவர்ச்சியிலிருந்து காக்கப்பட்டிருப்பவர்கள் மிகச் சிலரே என்பதை உங்களுக்கு எடுத்துக் காட்ட வேண்டும் என்பது தான் என் சிரத்தையெல்லாம்.

ஹிந்துக்களும், முஸ்லிம்களும் சச்சரவிட்டுக் கொண்டார்கள். அதையெல்லாம் மறந்து விடுமாறே சாதாரண மனிதன் அவர்களைக் கேட்டு கொள்வான்; இரு தரப்பாரும் ஏதேதோ தவறு செய்திருக்கலாம் என்று அவர்களிடம் சொல்லி இனியும் சச்சரவிட்டுக் கொள்ள வேண்டாம் என்று அவர்களுக்கு புத்திமதி கூறுவான். ஆனால், அவர்கள்

வக்கீலிடம் போகிறார்கள். தங்கள் கட்சிக்காரர்களுக்கு உதவியாயிருந்து, அந்தக் கட்சிக்காரர்களுக்கே புலப்படாத புதியதான வழிகளை யும் வாதங்களையும் கண்டு பிடிப்பது வக்கீல்களின் வேலை. அவர்கள் அப்படிச்செய்யாவிட்டால் தங்கள் தொழிலின் கௌரவத்திலேயே குறைந்தவர்களாக அவர்கள் கருதப்படு வார்கள். ஆகையால், வக்கீல்கள், சச்சரவைக் குறைப்பதற்குப் பதிலாகச் சச்சரவை வழக்கமாக அதிகரிக்கிறார்கள். மேலும் இத்தொழிலுக்கு வருகிறவர்கள் பணம் சம்பாதிக்க வருகிறார்களேயன்றித் துன்பப்படும் மற்றவர்களுக்கு உதவி செய்ய வேண்டும் என்பதற்காக வருவதில்லை. பணக்காரர்கள் ஆவதற்கான .வழிகளில் இது ஒன்று. தகராறுகள் அதிகரிப்பதனாலேயே அவர்களுக்கு நன்மை உண்டு. மனிதருக்குள் தகராறு ஏற்படும்போது அவர்கள் மகிழ்ச்சியடைகிறார்கள் என்பதை நானே அறிவேன். சின்ன வக்கீல்கள் உண்மையிலேயே தகராறுகளை உண்டு பண்ணுகின்றனர். இவர்களுடைய தரகர்கள் எத்தனையோ பேர், அட்டைகளைப் போல ஏழைமக்களின் ரத்தத்தை உறிஞ்சுகின்றனர். வக்கீல்களுக்கு வேலை என்பதே இல்லை. அவர்கள் சோம்பேறிகளாக இருப்பவர்கள். ஆடம்பர வாழ்க்கையை நடத்துவதற்காக, இத்தகைய தொழிலுக்கு வருகின்றனர். இது முற்றிலும் உண்மை. இதற்கு எதிரான எந்தக் கூற்றும் பாசாங்காகும். தம்தொழில் மிகவும் கௌரவமானது என்று வக்கீல்கள் தாங்களே கண்டு பிடித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். தம் பெருமையைத் தாமே உண்டாக்கிக் கொள்ளுவதைப் போலவே அவர்கள் சட்டங்களையும் தாமே உண்டாக்குகின்றனர். என்ன கட்டணம் வாங்குவது என்பதை அவர்களே முடிவு செய்து கொள்ளுகின்றனர். அவர்கள் தெய்வப் பிறவியோ என்று ஏழை மக்கள் எண்ணும் வகையில் ஆடம்பரத்தையும் மேற்கொள்ளுகின்றனர்.

சாதாரண தொழிலாளியைவிட அவர்கள் அதிகக்கட்டணம் விரும்புவானேன்? அவர்களுடைய தேவை அதிகமாக

இருப்பானேன்? தொழிலாளரை விட அவர்கள் நாட்டிற்கு எந்த வகையில் அதிக உதவியுள்ளவர்கள்? நல்லதைச் செய்கிறவர்கள் அதிக ஊதியம் பெறுவதற்கு உரிமை பெற்றிருக்கிறார்களா? நாட்டிற்கு ஏதாவது நன்மையைப் பண ஆசைக்காக அவர்கள் செய்திருந்தால், அதை நல்லதென்று எப்படிக் கொள்ள முடியும்?

ஹிந்து-முஸ்லிம் சச்சரவுகள். அடிக்கடி வக்கீல்கள் தலையிடுவதாலேயே ஏற்படுகின்றன என்பதை இச்சச்சரவுகளைப்பற்றி நன்கு அறிந்தவர்கள் உணர்வர். இவர்களால் குடும்பங்கள் அழிந்து போயிருக்கின்றன. இவர்கள் சகோதரர்களை விரோதிகளாக ஆக்கியிருக்கிறார்கள். வக்கீல்களின் உபதேசங்களுக்குட்பட்ட சமஸ்தானங்கள் கடன் சுமை மிகுந்தவைகளாக ஆகிவிட்டன. பலர் தம் உடைமைகளை இவர்களாலேயே பறிகொடுத்து நிற்கின்றனர். இவை போன்ற உதாரணங்களைச் சொல்லிக் கொண்டே போகலாம்.

ஆனால், அவர்கள் நாட்டிற்குச் செய்திருக்கும் பெரிய தீங்கு ஆங்கிலேயரின் பிடிப்பை இங்கே அவர்கள் பலப்படுத்தி இருப்பதேயாகும். நீதி மன்றங்கள் இல்லாமல் தங்கள் அரசாங்கத்தை ஆங்கிலேயர்கள் இங்கே நடத்திக் கொண்டு போவது சாத்தியம் என்று நினைக்கிறீர்களா? மக்களின் நன்மைக்காக இந்த நீதி மன்றங்கள் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன என்று நினைப்பது தவறு. தங்கள் ஆட்சியை நிரந்தரமாக்கிக் கொள்ள விரும்புகிறவர்கள், இந்த நீதி மன்றங்கள் மூலம் அதைச் செய்து வருகின்றனர். **தங்கள் தகராறுகளை மக்கள் தங்களுக்குள்ளேயே தீர்த்துக் கொள்ளுவதாயிருந்தால், அவர்கள் மீது மூன்றாம் ஆள் எந்தவித ஆதிக்கத்தையும் செலுத்த முடியாது.** சண்டையின் மூலமோ அல்லது தங்களுக்காக முடிவு செய்யும்படி தங்களுடைய உறவினரைக் கேட்டுக் கொள்ளுவதன் மூலமோ மனிதர், தகராறுகளைத் தீர்த்துக்கொண்டுவந்த காலத்தில் அவர்கள்

மனிதத்தன்மையின் வரம்பை மீறிச்சென்றதில்லை. கோர்ட்டுகளுக்குப்போகத் தலைப்பட்டபிறகே அவர்கள் மனிதத்தன்மையில் குறைந்தவர் களாகவும் கோழைகளாகவும் மாறினர். சண்டையிட்டு அதன் மூலம் தகராறில் ஒரு முடிவுக்கு வந்தார்களென்பது நிச்சயமாக காட்டு மிராண்டித்தனத்திற்கு ஓர் அறிகுறியேயாகும். எனக்கும் உங்களுக்கும் மத்தியில் மூன்றாமவரை அழைத்துத் தகராறைத் தீர்க்கச் சொல்லுவது மிருகத்தனத்தை தவிர வேறு என்ன? மூன்றாம் ஆள் கூறும் தீர்ப்பு எப்பொழுதுமே நியாயமானதாக இருந்துவிட போவதில்லை என்பது நிச்சயம். எது நியாயம் என்பது தகராறில் சம்பந்தப்பட்டவர்களுக்கு மட்டுமே தெரியும். **நம் அறியாமையாலும் எதையும் நம்பும் தன்மையாலும், முன்பின் தெரியாத ஒருவர் பணத்தை வாங்கிக் கொண்டு நமக்கு நீதியை வழங்குகிறார்** என்று நாம் எண்ணுகிறோம்.

வக்கீல்கள் இல்லாவிட்டால் கோர்ட்டுகளை அமைத்திருக்க வோ அல்லது அவற்றை நடத்தி இருக்கவோ முடியாது; கோர்ட்டுகள் இல்லாமல் ஆங்கிலேயரால் ஆளமுடிந்திராது என்பது முக்கியமாக நாம் நினைவில் கொள்ள வேண்டிய விஷயமாகும். ஆங்கிலேய நீதிபதிகள். ஆங்கிலேய வக்கீல்கள், ஆங்கிலேய போலீஸ்காரர்கள் ஆகியவர்கள் மட்டுமே இருக்கிறார்கள் என்று வைத்துக்கொள்ளுவோம். அப்பொழுது ஆங்கிலேயரை மட்டும் அவர்களால் ஆளமுடியும். இந்திய நீதிபதிகள், இந்திய வக்கீல்கள் இல்லாமல் ஆங்கிலேயரால் எதுவும் முடியாது. முதன் முதலில் வக்கீல்கள் எவ்விதம் தோன்றினர். அவர்களுக்கு எவ்விதம் சலுகைகள் அளிக்கப்பட்டன என்பவைகளை நீங்கள் சரியாகத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். பிறகு, இத்தொழிலைக் குறித்து எனக்கு இருந்து வரும் வெறுப்பே உங்களுக்கும் ஏற்படும். வக்கீல்கள் தம் தொழிலைக் கைவிட்டு விட்டால் விபசாரத்தைப் போல இத்தொழிலும் இழிவானது என்று கருதிவிட்டால், ஒரே நாளில் ஆங்கில ஆட்சி சிதைந்து விடும். மீன் நீரை விரும்புவதுபோல்

சச்சரவுகளையும் கோர்ட்டுகளையும் விரும்புவோர் என்று நம்மைப் பற்றிக் குற்றங் கூறப்படுவதற்குக் காரணகர்த்தர்களாக இருப்பவர்கள் வக்கீல்களே. வக்கீல்களைப் பற்றி நான் கூறியன யாவும் நீதிபதிகளுக்கும் பொருந்தும். இவர்கள் முதல் சிற்றப்பன் பிள்ளைகளைப் போன்றவர்கள்; ஒருவருக்கொருவர் பக்க பலமாக இருப்பவர்கள்.

12. இந்தியாவின் நிலைமை (தொடர்ச்சி) - டாக்டர்கள்

வாசகர்: வக்கீல்களைப் பற்றி நான் இப்பொழுது தெரிந்து கொண்டேன். அவர்கள் செய்திருக்கக்கூடிய நன்மை தற்செயலாக ஏற்பட்டது. அந்தத் தொழில் நிச்சயமாக வெறுக்கத் தகுந்தது என்றே உணர்கின்றேன். நீங்களோ டாக்டர்களையும் இதில் சேர்த்துக் சொல்லுகிறீர்கள். அது எப்படி?

ஆசிரியர்: உங்களிடம் நான் கூறும் கருத்துக்கள், நான் அனுசரிப்பவையேயாகும். அவை என் சொந்தக் கருத்தல்ல. வக்கீல்களையும் டாக்டர்களையும் குறித்து மேனாட்டு எழுத்தாளர்கள் மிகக் கடுமையான சொற்களை உபயோகித் திருக்கின்றனர். ஒரு நூலாசிரியர் இக்கால வைத்திய முறை முழுவதையும் உபாஸ்* மரத்திற்கு ஒப்பிட்டிருக்கிறார். பிறரை உறிஞ்சி வாழும் வக்கீல் தொழிலையும், வைத்தியத் தொழிலையும் அம்மரத்தின் கிளைகளோடு ஒப்பிட்டிருக்கிறார். அதன் அடி மரத்தின் மீது உண்மையான மதம் என்ற கோடாரி உயர்த்தப்பட்டிருக்கிறது. ஒழுக்கக்கேடு என்பதே அந்த மரத்தின் வேர். இந்த அபிப்பிராயங்கள் என் மனத்திலிருந்து நேரே வந்தவையல்ல என்பதையும், பலருடைய ஒன்றுபட்ட

** உபாஸ் என்பது ஜாவா பகுதியிலுள்ள ஒரு நச்சுமரம். அதிலிருந்து வரும் பாலை எடுத்துக் காட்டுமக்கள் அம்புகளின் முனையில் தடவுவார்களாம். அந்த அம்பு பட்டவர்கள் கட்டாயம் இறந்து போவார்கள். அதன் நிழலில் எந்தச் செடியும் நசித்துப் போகும். அவ்வளவு கொடியது அம்மரத்தின் விஷம்.*

அனுபவமே இது என்பதையும் இதன் மூலம் நீங்கள் காணலாம். வைத்தியத் தொழிலைக் குறித்து எனக்கு ஒரு சமயம் அதிக ஆர்வம் இருந்தது. நாட்டின் நன்மைக்காக ஒரு டாக்டராக வேண்டும் என்பது என்னுடைய நோக்கம். அந்த எண்ணம் இப்பொழுது எனக்குக் கிடையாது. நம்மிடையே வைத்தியர்கள் ஏன் கௌரவமான அந்தஸ்தை அடைவதில்லை என்பதை நான் இப்பொழுது அறிகிறேன்.

நம்மை அடிமைகளாக வைத்திருப்பதற்கு ஆங்கிலேயர்கள் வைத்தியத் தொழிலைச் சரியானபடி உபயோகித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆங்கில வைத்தியர்கள், பல ஆசிய மன்னர்களிடம் தம் தொழிலை ராஜீய லாபங்களுக்காக உபயோகித்திருக்கிறார்கள் என்பது நன்றாகத் தெரிந்தது.

டாக்டர்கள் நம்மை முற்றிலும் நிலை தவறிப் போகும் படிச் செய்து விட்டனர். பெரிய பட்டங்களைப் பெற்ற டாக்டர்களைவிடப் போலி வைத்தியர்களே மேல் என்று சில சமயங்களில் நான் எண்ணுகிறேன். இதைச் சற்று கவனிப்போம். ஒரு டாக்டரின் வேலை, உடம்பைச் சரியாகக் கவனித்துக் கொள்வது. சரியாகச் சொன்னால் அது கூட இல்லை. உண்மையில் அவர்களுடைய வேலை, உடலைப் பற்றும் நோய்களைப் போக்க வேண்டியது. இந்த நோய்கள் எவ்விதம் உண்டாகின்றன? நிச்சயமாக நமது அசட்டையினாலோ அல்லது மிதமிஞ்சிய போகங்களினாலோ நோய்கள் உண்டாகின்றன. அளவுக்கு மிஞ்சிச் சாப்பிடுகிறேன்; எனக்கு அஜீரணம் உண்டாகிறது; நான் டாக்டரிடம் போகிறேன்; அவர் ஒருமருந்து கொடுக்கிறார்; நான் குணம் அடைகிறேன்; நான் மீண்டும் அதிகப் படியாகச் சாப்பிடுகிறேன்; டாக்டரின் மாத்திரையையும் உட்கொள்ளுகிறேன். முதல் தடவையிலேயே மாத்திரை சாப்பிடாதிருந் தேனாயின் எனக்கு உரியதான தண்டனையை அனுபவித்திருப்பேன். திரும்பவும் அதிகப் படியாகச் சாப்பிட்டிருக்கவும் மாட்டேன். டாக்டர் குறுக்கிட்டு, நான் மிதமிஞ்சி நடந்து கொள்ளுவதற்கு உதவிசெய்தார். இதனால்

என் உடல் சிரமமின்றி இருந்தது உண்மை யெனினும் என் மனம் பலவீனப்பட்டு விட்டது. ஆகையால், தொடர்ந்து மருந்து சாப்பிடுவதன் பயனாக மனத்தை அடக்கும் திறனை இழந்து விடுகிறோம்.

கெட்ட செய்கைகளில் ஈடுபட்டு விட்டேன்; இதனால் எனக்கு நோய் ஏற்படுகிறது. டாக்டர் குணப்படுத்துகிறார். இதில் விசித்திரம் என்னவெனில், நான் திரும்பவும் கெட்ட காரியத்தைச் செய்வதுதான். டாக்டர் தலையிடாதிருந்தால் இயற்கை தன்னுடைய வேலையைச் செய்திருக்கும். என்னை நானே அடக்கியாளும் ஆற்றலும் எனக்கு உண்டாகியிருக்கும். கெட்ட காரியங்களிலிருந்தும் விடுபட்டு ஆனந்தமாக இருந்திருப்பேன்.

பாபங்களைப் பரப்பும் ஸ்தாபனங்களே ஆஸ்பத்திரிகள். தங்கள் உடம்பைப் பற்றி மனிதர் அதிக சிரத்தை எடுத்துக்கொள்ளுவதில்லை. ஒழுக்கமின்மை அதிகரிக்கிறது. எல்லோரிலும் படுமோசமானவர்கள் ஐரோப்பிய டாக்டர்கள். மனித உடலைக் குறித்துச் சரியான அக்கறை எடுத்துக் கொள்ளாத தவறுக்காக, வருடந்தோறும் பல்லாயிரக்கணக்கான மிருகங்களைக் கொல்கின்றனர். அவற்றை உயிரோடு அறுத்துச் சோதிக்கின்றனர். எந்த மதமும் இதை அனுமதிக்கவில்லை. நம் உடலுக்காக இத்தனை உயிர்களை மாய்க்கவேண்டிய அவசியமே இல்லை என்று எல்லோரும் கூறுகிறார்கள்.

இந்த டாக்டர்கள் நம்முடைய மத உணர்ச்சியையே மீறி நடக்கிறார்கள். இவர்கள் உபயோகிக்கும் மருந்துகள் பலவற்றில் மிருகக் கொழுப்போ அல்லது மதுத்திராவகங்களோ கலந்திருக்கின்றன. இவை இரண்டுமே ஹிந்துக்களுக்கும் முஸ்லீம்களுக்கும் விலக்கானவை. நாம் நாகரீகம் அடைந்திருப் பதாகப் பாசாங்கு செய்து, தடுக்கப்பட்டிருப்பவைகளை மூடநம்பிக்கைகள் என்று கூறி,

நமக்கு இஷ்ட மானவைகளில் நாம் ஈடுபடலாம். இப்படி நாம் ஈடுபடுவதற்கு டாக்டர்கள் தூண்டுகிறார்கள். இதன் பலனாக நமக்குள்ள புலனை அடக்கும் ஆற்றல் இல்லாமற்போகிறது. ஆண்மை யற்றவர்களாகவும் ஆகிவிடுகிறோம் என்பது உண்மையாகிறது. இந்த நிலைமையில் நாட்டிற்குத் தொண்டு செய்ய நாம் தகுதியற்றவர்கள். ஐரோப்பிய வைத்திய முறையைக் கற்றுக் கொள்ளுவது நமது அடிமைத்தனத்தைப் பலப்படுத்துவதாகும்.

நாம் மருத்துவத் தொழிலை ஏன் மேற்கொள்ளுகிறோம் என்பது முக்கியமாகக் கவனிக்க வேண்டியதாகும். மனித வர்க்கத்திற்குச் சேவை செய்வதற்காக இது மேற்கொள்ளப் படவில்லை. நிச்சயமாக கௌரவத்தையும் செல்வத்தையும் அடையலாம் என்பதற்காக டாக்டர்கள் ஆகிறோம். இத்தொழிலில் மனித வர்க்கத்திற்குப் பணி செய்வது என்பது எதுவுமில்லை. மனித வர்க்கத்திற்கு இதனால் தீமையே என்பதை எடுத்துக்காட்ட முயன்றிருக்கிறேன். டாக்டர்கள், தாங்கள் அறிவு மிக்கவர்கள் போல் காட்டி அதிகப் படியான கட்டணமும் விதிக்கின்றனர். அவர்களுடைய மருந்துகள் உண்மையில் சில தம்படிகளே பெறுமானவை. அவைகளுக்கு ரூபாய்க் கணக்கில் விலை வாங்கப்படுகிறது. பொதுமக்களும் தங்களுடைய அறியாமையினாலும், ஏதோ நோய் நீங்கும் என்ற நம்பிக்கையினாலும் தங்களை ஏமாற்ற அவர்களுக்கும் வாய்ப்புத் தருகின்றனர். ஆகவே, **மனிதவர்க்கத்தினிடம் அன்பு காட்டுவது போன்று வேஷம் போடும் டாக்டர்களை விட, நாம் நன்கு அறிந்த அரைகுறை மருத்துவர்கள் மேல் அல்லவா?**

13. உண்மையான நாகரிகம் எது?

வாசகர்: ரெயில்களையும், வக்கீல்களையும், டாக்டர் களையும் நீங்கள் கண்டித்துக் கூறுகிறீர்கள். எல்லா யந்திரங்களையுமே நீங்கள் வெறுப்பீர்கள் என்பதை நான் அறிவேன். அப்படியானால் உண்மையான நாகரிகந்தான் எது?

ஆசிரியர்: இதற்கு விடை அவ்வளவு கடினமானதன்று. **இந்தியா உருவாக்கியிருக்கும் நாகரிகம் உலகத்தில் இணையற்றது என்பது என் நம்பிக்கை.** நம் மூதாதைகள் போட்ட விதைக்கு மிஞ்சியது எதுவும் இல்லை. ரோம் அழிந்தது; கிரேக்கமும் அதே கதியை அடைந்தது. பாரோக்களின் மகிமை சிதைந்தது; ஜப்பான் மேற்கு நாகரிகத்தை அபிநயிக்கிறது; சீனாவைப் பற்றி எதுவும் சொல்லுவதற்கில்லை. ஆனால், இந்தியா மாத்திரம் எப்படியோ அடிப்படையில் சரியானபடி இருந்து வருகிறது. பழைய கீர்த்தியெல்லாம் மழுங்கிப் போன கிரேக்கர் அல்லது ரோமர்கள் எந்தக் காலத்திலோ எழுதி வைத்திருந்தவற்றைக் கொண்டு ஐரோப்பிய மக்கள் பாடம் கற்றுக் கொண்டு வருகிறார்கள். அவர்களிடமிருந்து பாடம்கற்றுக் கொள்ளுவதில், கிரேக்கரும் ரோமன்களும் செய்துவிட்ட தவறுகளைத் தாங்கள் தவிர்க்க முடியும் என்று ஐரோப்பியர் எண்ணுகிறார்கள். இதுவே அவர்களுடைய பரிதாபகரமான நிலைமை. இவைகளுக் கெல்லாம் மத்தியில் இந்தியா அசையாமல் தன்னுடைய பழம் புகழுடனேயே இருந்துவருகிறது. இந்தியர் நாகரிகமற்றவர் களாகவும், அறியாமை மிகுந்தவர்களாகவும், உணர்ச்சி ஆவேசம் இல்லாதவர்களாகவும் இருப்பதால், எந்த மாறுதலையும் மேற்கொள்ள இவர்களைத் தூண்ட முடியாதவாறு இருக்கிறது என்பது இந்தியா மீதுகூறப்படும் குற்றச்சாட்டு. இது உண்மையில் நமது ஆற்றலுக்கு விரோதமாகக் கூறப்படும் குற்றச்சாட்டாகும். அனுபவத்தின் வாயிலாகச் சோதித்து உண்மையெனக் கண்டுகொண்டிருப்பவைகளை மாற்றிக்

கொண்டு விட நாம் துணிவதில்லை. பலர் தம் போதனைகளை இந்தியாவின் மீது திணிக்கிறார்கள்; ஆனால், இந்தியா தன் நிலை தவறாமல் இருந்து வருகிறது. இதுவே இந்தியாவின் அழகு; இதுவே நமக்கு நம்பிக்கை ஊட்டும் சிறந்த பாதுகாப்பு.

மனிதனுக்கு கடமையின் மார்க்கத்தைக் காட்டும் ஒழுக்க முறையே நாகரிகம். கடமையைச் செய்வதும், ஒழுக்கத்தைக் கடைப்பிடிப்பதும் ஒன்றுக்கொன்று பொருத்தமானவை. ஒழுக்கத்தை அனுசரிப்பதென்பது நம் மனத்தையும் நமது விருப்பங்களையும் அடக்கி ஆள்வதாகும். அப்படிச் செய்வதில் நம்மையே நாம் அறிந்தவராவோம். **நாகரிகம் என்ற சொல்லுக்கு குஜராத்தில் ' நல்ல நடத்தை' என்பதுதான் பொருள்.**

இந்த விளக்கமே சரியானது என்றால், பல நூலாசிரியர்கள் எடுத்துக் காட்டியிருப்பதைப்போல, பிறரிடமிருந்து இந்தியா கற்றுக்கொள்ள வேண்டியது எதுவுமில்லை. எவ்விதம் இருக்க வேண்டுமோ, அவ்விதம் இந்தியா இருந்து வருகிறது. அமைதியற்றதோர் பறவையே மனம் என்பதைக் காண்கிறோம். அதிகம் கிடைக்கக்கிடைக்க அது மேலும் அவாவுகிறது. அப்பொழுதும் திருப்தி அடையாமல் இருக்கிறது. ஆசாபாசங்களில் நாம் உழல உழல அவை, எல்லையற்றுப் பெருகிக்கொண்டே போகின்றன. ஆகவே, நம் மூதாதைகள் நாம் அப்படிப் போகத்தில் உழல்வதற்கு ஒரு வரம்பைக் கோலியிருக்கின்றனர். இன்பம் என்பதெல்லாம் பெரும்பாலும் மனநிலையைப் பொறுத்ததே என்று கண்டார்கள். பணக் காரனாக இருக்கிறான் என்பதற்காக ஒருவன் ஆனந்த மாகவோ அல்லது ஏழை என்பதனால் இன்னொருவன் ஆனந்தம் இல்லாமலோ இருந்துவிடுவதில்லை. கோடிக்கணக் கானவர்கள் எப்பொழுதும் ஏழைகளாகவே இருப்பார்கள். இவற்றையெல்லாம் கவனித்தே தம் மூதாதைகள், ஆடம் பரங்களும் இன்பங்களும் வேண்டாம் என்று நமக்கு உபதேசித்தனர். பல்லாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் இருந்த அதே கலப்பையைக்கொண்டே நாம் சமாளித்துக் கொண்டு

வருகிறோம். முற்காலத்தில் இருந்த குடிசைகளையே இன்னும் நாம் வைத்துக் கொண்டிருக்கிறோம். நம் சுதேசப் படிப்பு முன்னால் இருந்ததைப் போன்றே இப்பொழுதும் இருக்கிறது. உயிரையே சிதைத்துக் கொள்ளும் வகையிலான போட்டி முறை எதுவும் நமக்குக்கிடையாது. ஒவ்வொருவரும் தங்கள் தங்கள் தொழில்களையோ வியாபாரத்தையோ கவனித்து வருகின்றனர். கட்டுப்பாடுள்ள ஊதியமும் பெறுகின்றனர். இயந்திரங்களைக் கண்டுபிடிப்பது எப்படி என்பது நமக்குத் தெரியாது என்பதல்ல. ஆனால், இத்தகைய காரியங்களில் கவனத்தைச் செலுத்திவிட்டால், நாம் அடிமைகளாகி ஒழுக்க உறுதியையும் இழந்துவிடுவோம் என்பது நமது மூதாதையருக்கு நன்றாகத் தெரியும். ஆகையால், அவர்கள் தீரச் சிந்தித்து விட்டு நம் கையினாலும் காலினாலும் செய்யக்கூடியன மட்டுமே நாம் செய்யவேண்டும் என்று முடிவுக்கு வந்தார்கள். **நம்முடைய கால்களையும் கைகளையும் சரியானபடி உபயோகிப்பதிலேயே உண்மையான ஆனந்தமும் உடல் நலமும் பெற முடியும் என்பதைக் கண்டார்கள்.** பெரிய நகரங்களெல்லாம் நம்மை அழுத்திக்கொல்லும் கண்ணிகள் போன்றவை. வீண் தொல்லைகளை உண்டாக்கும் இடம். அங்கே மக்கள் ஆனந்தமாக வாழ முடியாது. கொள்ளை, விபசாரம் போன்ற தீமைகள் மலிந்த இடம் அவை. வறியவர்களைப் பறித்து, அங்கே பணக்காரர்கள் வாழ்வர் என்றும் அவர்கள் கருதினர். ஆகையால், சிறு கிராமங்களோடு திருப்தியடைந்து இருந்தனர். அரசர்களும் அவர்களுடைய வாள் பலமும் ஒழுக்கமென்னும் வலிமைக்குக் குறைவானவை என்று கண்டனர். ஆகையால், பூமண்டலாதிரிஷிகளுக்கும் பக்கிரிகளுக்கும் தாழ்வானவர்களே என்று கருதினர். இதைப்போன்றதோர் அமைப்பைக் கொண்டநாட்டினர், மற்றவர்களிடமிருந்து கற்றுக்கொள்வதை விட அவர்களுக்குப் போதிக்கத் தகுதி வாய்ந்தவர்கள். அந்த மக்களுக்கு நீதி மன்றங்களும், வக்கீல்களும், வைத்தியர்களும் இருந்தனர். ஆனால், அவர்கள் எல்லோரும் ஓர் எல்லைக்குக் கட்டுப் பட்டவர்கள். இந்தத் தொழில்கள் அப்படி

உயர்வானவையல்ல என்பதை ஒவ்வொருவரும் அறிவார்கள். மேலும், அந்த வக்கீல்களும் வைத்தியர்களும் மக்களைக் கொள்ளை அடிப்பதில்லை. அவர்கள் மக்களை நம்பிப் பணியாற்று பவரெனக் கருதப்பட்டனரேயன்றி எஜமானர்களாகக் கருதப்படவில்லை. நீதி பரிபாலனமும் கூடியவரை நேர்மையாகவே இருந்தது. கோர்ட்டுகளைத் தவிர்ப்பதே சாதாரணமாயிருந்த பழக்கம். மக்களை மயக்கிக் கோர்ட்டு களுக்குக் கொண்டு போய்விடத் தரகர்களும் இல்லை. இந்தத் தீமை, நகரங்களிலும் அவற்றின் சுற்று வட்டாரங்களிலுமே தென்படுகின்றன. பொது மக்கள் சுயேச்சையாக வாழ்ந்து தங்களுடைய விவசாயத் தொழிலில் ஈடுபட்டிருந்தனர். உண்மையான சுய ஆட்சியையும் அனுபவித்து வந்தார்கள்.

இந்தப் பாழான நவநாகரீகம் எட்டாத இடங்களில், இந்தியா முன் இருந்தபடியே இருந்து வருகிறது. இந்தியாவின் அப்பகுதியில் இருக்கும் மக்கள், புதுமையாகப் புனையும் உங்களுடைய எண்ணங்களைப் பார்த்துச் சிரிக்கத்தான் சிரிப்பார்கள். ஆங்கிலேயர்கள் அவர்கள் மீது என்றும் ஆட்சி நடத்தவுமில்லை. நீங்கள் அவர்கள் மீது என்றும் ஆட்சி நடத்தவும் முடியாது. நாம் எவர் பெயரால் இவ்வளவு பேசுகிறோமோ, அவர்களை அறியோம்; நம்மையும் அவர்கள் அறியார். தாய் நாட்டை நேசிக்கும் உங்களுக்கும் உங்களைப் போன்றவர்களுக்கும், ரெயில் உட்புகுந்து பாழாக்காத பிரதேசங்களுக்குப் போய் அங்கு ஆறுமாத காலம் நீங்கள் வசிக்க வேண்டும் என்றே நான் நிச்சயமாக ஆலோசனை கூறுவேன். பிறகு நீங்கள் தேசாபிமானிகள் ஆவதோடு சுய ஆட்சியைப் பற்றியும் பேசலாம்.

நான் கருதும் உண்மையான நாகரிகம் எது என்பது இப்பொழுது தெரியும். உங்களுக்கு நான் விவரித்திருந்த நிலைமையை மாற்ற விரும்புகிறவர்கள், நாட்டின் விரோதிகளும் பாபிகளும் ஆவர்.

வாசகர்: நீங்கள் விவரித்துள்ளபடியே இந்தியா இருக்கு மாயின் எல்லாம் சரிதான். ஆனால், நூற்றுக்கணக்கான இளம் விதவைகள் இருப்பதும், இரண்டு வயது குழந்தை களுக்கு விவாகம் செய்யப்படுவதும், ஒரு பெண்ணுக்குப் பல கணவர்கள் இருப்பதும் நியோக *முறையை அனுசரிப்பதும், மதத்தின் பெயரால் பெண்களை விபசாரத்திற்குத் தத்தம் செய்வதும், மதத்தின் பெயரால் ஆடுகள் வெட்டப்படுவதுமான இந்தியாவும் இருக்கிறது. நீங்கள் வர்ணனை செய்த நாகரிகத்தின் சின்னங்களாக இவைகளையும் நீங்கள் கருதுகிறீர்களா?

ஆசிரியர்: நீங்கள் ஒரு தவறு செய்கிறீர்கள். நீங்கள் குறிப்பிடும் முறைகள் யாவும் குறைகளே. இவையெல்லாம் புராதன நாகரிகம் என்றும் யாரும் தவறாக எண்ணிக் கொள்ளவில்லை. அந்நாகரிகம் இருந்தும் இவைகளும் இருந்து வருகின்றன. இவற்றையெல்லாம் நீக்குவதற்கு எப்பொழுதும் முயற்சிகள் செய்யப்பட்டு வந்திருக்கின்றன; இனியும் செய்யப்படும். இத்தீமைகளை யெல்லாம் ஒழிப்பதற்கு நம்மில் பிறந்திருக்கும் உணர்ச்சியைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளலாம். ஆனால், புதிய நாகரிகம் என்று நான் எதை உங்களுக்கு விவரித்தேனோ அதன் ஆதரவாளர்கள் அப்படியே ஒப்புக்கொள்ளுகிறார்கள். நான் விவரித்தவகையில் இந்திய நாகரிகம், அதன் ஆதரவாளர்களால் அப்படியே விவரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. உலகில் எந்தப் பகுதியிலுமே எந்த நாகரிகத்தின் காரணத்தாலும், மனிதர் எவரும் நிறைவை அடைந்ததில்லை. **இந்திய நாகரிகத்தின் தன்மை. ஒழுக்கமுடைமையை உயர்த்துவதேயாகும்.** மேல் நாட்டு நாகரிகத்தின் தன்மையோ, ஒழுக்கக் கேட்டைப் பரப்புவ தாகும். பின் சொன்னது கடவுளைப் புறக்கணிப்பது; முன் சொன்னது கடவுள் நம்பிக்கையை அடிப்படையாகக்

** நியோக மணமுறை பிள்ளைப் பேறு இல்லாமல் கைம்பெண்ணானவள் தன் கணவனின் உடன்பிறந்தவனை மணம் செய்து கொள்ளுவதான முறையே நியோக மணமுறை என்பது.*

கொண்டது. அவ்விதம் உணர்ந்து, அவ்விதம் நம்பி, குழந்தை தனது தாயின் மார்பகத்தைப் பற்றிக் கொள்ளுவதைப் போல, இந்தியாவை நேசிக்கும் ஒவ்வொருவரும் பழைய இந்திய நாகரிகத்தைப் பற்றிக் கொள்ளுவது நலமாகும்.

14. இந்தியா விடுதலை அடைவது எப்படி?

வாசகர்: நாகரிகத்தைப் பற்றிய உங்கள் கருத்தைப் பாராட்டுகிறேன். இவைகளைப் பற்றி நான் சிந்திக்க வேண்டியிருக்கிறது; அப்படியே எடுத்துக்கொள்ள முடியாது. உங்கள் கருத்தின்படி இந்தியா விடுதலை அடைவதற்கு என்னதான் யோசனை கூறுகிறீர்கள்?

ஆசிரியர்: என்னுடைய கருத்துகள் உடனேயே ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டுவிடும் என்று நான் எதிர்பார்க்கவில்லை. ஆயினும், உங்களைப் போன்ற வாசகர்களிடம் என் கருத்தைக் கூறியாக வேண்டியது என் கடமை. மற்றதைக் காலம் செய்யும் என்று நம்பியிருக்க வேண்டியதே. இந்தியாவை விடுவிடுப்பதற்குள் நிலைமையைக் குறித்து முன்னாடியே கவனித்திருக்கிறோம். ஆனால், மறைமுகமாகவே கவனித்திருக்கிறோம். இப்பொழுது நேரடியாகவே கவனிப்போம். நோய்க்குக் காரணமாக இருப்பதை நீக்கிவிட்டால் நோய் தானே நீங்கிவிடும் என்பது உலகம் அறிந்த உண்மை. அதே போல இந்தியா அடிமையாயிருப் பதற்கான காரணத்தை நீக்கிவிட்டால் இந்தியா சுதந்திரம் அடைந்துவிடும்.

வாசகர்: நீங்கள் கூறியபடி இந்திய நாகரிகம், எல்லா வற்றிலும் சிறந்ததாக இருக்குமானால், இந்தியா அடிமைப் பட்டதற்கு என்ன காரணம் கூறுகிறீர்கள்?

ஆசிரியர்: இந்த நாகரிகம் சிறந்தது என்பதில் ஆட் சேபணையே இல்லை. ஆனால், எல்லா நாகரிகங்களுக்குமே சோதனைகளும் இருந்திருக்கின்றன என்பதையும் ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும். நிரந்தரமான நாகரிகம் மாத்திரமே

நிலைத்து நிற்கும். இந்தியாவின் மக்கள் அதற்கு ஏற்புடைய வர்களாக இராததால் அதன் நாகரிகம் ஆபத்திற்குள்ளாகி விட்டது. ஆயினும், இந்த அதிர்ச்சியையும் அது சமாளித்து நிற்பதைக் கொண்டே அதன் பலத்தைக் கவனிக்க வேண்டும். மேலும், இந்தியா முழுவதிலும் இந்த அதிர்ச்சி பரவவில்லை. மேல்நாட்டு நாகரிகத்தினால் பீடிக்கப்பட்டிருப்பவர்கள் மாத்திரமே அடிமைகள் ஆகிவிட்டார்கள். நம் அளவுகோலைக் கொண்டு நாம் பிரபஞ்சத்தை அளக்கிறோம். நாம் அடிமைகளாக இருக்கும் போது பிரபஞ்சம் முழுவதுமே அடிமையாகத் தான் இருக்கிறது என்று எண்ணுகிறோம். நாம் மோசமான நிலைமையில் இருப்பதால், இந்தியா முழுவதுமே இந்த நிலையிலேயே இருக்கிறது என்று நினைக்கிறோம். உண்மையில் அப்படியல்ல என்றாலும், நமது அடிமைத் தனத்தைக் கொண்டு இந்தியா முழுவதுமே அவ்வாறு இருப்பதாகச் சொல்லுகிறோம். ஆனால், மேற்கண்ட உண்மையை மனத்தில் வைத்தால், நாம் சுதந்திரம் பெற்றால் இந்தியா சுதந்திரம் அடையும் என்பது தெரியும். இந்த எண்ணத்திலேயே சுயராஜ்யத்தைப் பற்றிய விளக்கம் உங்களுக்குக் கிடைக்கும். **நம்மை நாமே ஆளத்தெரிந்து கொள்வதே சுயராஜ்யம்.** ஆகையால், அது நம் கையில்தான் இருக்கிறது. இந்தச் சுயராஜ்யம் ஒரு கனவைப் போன்றது என்று நினைக்க வேண்டாம். சும்மா உட்கார்ந்திருப்பதால் அது வரும் என்பதல்ல. **அதை அடைந்துவிட்ட பிறகு, மற்றவர்களும் அப்படியே செய்யும்படி நம் ஆயுள் இறுதிவரை பாடுபட வேண்டும்.** இதுவே நான் சித்தரிக்க விரும்பும் சுயராஜ்யம். ஆனால், அத்தகைய சுயராஜ்யத்தை ஒவ்வொருவரும் தனக்குத் தானே அனுபவிக்க வேண்டும். நீரில் முழ்கிச் சாகும் நிலையில் இருப்பவன் இன்னொருவரைக் காப்பாற்றவே முடியாது. நாமே அடிமைகளாக இருக்கும் போது, மற்றவர்களை விடுவிப்பதாக நினைப்பது வெறும் பாசாங்கேயாகும். ஆங்கிலேயரை விலக்குவதை லட்சியமாக நாம் கொள்ளவேண்டிய அவசியமு மில்லை என்பதை

இப்பொழுது நீங்கள் கவனித்திருப்பீர்கள். ஆங்கிலேயர்கள் இந்திய மயமாகி விடுவார்களானால் அவர்கள் நம்முடன் இருக்க இடங்கொடுக்கலாம். இந்தியாவில் தங்களுடைய நாகரிகத்துடன் இருந்துவர விரும்புவார்களானால், அவர்களுக்கு இங்கே இடமில்லை. அத்தகைய நிலைமையை உண்டாக்குவது நம்மிடந்தான் இருக்கிறது.

வாசகர்: ஆங்கியேர்கள் எப்பொழுதாவது இந்திய மயமாவார்கள் என்பது நடக்காத காரியம்.

ஆசிரியர்: அப்படி சொல்லுவது, ஆங்கிலேயருக்கு மனிதத் தன்மையே கிடையாது என்று சொல்லுவதைப் போன்றதாகும். அவர்கள் அப்படி ஆகிறார்களா, இல்லையா என்பது உண்மையில் முக்கியமானதன்று. நாம் நம்வீட்டைச் சரியாக வைத்துக்கொண்டால், அதில் வசிக்கத் தகுதியுள்ளவர்கள் மாத்திரமே தங்குவார்கள். மற்றவர்கள் தங்கள் இஷ்டம் போல் போய்விடுவார்கள். அவ்விதம் நடப்பதுண்டு என்பதை நம் எல்லோர் அனுபவத்திலும் பார்க்கலாம்.

வாசகர்: ஆனால், அது சரித்திரத்தில் நிகழ்ந்ததில்லை.

ஆசிரியர்: சரித்திரத்தில் நிகழாதது எப்பொழுதுமே ஏற்படாது என்று நம்புவது, மனிதனுடைய கண்ணியத்தில் அவநம்பிக்கை கொண்டு விவாதிப்பதாகும். என்றாலும் நமக்குச் சரியெனத் தோன்றுவதை முயற்சி செய்ய வேண்டியது நம் பொறுப்பு. இதே போன்ற நிலைமை எல்லா நாடுகளிலும் இருந்துவரவில்லை. இந்தியாவின் நிலைமை தனிச்சிறப்பு வாய்ந்தது. இதற்குரிய வன்மை அமோகமானது. ஆகவே. மற்ற நாட்டின் சரித்திரத்தைப் பற்றி நாம் குறிப்பிட வேண்டிய அவசியமில்லை. மற்ற நாகரிகங்கள் செத்துவிட்ட போதிலும் இந்திய நாகரிகம் பல அதிர்ச்சிகளையும் தாங்கிக் கொண்டு உயிருடன் இருந்து வருகிறது என்ற உண்மையை நான் எடுத்துக்காட்டியிருக்கிறேன்.

வாசகர்: இதை நான் அறிந்துகொள்ள முடியவில்லை. ஆங்கிலேயர்களை ஆயுத பலங்கொண்டு விரட்டியாக

வேண்டும் என்பதில் சந்தேகமே இருப்பதாகத் தோன்றவில்லை. அவர்கள் இந்நாட்டில் இருக்கும் வரையில் நாம் அயர்ந்திருக்க முடியாது. அடிமைகள் மகிழ்ச்சி என்பதைக் கனவிலும் காண இயலாது என்று நம் கவிகளில் ஒருவர் கூறுகிறார். ஆங்கிலே யர்கள் இங்கிருப்பதால் நாளுக்கு நாள் நாம் பலவீனர்களாகி வருகிறோம். நமது பெருமையெல்லாம் போய்விட்டது. நம் மக்கள் நடுங்கிக் கிடப்பவர்களாகக் காணப்படுகின்றனர். நாட்டில் ஆங்கிலேயர் ஒரு நோய் போன்று இருக்கிறார்கள். ஆகையால், எந்த வகையிலும் அவர்களை நாம் ஒழித்தாகவேண்டும்.

ஆசிரியர்: உங்களுடைய துடிதுடிப்பில் இதுவரை நாம் கவனித்து வந்ததையெல்லாம் மறந்துவிட்டீர்கள். ஆங்கிலேயர்களை நாமே அழைத்தோம். அவர்களை நாமே வைத்துக்கொண்டும் இருக்கிறோம். நாம் அவர்களுடைய நாகரிகத்தை மேற்கொள்ளுவதொன்றே இந்தியாவில் அவர்கள் இருப்பதை சாத்தியமானதாக்குகிறது. இதை நீங்கள் ஏன் மறந்துவிடுகிறீர்கள்? அவர்கள் மீது உங்களுக்கிருக்கும் வெறுப்பை, அவர்களுடைய நாகரிகத்தின் மீது மாற்ற வேண்டும். போராடியே ஆங்கிலேயரை நாம் துரத்த வேண்டும் என்று வைத்துக்கொள்ளுவோம். அதைச் செய்வது எப்படி?

வாசகர்: இத்தாலி எப்படிச் செய்ததோ அதேவழியில்தான். மாஜினிக்கும் கரிபால்டிக்கும் சாத்தியமானது நமக்கும் சாத்தியமேயாகும். அவர்கள் மிகச் சிறந்தவர்கள் என்பதை நீங்கள் மறக்கவே முடியாது.

15. இத்தாலியும் இந்தியாவும்

ஆசிரியர்: இத்தாலியை உதாரணமாக நீங்கள் காட்டியது நல்லதே. மாஜினி மிகப்பெரிய மனிதர், நல்லவருங்கூட. கரிபால்டி சிறந்த போர்வீரர். இருவரும் போற்றத்தக்கவர்கள். அவர்களுடைய வாழ்க்கையிலிருந்து நாம் எவ்வளவோ அறியமுடியும். ஆனால் இத்தாலியின் நிலைமைக்கும் இந்தியாவின் நிலைமைக்கும் மாறுபாடு உண்டு. முதலாவதாக மாஜினிக்கும் கரிபால்டிக்குமுள்ளபேதமும் கவனிக்க வேண்டியதாகும். இத்தாலி சம்பந்தமாக மாஜினி[1] கொண்டிருந்த ஆசைகள் நிறைவேறவே இல்லை. மாஜினி மனிதனுடைய கடமையைப் பற்றி எழுதியிருப்பவைகளில் தன்னைத்தானே எப்படி ஆளுவது என்பதை ஒவ்வொருவரும் அறிந்துகொள்ள வேண்டும் என்கிறார். இத்தாலியில் இது நடைபெறவில்லை. மாஜினியின் இக்கருத்து கரிபால்டிக்கு[2] இல்லை. கரிபால்டி

குயிஸெப் மாஜினி (1805-1872)-சிறந்த இத்தாலிய தேசீயத் தலைவர். இத்தாலியின் சுதந்திரத்திற்காக இவர் பாடுபட்டதனால் அதிகாரிகளின் வெறுப்புக்கு ஆளானார். இதனால் நாட்டை விட்டே இவர் வெளியேறிவிட வேண்டியதாயிற்று. இவர் மார்ஸேல்ஸில் 'எங்இத்தாலி' என்ற பத்திரிக்கையை ஆரம்பித்து இத்தாலியருக்குச் சுதந்திர ஆர்வத்தை மூட்டினார். பிறகு 1837-இல் லண்டனுக்குச் சென்று அங்கிருந்தபடியே இத்தாலியில் ஆட்சியிலிருந்த அரசாங்கத்தை எதிர்த்தார். 1848- இல் இவர் இத்தாலிக்குத் திரும்பினார். ரோமர் குடியரசில் சர்வாதிகாரியாகத் தேர்ந்தெடுக்கப் பெற்றார். இதற்குள் பிரான்ஸ், இத்தாலியைப் பிடித்துக் கொண்டுவிட்டதால் மாஜினி நீடித்து ஆட்சி நடத்த முடியவில்லை. இவர் இங்கிலாந்துக்கு மீண்டும் விரட்டப்பட்டு விட்டார். மாஜினி கூறிவந்ததற்கு மாறான வழிகளில் இத்தாலிய நாடு ஒன்றாக்கப்பட்டது என்றாலும், ஒன்று பட்ட இத்தாலியின் மன்னராக விக்டர் எமானுவல் ஆட்சி அதிகாரத்திற்கு வந்ததைப் பார்த்து விட்டே மாஜினி காலமானார்.

[2] கரிபால்டி (1807-1882)-பிரபலமான இத்தாலிய தேசத் தலைவரும் பக்தருமாவார். அரசாங்கக் கப்பலொன்றைக் கைபற்றும் சதியில்

கொடுத்தார், ஒவ்வொரு இத்தாலியரும் ஆயுதம் ஏந்தினர்; இத்தாலியும் ஆஸ்திரியாவும் ஒரே நாகரிகத்தைச் சேர்ந்தவை. இவ்விஷயத்தில் அவர்கள் சகோதரர்களின் மக்களைப் போன்றவர்கள். பதிலுக்குப் பதில் என்பதே இவர்களது விஷயம். ஆஸ்திரியாவின் விலங்கிலிருந்து இத்தாலி விடுதலை பெற வேண்டும் என்று கரிபால்டி கருதினார். மந்திரி கவோரின் சூழ்ச்சிகள், இத்தாலிய சரித்திரத்தின் அப்பகுதிக்கே பெரிதும் இழுக்கைத் தந்தன. இதன் விளைவு என்ன? இத்தாலியை இத்தாலியர் ஆளுவதால் இத்தாலிய மக்கள் சுகமாக இருப்பதாக நீங்கள் நம்புவதாயின், நீங்கள் இருளில் தடுமாறுகிறீர்கள் என்றுதான் சொல்ல முடியும். இத்தாலி சுதந்திரம் அடைந்துவிடவில்லை என்பதை முடிவாக மாஜினி காட்டியிருக்கிறார். விக்டர் எமானுவல் அந்தக் கருத்துக்கு ஒரு பொருள் கூறினார்; மாஜினி வேறு பொருள் கூறினார். எமானுவல், காவோர் ஆகியோரின் படியும், கரிபால்டியின் படியுங்கூட, இத்தாலி என்றால் இத்தாலிய மன்னரும் அவருடைய ஆட்களும் என்றே பொருள். மாஜினியின் கருத்துப்படி, இத்தாலி என்பது இத்தாலிய மக்கள் எல்லோரையும், அதாவது அதன் விவசாயிகளையும் குறிக்கும்.

ஈடுபட்டிருந்தார் என்ற குற்றத்திற்காக 1834-இல் தூக்குத்தண்டனை அடைந்தார். ஆனால், தென்அமெரிக்காவுக்குத் தப்பி ஓடிவிட்டார். புரட்சி இயக்கங்கள் மிகுந்த அந்நாட்டில் சுதந்திரத்திற்காகச் சில ஆண்டுகள் போராடினார். பின்னர் 1848-இல் இத்தாலிக்குத் திரும்பி, ரோமர் குடியரசு அரசாங்கத்தில் சேர்ந்தார். ஆனால், இவர் உயிருக்காகத் தப்பி நாட்டை விட்டு ஓடிவிட நேர்ந்தது . அப்பொழுது அமெரிக்காவுக்குப் போய் குடிபுகுந்தார். 1854-இல் மீண்டும் இத்தாலிக்குத் திரும்பினார். 1859-இல் போர் மூளவே இவரை ஒரு படைக்குத் தளபதியாக்கினர். ஆஸ்திரியர்களை எதிர்த்துப் போர்களில் வெற்றிகண்டார். அடுத்த ஆண்டு மக்களின் ஒரு பெரிய படைக்குத் தளகர்த்தரானார். இத்தாலியின் விடுதலைக்கென்று எழுந்த இப்படையின் தளபதியாக இருந்துவெற்றி கொண்டார். இவருடைய போர்த்திறமையையும் சிறந்த தேசபக்தியையும் கண்டு உலகமே இவரைப் போற்றிப் புகழ்ந்தது.

எமானுவல் அதன் ஊழியரேயாவார். மாஜினி கருத்தில் கொண்ட இத்தாலி இன்னும் அடிமை நிலையிலேயே இருந்து வருகிறது. தேசீய யுத்தம் என்று கூறப்பட்ட போர்க்காலத்தில், ஒருவருக்கொருவர் போட்டியான இரு மன்னர்கள் இத்தாலிய மக்களைக் காய்களாக வைத்துச் சதுரங்கம் ஆடினர். "அந்நாட்டுத் தொழிலாளர் வகுப்பினர் இன்னும் துன்ப நிலையிலேயே இருக்கின்றனர். ஆகையால், அவர்கள் படுகொலைகளில் ஈடுபடுவதோடு அவர்கள் அளவில் புரட்சியும் கலவரமும் எப்பொழுதும் எதிர்பார்க்கப்படுகிறது. ஆஸ்திரியப் படைகள் வெளியேறிய பிறகு உருப்படியாக இத்தாலி அடைந்த பலன்கள் யாவை? பலன் பெயரளவிலேதான் எந்தச் சீர்திருத்தங்களுக்காகப் போரை மேற்கொண்டார்கள் என்று கருதப்பட்டதோ அவை இன்னும் அளிக்கப்படவில்லை. பொதுவாக மக்கள் நிலை பழைய நிலையாகவே இருந்து வருகிறது. அத்தகையதோர் நிலைமையையே இங்கும் உண்டாக்க நீங்கள் விரும்பவில்லை என்றே நான் நிச்சியமாக எண்ணுகிறேன். அரசாங்கத்தின் கடிவாளம் உங்கள் கைக்கு வர வேண்டும் என்று நீங்கள் எண்ணவில்லை. கோடிக் கணக்கான இந்திய மக்கள் இன்புற்று வாழ விரும்புகிறீர்கள் என்றே நம்புகிறேன். அப்படித்தான் என்றால் நாம் ஒன்றை மாத்திரமே கவனிக்க வேண்டும். கோடிக்கணக்கான மக்கள் சுயாட்சி அடைவது எப்படி? பல இந்திய மன்னர்களின் ஆட்சியின் கீழ் இருக்கும் மக்கள் ஒடுக்கப் பட்டிருக்கின்றனர் என்பதை நீங்கள் ஒப்புக்கொள்ளுவீர்கள். பச்சாத் தாபமின்றி அவர்களை நசுக்கிவருகிறார்கள், இம்மன்னர்கள். இவர்கள் செய்யும் கொடுமை ஆங்கிலேயரின் அட்டூழியங்களைவிட அதிகம். இத்தகைய அக்கிரமங்களையே நீங்கள் இந்தியாவில் விரும்புவதாயின் நாம் ஒத்துப்போகவே முடியாது. பிரிட்டிஷார் மாத்திரம் வெளியேறி விடுவதாயின் இந்திய மன்னர்களின் காலடிகளில் மக்கள் நசுக்கப்படுவதை நான் அனுமதிக்க வேண்டும் என்று எனக்கு என் தேசாபிமானம் போதிக்கவில்லை. எனக்குச் சக்தி மாத்திரம் இருக்குமானால், ஆங்கிலேயரின் கொடுமைகளை எப்படி எதிர்ப்பேனோ அதேபோலவே இந்திய

மன்னர்களின் கொடுமைகளையும் எதிர்ப்பேன். தேசாபிமானம் என்றால் மக்கள் நல்வாழ்வு என்றே நான் கருதுகிறேன். ஆங்கிலேயரின் கையால் நான் அதைப்பெறுவதாயிருந்தால், அவர்களுக்கு நான் தலைவணங்குவேன். இந்தியாவின் சுதந்திரத்தை அடைவதற்காகவும், நாட்டிற்குச் சேவை செய்யவும், ஆங்கிலேயர் யாராவது தம் வாழ்க்கையை அர்ப்பணம் செய்வாரானால், அந்த ஆங்கிலேயரை ஓர் இந்தியராகவே நான் வரவேற்பேன்.

மேலும், ஆயுதங்கள் இருந்தால் இத்தாலியைப்போல இந்தியா போராட முடியும். இந்தப் பிரச்சனையைப் பற்றி நீங்கள் சிந்திக்கவேயில்லை. ஆங்கிலேயர்கள் அற்புதமான ஆயுதபாணிகளாக இருக்கின்றனர். அது என்னைப் பயமுறுத்திவிடவில்லை. ஆனால், ஆயுதத்தில் அவர்களுக்கு இணையாக நாம் ஆவதற்கு ஆயிரக்கணக்கான இந்தியர் ஆயுதபாணிகளாகவே வேண்டும். அத்தகைய காரியம் சாத்தியம் என்றால், அதற்கு எத்தனை ஆண்டுகள் பிடிக்கும்? மேலும், பெருமளவில் இந்தியாவை ஆயுதபாணிகளாக்கு வதென்பது இந்தியாவை ஐரோப்பிய மயமாக்கி விடுவதேயாகும். பிறகு இந்தியரின் நிலை ஐரோப்பிய நிலையைப் போல இரங்கத்தக்கதாகவே ஆகும். சுருங்கச்சொன்னால், இந்தியா ஐரோப்பிய நாகரீகத்தை ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும் என்றாகிறது. நாம் விரும்புவதெல்லாம் அதுவேயெனின், அந்த நாகரிகத்தில் நல்ல தேர்ச்சி பெற்றவர்களை நம்மிடையே வைத்திருப்பது தான் அதற்குச் சரியான வழி. பிறகு நாம் சில உரிமைகளுக்காகப் போராடலாம்; நம்மால் முடிந்ததை நாம் அடையலாம். இவ்விதம் நாளைக் கடத்திக்கொண்டு போகலாம். ஆனால், உண்மை என்ன வென்றால், இந்திய சமூகம் ஆயுதங்களை மேற்கொள்ளாது; அப்படி மேற் கொள்ளாததும் நல்லதே.

வாசகர்: உண்மை நிலையை அதிகப்படுத்திக்கூறுகிறீர்கள். எல்லோரும் ஆயுதபாணிகள் ஆகவேண்டிய அவசியமில்லை. முதலில் ஒரு சில ஆங்கிலேயரைப் படுகொலை செய்து திகில் அடையச்செய்வோம்; பின்னர் ஆயுதபாணிகளான சிலர்

பகிரங்கமாகப் போராடுவார்கள். ஏறக்குறைய இரண்டரை இலட்சம் பேரை நாம் இழக்கநேரும். ஆனால், நம் நாட்டை நாம் திரும்ப அடைந்துவிடுவோம். பதுங்கியிருந்து போராடும் முறையை நாம் மேற்கொண்டு ஆங்கிலேயரைத் தோற்கடித்து விடலாம்.

ஆசிரியர்: அதாவது, தெய்வீக நாடான இந்தியாவைத் தெய்வீகமற்ற நாடாக்கிவிட விரும்புகிறீர்கள். படுகொலையின் மூலம் இந்தியாவை விடுவிக்க எண்ணுவதைக் குறித்து நீங்கள் நடுக்கமுறவில்லையா? **நாம் செய்ய வேண்டியதெல்லாம் நம்மைநாமே தியாகம் செய்து கொள்ளுவதேயாகும். மற்றவர்களைக் கொல்ல நினைப்பதே கோழைத்தனமான செய்கை.** படுகொலை மூலம் நீங்கள் யாரை விடுவிக்க உத்தேசிக் கிறீர்கள்? இந்தியாவின் கோடிக்கணக்கான மக்கள் இதை விரும்பவில்லை. பாழான நவநாகரிக போதையில் இருப்பவர்களே இவைகளையெல்லாம் எண்ணுகிறார்கள். கொலையின் மூலம் அதிகாரத்திற்கு வருகிறவர்கள். நாட்டுமக்களை இன்ப மயமாக்கவே முடியாது. திங்கராவின்*

---

* *மதன்லால் திங்கரா – 1909 ஜூலை 1ஆம் தேதி லண்டனில் ஸர் கர்ஜான் வில்லி என்பவரைக் கொன்றுவிட்டார். திங்கரா. முதலில் போலீஸ் கோர்டில் தமது குற்றத்தை ஒப்புக் கொண்டதோடு, தேசபக்தன் என்ற முறையில் இத்தகைய காரியத்தைச் செய்ய தமக்கு உரிமை உண்டு என்றார். பின்னர் ஓல்டு பெய்லி கோர்டில் இவ்வழக்கில் தமக்குத் தண்டனை விதிக்க பிரதம நீதிபதிக்கு உரிமை கிடையாது என்றார். கோர்டில் திங்கரா கூறியதாவது: “ தேசாபிமானம் மிக்க இந்திய இளைஞர்களைத் தூக்கிலிட்டு, நாடு கடத்தப்படும் மிருகத் தனமான செய்கைக்கு வஞ்சம் தீர்த்துக் கொள்ளுவதற்காக ஆங்கிலேயர் ரத்தத்தைச் சிந்த அன்று முயன்றேன் என்பதை ஒப்புக் கொள்கிறேன். இம்முயற்சியில் நான் எனது மனச்சாட்சியைத் தவிர வேறு யாரையும் கலந்தாலோசிக்க வில்லை, என் கடமையைத் தவிர வேறு யாருடனும் சேர்ந்து நான் சதியாலோசனை செய்யவுமில்லை. அந்நியரின் துப்பாக்கி முனைக்கொண்டு அடக்கி வைக்கப்பட்டிருக்கும் ஒரு நாட்டு மக்கள். நிராயுதபாணிகளான ஓர் இனத்தினருக்குப் போராடுவது என்பது அடிக்கடி மறுக்கப்பட்டிருப்பதால், நிரந்தரமான போர் நிலையிலேயே இருக்கிறார்கள் என்று நான் நம்புகிறேன். திடீரெனத் தாக்கினேன்;*

செய்கையினாலும், இந்தியாவில் இது போன்ற வேலைகளினாலும் இந்தியா நன்மை அடைந்திருக்கிறது என்று எண்ணுகிறவர்கள், மகா மோசமான தவறே செய்கின்றனர். திங்கரா ஒரு தேச பக்தர். ஆனால், அவருடைய ஆசை கண்மூடித்தனமானது. தவறான வழியில் அவர் தன் உடலைக் கெடுத்து விட்டார். அதன் முடிவான பலன் விஷமத்தனமானதாகவே இருக்க முடியும்.

வாசகர்: ஆனால், இந்தக் கொலைகளினால் ஆங்கிலேயர்

எனக்குத் துப்பாக்கி மறுக்கப்பட்டதால் என் கைத்துப்பாக்கியால் சுட்டேன். ஹிந்து என்ற முறையில், நாட்டுக்கு இழைக்கப்படும் தீமையைக் கடவுளுக்குச் செய்யப்படும் அவமதிப்பாக நான் கருதினேன். அவளுடைய (தாய் நாட்டின்) லட்சியம் ஸ்ரீ ராமரின் லட்சியம்; அவளுக்குச் செய்யும் சேவை ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுக்குச் செய்யும் சேவை. செல்வத்திலும் அறிவிலும் ஏழையான என்னைப் போன்ற ஒரு மகன் தன் தாய்க்கு அர்ப்பணம் செய்யக் கூடியது, தனது சொந்த ரத்தத்தைத் தவிரவேறு எதுவும் இல்லை. எனவே அதையே அவளுடைய பாதங்களில் அர்பபணஞ் செய்கிறேன். "இந்தியாவுக்கு இப்பொழுது தேவைப்படும் படிப்பினை, எப்படிச் சாவது என்பதை அறிந்து கொள்ளுவதே. இதைப் போதிப்பதற்குள்ள ஒரே வழி, நாமே சாவதுதான். ஆகையால், நான் உயர்ந்த லட்சியத்திற்கு உயிரைக் கொடுத்துக் கீர்த்தியுடன் சாகிறேன்."

தாம் செய்த காரியம் முற்றிலும் சரியானது என்று திங்கரா கோர்டில் தீரமாக, ஆணித்தரமாகச் சொன்னார். தமது வாக்கு மூலத்தின் இறுதியில் அவர் கூறியதாவது; " கடவுளிடம் ஒன்றே ஒன்றுக்காகப் பிரார்த்தனை செய்கிறேன். என் தாய்நாடு தன்னுடைய லட்சியத்தில் வெற்றியடைந்து மனித வர்க்கத்தின் நன்மைக்காகவும் கடவுளின் கீர்த்திக்காகவும் சுதந்திரத்துடன் நிற்கும் வரையில், நான் இதே தாய்நாட்டிற்கு மகனாகப் பிறந்து, இதே தெய்வீக லட்சியத்திற்காகத் திரும்பவும் சாக அருள வேண்டும் என்பதே என் பிரார்த்தனை." " வந்தே மாதரம்" என்பதே அவர் உச்சரித்த கடைசிச் சொல்.

அச்சம்பவம் நடந்துவிட்ட கொஞ்ச காலத்திற்கெல்லாம் காந்திஜி லண்டனுக்குச் சென்றிருந்தார் என்பது குறிப்பிடத் தக்கது.

திங்கரா கோர்டில் கொடுத்த வாக்குமூலம் அநேகருக்கு அதிக உணர்ச்சியை ஊட்டியது. அப்பொழுது பிரிட்டிஷ் காலனிகளின் உதவி மந்திரியாக இருந்த ஸ்ரீ வின்ஸ்டன் சர்ச்சில் "தேசாபிமானத்தின் பெயரால் இதுவரையில் செய்யப் பட்டிருக்கும் சொற்பொழிவுகளிலெல்லாம் இது மிகச் சிறந்தது" என்று குறிப்பிட்டார்.

பயமடைந்து விட்டனர் என்பதையும், அந்தப் பயத்தின் காரணமாகவே லார்டு மார்லியின் சீர்திருத்தங்கள் தோன்றின என்பதையும் நீங்கள் ஒப்புக்கொள்ளுவீர்கள்.

ஆசிரியர்: ஆங்கிலேயர் பயமும் தீரமும் கொண்ட தேசத்தவர் வெடி மருந்தின் உபயோகத்தினால் இங்கிலாந்து சுலபத்தில் மாறிவிட்டது என்று நான் நம்புகிறேன். லார்டு மார்லி, பயத்தின் காரணமாகச் சீர்திருத்தங்களை அளித்திருக்கக் கூடும். ஆனால் பயத்தின் காரணமாக அளிக்கப்பட்டது எதுவும் அந்தப்பயம் இருந்துவரும் வரையில் தான் நீடிக்கும்.

16. மிருக பலம்

வாசகர்: பயத்தின் மூலம் அடைந்தது. பயம் இருந்து வரும் வரையில்தான் நீடித்து வரும் என்பது ஒரு புதிய தத்துவம். உண்மையில் கொடுக்கப்பட்டது திரும்ப எடுத்துக் கொள்ளப்படாதல்லவா?

ஆசிரியர்: அப்படியல்ல. ஒரு புரட்சியின் முடிவில், சமாதானத்தை உண்டாக்குவதற்காக 1857 - ஆம் வருடப் பிரகடனம்* அளிக்கப்பட்டது. சமாதானம் ஏற்பட்டுவிட்டதும், மக்கள் மனத்தில் அமைதி நிலவியதும், அதன் முழுப் பலனும் குறைக்கப்பட்டுவிட்டது. தண்டனைக்கு அஞ்சி நான் திருடுவதைக் கை விட்டேனாயின், எனக்கு அந்தப் பயம்

"சிப்பாய் கலகம்" என்று ஆங்கிலேயரால் கூறப்பட்ட இந்தியாவின் முதல் சுதந்திரப் போராட்டமான 1857 - ஆம் வருடப் புரட்சிக்குப் பிறகு கிழக்கிந்திய கம்பெனியிடமிருந்து இந்திய நிர்வாகத்தைப் பிரிட்டிஷ் சர்க்காரே நேரிடையாக எடுத்துக் கொண்டு விக்டோரியா மகாராணி ஒரு பிரகடனம் பிறப்பித்தார். மதம், பழக்கவழக்கம் காரணமாக யாரும் துன்புறுத்தப் படமாட்டார்கள். சட்டத்தின் கீழ் எல்லோருக்கும் பாரபட்சமற்ற பாதுகாப்பு உண்டு. குடிகளின் மத விஷயத்தில் அரசாங்கம் குறுக்கிடாது. எல்லா மதத்தினருக்கும் பாரபட்சமின்றி உத்தியோகங்கள் வழங்கப்படும் என்பதே அப்பிரகடனத்தில் கண்ட முக்கியமானவை.

நீங்கியதுமே நான் திரும்பவும் திருட ஆரம்பித்து விடுவேன். இதுதான் அநேகமாக எங்கும் காணும் அனுபவம். பலாத்காரத்தினால் காரியங்களைச் செய்ய ஆட்கள் கிடைப்பார்கள் என்று எண்ணிக்கொள்ளுகிறோம். ஆகையினால், நாம் பலாத்காரத்தை உபயோகிக்கிறோம்.

வாசகர்: உங்களுடைய விவாதம் உங்களுக்கு எதிரிடையாகவே இருப்பதை நீங்கள் ஒப்புக் கொள்ளுகிறீர்களா?

தம் சொந்த நாட்டில் ஆங்கிலேயர் அடைந்துள்ளவை யாவும் மிருக பலத்தை உபயோகித்தே அடைந்தவையாகும் என்பதை நீங்கள் அறிவீர்கள். அவர்கள் அடைந்த விஷயங்கள் பயனற்றவை என்று நீங்கள் விவாதிக்கிறீர்கள் என்பதை அறிவேன். ஆனால், அது என் வாதத்தைப் பாதிக்கவில்லை. அவர்கள் பயனில்லா காரியங்களை விரும்பினார்கள்; அவற்றை அடைந்தார்கள். அவர்கள் விருப்பம் என்னவோ நிறைவேறியது என்றே நான் குறிப்பிடுகிறேன். எந்தமுறையை அவர்கள் உபயோகித்தால் என்ன? நல்லதான ஒரு லட்சியத்தை, எந்த வழியிலாவது, பலாத்காரத்தைக் கொண்டாகிலும், ஏன் நாம் அடையக்கூடாது? வீட்டுக்குள்ளே இருக்கும் ஒரு திருடனைச் சமாளிக்க வேண்டியிருக்கும்போது, கையாள எந்தமுறை நல்லது என்று நான் சிந்திக்க வேண்டுமா? எப்படியாவது அவனை வெளியே விரட்டியாக வேண்டியது என் கடமை. மனுச் செய்து கொள்ளுவதனால் எதையுமே நாம் அடைந்து விடவில்லை. எதையுமே அடைந்து விடவும் முடியாது என்பதை நீங்கள் ஒப்புக் கொள்ளுவதாகத் தோன்றுகிறது. அப்படி இருக்க மிருக பலத்தை உபயோகித்து நாம் அப்படிச் செய்யக்கூடாது? மேலும், நாம் அடையப் போவதைக் காத்துக் கொள்ளுவதற்கு அவசியமான அளவுக்குப் பலத்தை உபயோகிக்க முடியும் என்ற பயம் இருக்கச் செய்ய வேண்டும். ஒரு குழந்தை தீயில் காலை விட்டு விடாமல் தடுப்பதற்குத் தொடர்ந்து பலவந்தத்தை அனுசரிப்பது குறித்து நீங்கள் குற்றங் கூற முடியுமா? எப்படியாவது நமது லட்சியத்தை நாம் அடைந்தாக வேண்டும்.

ஆசிரியர்: உங்கள் நியாயம் வெளிக்கு நன்றாகவே தோன்றுகிறது. இது பலரைத் தப்பான வழியில் செலுத்தியிருக்கிறது. இதற்கு முன்னால் நானும் இந்த வார்த்தையே உபயோகித்து வந்தேன். ஆனால், இப்பொழுது நன்றாகப் புரிந்து கொண்டிருக்கிறேன் என நினைக்கிறேன். உங்களை நான் ஏமாற்றாமல் இருக்கவும் முயல்வேன். ஆங்கிலேயர் தங்கள் லட்சியங்களை மிருக பலத்தை உபயோகித்தே அடைந்திருக்கிறார்களாகையால் நாமும் அதே முறையை உபயோகித்து நமது லட்சியத்தை அடைவது நியாயமே என்ற வாதத்தை முதலில் எடுத்துக் கொள்ளுவோம். அவர்கள் மிருகபலத்தை உபயோகித்தார்கள். அதேமாதிரி நாம் செய்வதும் சாத்தியமே என்பது முற்றிலும் உண்மை. ஆனால், அதே போன்ற முறையை உபயோகிப்பதனால் அவர்கள் அடைந்ததைப் போன்றதையே நாமும் அடையமுடியும். நாம் அதை விரும்பவில்லை என்பதை நீங்களும் ஒப்புக்கொள்ளுவீர்கள். லட்சியத்திற்கும், அதை அடைவதற்காகக் கையாளும் முறைக்கும் சம்பந்தமே கிடையாது என்று நீங்கள் நம்புவது பெரிய தவறு. தெய்வ பக்தியுள்ளவர்கள் என்று கருதப்பட்டவர்கள் கூட அந்தத் தவறினால் மகா மோசமான குற்றங்களைச் செய்திருக்கிறார்கள். **விஷப் பூண்டை நட்டு விட்டு அதிலிருந்து ரோஜா மலரை அடையலாம் என்பதைப் போன்று இருக்கிறது உங்கள் நியாயம்.** சமுத்திரத்தைக் கடக்க வேண்டுமானால் கப்பலைக் கொண்டே நான் கடக்க முடியும். ஆனால், இதற்கு நான் வண்டியை உபயோகிப்பதென்றால், வண்டியும் நானும் உடனே பாதாளத்தில் போக வேண்டியதே. "கடவுளைப் போலவே பக்தனும் இருப்பான்" என்றகோட்பாடு சிந்திக்கத் தக்கதாகும். அதனுடைய பொருள் சிதைக்கப்பட்டு விட்டதோடு மனிதரும் தவறான வழிகளில் போய்விட்டார்கள். அனுசரிக்கும் முறையை விதைக்கும், மரத்தை லட்சியத்திற்கும் ஒப்பிடலாம். விதைக்கும் மரத்திற்கும் இருப்பதைப்போன்றே, அனுசரிக்கும் முறைக்கும் லட்சியத்திற்கும் மீறமுடியாத தொடர்பு உண்டு. சைத்தானின் முன்பு நான் அடி பணிந்து கொண்டு, கடவுளைப்

பிரார்த்திப்பதால் பொழியப்படும் பலனை நான் அடையவே முடியாது. ஆகையால், எவராயினும் ஒருவர், " நான் கடவுளைப் பிரார்த்தனை செய்ய விரும்புகிறேன். சைத்தானை வழிபடுவதன் முலம் அதைச் செய்தாலும் பரவாயில்லை" என்று சொன்னால், அதை அறியாத்தனமான தவறு என்றே கொள்ளவேண்டும். எதை விதைக்கிறோமோ அதையேதான் அறுவடை செய்ய முடியும். ஆங்கிலேயர்கள் 1833-இல் பலாத்காரத்தினால் அதிக வாக்குரிமையைப் பெற்றார்கள். மிருக பலத்தை உபயோகிப்பதனால் தங்கள் கடமையை அவர்கள் அதிகமாக உணர்ந்து கொண்டார்களா? வாக்குரிமை வேண்டும் என விரும்பினார்கள். உடல் பலத்தை உபயோகித்து அதைப் பெற்றார்கள். ஆனால், உண்மையான உரிமைகள், கடமையைச் செய்வதன் பலனாக ஏற்படுபவை. இந்த உரிமைகளை அவர்கள் அடையவே இல்லை. ஆகையால் இங்கிலாந்தில் ஒவ்வொருவரும் தமது உரிமையை விரும்புவதோடு அதை வற்புறுத்தி வருவதையும் தமது கடமையைப் பற்றி யாருமே சிந்திப்பதில்லை என்பதையும் நாம் பார்க்கிறோம். ஒவ்வொருவரும் உரிமையைக்கேட்டால் அதை யார், யாருக்கு வழங்குவது? இதனால் அவர்கள் கடமையையே செய்யவில்லை என்று சொல்லிவிட நான் விரும்பவில்லை. அந்த உரிமைகளுக்கு ஏற்றபடி அவர்கள் கடமைகளை நிறைவேற்றுவதில்லை. தகுதி அடைவது என்ற அந்தக் குறிப்பிட்ட கடமையை அவர்கள் நிறைவேற்றிக் கொள்ளாததனால், அவர்களுடைய உரிமைகளே அவர்களுக்கு சுமையாய் இருக்கின்றன. அதாவது அவர்கள் என்ன உபயோகித்தார்களோ அதற்குரிய சரியான பலனையே அவர்கள் அடைந்திருக்கிறார்கள். லட்சியத்திற்கு ஏற்றதான முறையை அவர்கள் உபயோகித்தார்கள். உங்களிடமிருந்து உங்கள் கடிகாரத்தைப் பறித்துவிட நான் விரும்பினால், அதற்காக உங்களிடம் நான் போராடித்தான் ஆக வேண்டும். உங்கள் கடிகாரத்தை நான் விலைக்கு வாங்க விரும்பினால், அதற்குரிய விலையை நான் கொடுக்க வேண்டும். எனக்கு அது இனாமாக வேண்டுமாயின், அதற்காக உங்களைக்

கெஞ்சியாக வேண்டும். இதற்கு நான் கையாளும் முறையையொட்டி அந்தக் கடிகாரம் திருட்டுச் சொத்தாகவும் ஆகலாம்; என் சொந்தப் பொருளாகவும் மாறலாம்; அல்லது இனாமாகக் கிடைத்ததாகவும் ஆகலாம். இவ்விதம் வெவ்வேறு மூன்று வகையான முறைகளினால் வெவ்வேறு மூன்று வகையான பலன்களைக் காண்கிறோம். முறையைப்பற்றி அவசியமில்லை என்றுதான் இனியும் நீங்கள் கூறுகிறீர்களா?

திருடனை விரட்டியாக வேண்டும் என்ற உதாரணத்தைக் கூறினீர்களே, அதை இப்பொழுது எடுத்துக்கொள்ளுவோம். எந்த முறையைக் கொண்டும் திருடனை விரட்டியடிக்கலாம் என்று நீங்கள் கூறுவதை நான் ஒப்புக் கொள்ள முடியாது. திருட வந்தது என் தந்தையாக இருந்தால், ஒருவித முறையை உபயோகிக்க வேண்டும். தெரிந்தவராக இருப்பின் இன்னொரு முறையை அனுசரிக்க வேண்டும்; முன்பின் தெரியாத புதியவராயிருந்தால் மூன்றாவதான மற்றொரு முறையைக் கையாள வேண்டும். திருட வந்தது வெள்ளைக்காரனாக இருந்தால், ஓர் இந்தியத் திருடனிடம் உபயோகிக்கும் முறைக்கு, வேறானதை உபயோகிப்பீர்களென நீங்கள் ஒருவேளை சொல்லக்கூடும். அவன் பல வீனனாக இருப்பின், அவனைச் சமாளிக்க உபயோகிக்கும் முறை சம உடல் வலிமைவுள்ள வனிடம் உபயோகிப்பதை விட வேறுபட்டதாக இருக்கும். திருடன் உச்சியிலிருந்து உள்ளங்கால் வரையில் ஆயுத பாணியாக இருப்பானாயின், நான் எதுவும் செய்யாமல் சும்மா இருந்து விடுவேன். இவ்விதம் தந்தையிலிருந்து ஆயுதபாணி வரையில் இவர்கள் விஷயமாக உபயோகிக்க நம்மிடம் பலதரப்பட்ட முறைகள் இருக்கின்றன. மேலும் திருடன் என் தந்தையாகவே இருந்தாலோ அல்லது பலமுள்ள ஆயுத பாணியாக இருந்தாலோ, தூங்குவதாகக் கூட நான் பாசாங்கு செய்யவும் கூடும். இதற்குக் காரணம் என் தந்தையும் ஆயுதபாணியாக இருக்கக் கூடுமாகையால் இவர்களில் ஒருவரின் பலத்திற்கு நான் பலியாகி சாமான்கள் பறிபோவதற்கு இடம் கொடுத்ததாகும். என் தந்தைக்குள்ள வலிமை என்னை

அழத்தூண்டும்; ஆயுதபாணியாக இருப்பவனின் பலமோ எனக்குக் கோபத்தை உண்டாக்கும்; நாங்கள் விரோதிகள் ஆவோம். நிலைமை இவ்விதம் விசித்திரமானது. இந்த உதாரணங்களிலிருந்து, ஒவ்வொரு சந்தர்ப்பத்திலும் எந்தவிதமான முறையைக் கையாள்வது என்பதில் நமக்குள் ஒரே வித அபிப்பிராயம் ஏற்படமுடியாமலிருக்கலாம். இந்தச் சந்தர்ப்பங்களிலெல்லாம் செய்யவேண்டியது என்ன என்பதை நான் தெளிவாகக் காண்பதாகவே எனக்குத் தோன்றுகிறது ஆனால், இதற்கான பரிகாரம் உங்களைத் திடுக்கிடச் செய்யும். ஆகையால் அதை உங்களிடம் சொல்லத் தயங்குகிறேன். நீங்களே அதை ஊகித்துக்கொள்ள விட்டுவிடுகிறேன். அப்படி ஊகித்துக் கொள்ள உங்களால் முடியவில்லையென்றால், ஒவ்வொரு சந்தர்ப்பத்திலும் நீங்கள் வெவ்வேறான வழியைக் கைக்கொண்டாகவேண்டும் என்பது தெளிவாகிறது. திருடனை விரட்ட எல்லா விதமான உபாயங்களுமே கிடைத்துவிடா என்பதையும் நீங்கள் கவனித்திருப்பீர்கள். ஒவ்வொரு சந்தர்ப்பத்திற்கும் ஏற்ற முறையே நீங்கள் அனுசரிக்க வேண்டும். எனவே திருடனை நீங்கள் விரும்பும், எந்த முறையினாலும் துரத்திவிடுவது என்பது உங்கள் கடமை அல்ல என்றாகிறது.

இன்னும் சற்று மேற்கொண்டு கவனிப்போம். முற்றிலும் ஆயுதபாணியாக இருக்கும் ஒருவன் உங்கள் சொத்துக்களை திருடிவிடுகிறான். அவன் செய்த காரியம் உங்கள் நினைவில் அப்படியே இருக்கிறது; உங்களுக்குக் கோபம் மூள்கிறது. உங்களுடைய நன்மைக்காக அல்ல, அக்கம் பக்கத்தில் இருப்போரின் நன்மைக்காக அந்தப் போக்கிரியைக் கண்டிக்கவே நீங்கள் விரும்புகிறீர்கள்; ஆயுதபாணிகளான பலரைத் திரட்டிக்கொண்டு விடுகிறீர்கள்; அவனை வீட்டிலேயே தாக்கவருவது அவனுக்குத் தெரிந்து விடுகிறது. அவன் ஓடிவிடுகிறான். அவனும் கோபம் அடைகிறான். தன் துணைவரான கொள்ளைக்காரர்களையெல்லாம் திரட்டிக் கொள்ளுகிறான்; பட்டப் பகலிலேயே கொள்ளையிடப் போவதாக உங்களுக்கு எதிர்ப்பாக ஒரு செய்தியையும்

அனுப்புகிறான்; நீங்கள் பலத்துடன் இருக்கிறீர்கள்; அவனுக்கு நீங்கள் அஞ்சவில்லை; அவன் வரட்டும் என்று நீங்கள் தயாராகவும் இருக்கிறீர்கள். இதற்கு மத்தியில் திருடன், உங்களுக்கு அக்கம் பக்கத்தில் இருப்பவர்களுக்கெல்லாம் தொந்தரவு கொடுக்கிறான். அவர்கள் உங்களிடம் முறை யிடுகிறார்கள். அவர்களுக்காகவே நீங்கள் எல்லாம் செய்து வருவதாகவும், உங்கள் சாமான்கள் திருட்டு போவதைக் குறித்துக் கூட நீங்கள் கவலைப்பட வில்லை என்றும் அவர்க ளிடம் கூறுகிறீர்கள். உங்கள் அக்கம்பக்கத்து வீட்டுக் காரர்களோ, திருடன் இதற்கு முன்னால் தங்களுக்குத் தொந்தரவு செய்துவந்ததில்லை என்றும், அவனுக்கு விரோதமாகக் காரியங்களைச் செய்ய நீங்கள் ஆரம்பித்தபிறகே அவன் அட்டூழியம் செய்யத் தலைப்பட்டுவிட்டான் என்றும் உங்களுக்குப் பதில் சொல்லுகிறார்கள். நீங்கள் இருதலைக் கொள்ளி எறும்புபோல் ஆகிறீர்கள். ஒன்றும் அறியாத அவர்களிடம் உங்களுக்கு முழு அனுதாபமும் உண்டு. அவர்கள் சொல்லுவதும் உண்மையே. நீங்கள் செய்ய வேண்டியது என்ன? திருடனை ஒன்றும் செய்யாமல் இப்பொழுது விட்டுவிட்டால் உங்களுக்கு அவமானம். எனவே, எளியவரான அக்கம் பக்கத்தாரிடம் நீங்கள் கூறுகிறீர்கள்: “பரவாயில்லை, வாருங்கள். என் சொத்தே உங்களுடையது. நான் உங்களுக்கு ஆயுதங்களைக் கொடுக்கிறேன். அவற்றை உபயோகிப்பது எப்படி என்பதையும் சொல்லி கொடுக்கிறேன். அந்தப் போக்கிரிப் பயலை நன்றாக உதைக்கவேண்டும்; அவனை மாத்திரம் விட்டு விடாதீர்கள்.” இவ்விதம் போர் வளர்கிறது; திருடர்கள் தொகை அதிகமாகிறது; உங்கள் அண்டையில் இருப்பவர்கள் தாமே சங்கடங்களை வர வழைத்துக்கொள்கின்றனர். இவ்விதம் திருடன் மீது வஞ்சம் தீர்த்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று விரும்பியதன் பயனாக நீங்கள் உங்களுடைய அமைதியையே கெடுத்துக் கொண்டீர்கள். எங்கே கொள்ளையடிக்கப் படுவோமோ, தாக்கப்படுவோமோ என்ற திகில் உங்களுக்கு இடைவிடாமல் இருந்துகொண்டே இருக்கிறது. உங்களுக்கிருந்த தைரியம்

போய்க் கோழைத்தனம் உண்டாகியது. இந்த வாதத்தைப் பொறுமையுடன் ஆராய்வீர்களானால், நான் நிலைமையை மிகைபடுத்திக் கூறிவிட வில்லை என்பதைக் காண்பீர்கள். இது, முறைகளில் ஒன்று, மற்றதையும் கவனிப்போம். ஆயுதபாணியான இத்திருடன், அறிவுகெட்ட உங்கள் உடன்பிறந்தவன் என்று வைத்துக்கொள்ளுங்கள். உரிய சமயத்தில் அவனுக்கு நியாயத்தை எடுத்துச் சொல்ல விரும்புகிறீர்கள்; எப்படியானாலும் அவனும் நம்மைப்போன்ற மனிதனே என்று நீங்கள் வாதிக்கிறீர்கள். அவனைத் திருடும் படித் தூண்டியது என்ன என்பதும் உங்களுக்குத் தெரியாது. எனவே முடியும்போது அவனுடைய திருட்டு நோக்கத்தைப் போக்கி விடவேண்டும் என்று முடிவுக்கு வருகிறீர்கள். இவ்வாறு நீங்கள் நினைக்கும்போது அவன் மீண்டும் திருடவே வருகிறான்; அவன் மீது கோபங்கொள்ளுவதற்குப் பதிலாக அவனிடம் பச்சாத்தாபப் படுகிறீர்கள். அவனிடம் திருடும் பழக்கம் ஒரு நோயாக இருக்கலாம் என்று எண்ணுகிறீர்கள். ஆகவே, அவன் எளிதில் கவர்ந்து செல்ல, நீங்கள் உங்கள் கதவுகளையும் சன்னல்களையும் திறந்து வைத்துக் கொள்ளுகிறீர்கள். நீங்கள் தூங்குமிடத்தை மாற்றிக் கொள்ளுகிறீர்கள். அவன் சுலபமாக வந்து எடுத்துக்கொண்டு போகக் கூடிய இடத்தில் உங்கள் சாமான்களையும் வைத்திருக்கிறீர்கள். திருடன் வருகிறான்; இதெல்லாம் அவனுக்குப் புதிதாக இருப்பதால் குழப்பம் அடைகிறான்; என்றாலும் உங்கள் சாமான்களை எடுத்துக் கொண்டு போய்விடுகின்றான். ஆனால், அவனுடைய மனம் பரபரப்படைகிறது. உங்களைப் பற்றிக் கிராமத்தில் விசாரிக் கிறான். உங்களுடைய பரந்த அன்புள்ளத்தைப் பற்றி அறிகிறான்; செய்துவிட்ட குற்றத்திற்காக வருந்துகிறான்; உங்களிடம் மன்னிப்பு கோருகின்றான்; உங்கள் சாமான்களைத் திருப்பிக் கொண்டு வந்து கொடுத்து விடுகிறான்; திருட்டுப் பழக்கத் தையும் விட்டு விடுகின்றான்; உங்களுக்கு வேலைக் காரனாகிறான்; அவனுக்கு நீங்கள் கௌரவமான வேலையை அளிக்கிறீர்கள். இது இரண்டவாது முறை. இவ்விதம் வெவ்வேறு விதமான முறைகள் வெவ்வேறு விதமானபலனை அளிப்பதைக்

காண்கிறீர்கள். இதிலிருந்து திருடர்கள். மேற்கண்ட வகையில் நடந்து கொள்ளுவார்கள் என்றோ அல்லது உங்களைப் போலவே எல்லோருக்கும் பச்சாத்தாபமும் அன்பும் இருக்கும் என்றோ முடிவுக்கு வந்துவிட நான் விரும்பவில்லை. ஆனால், *நியாயமான முறைகள் மாத்திரமே நியாயமான பலனை அளிக்க முடியும்.* எல்லோருடைய விஷயத்தில் இல்லாவிட்டாலும் பெரும்பாலானவர்கள் விஷயம் வரைக்குமாவது ஆயுத பலத்தைவிட அன்பு அனுதாபம் இவற்றிற்குரிய சக்தி நிச்சயமாகப் பெரிது என்பதைக் காட்டுவதே என் விருப்பம். மிருக பலத்தை உபயோகிப்பதில் தீமையுண்டு. அனுதாபத்தில் அது இல்லை.

மனுச் செய்துகொள்ளும் விஷயத்தை இப்பொழுது கவனிப்போம். பலத்தின் ஆதரவில்லாத முறையீடு பயனற்றது என்பது ஆட்சேபிக்க முடியாத உண்மை. என்றாலும், காலஞ்சென்ற நீதிபதி ரானடே, முறையிட்டுக்கொள்ளுவதில் மக்களுக்குப் போதிப்பதற்கான உபாயமிருப்பதால் முறையீட்டிலும் பயன் உண்டு என்று கூறி வந்தார். இது, தங்கள் நிலையைப் பற்றி மக்கள் அறிந்து கொள்ளும்படி செய்வதோடு, ஆட்சி செலுத்துவோருக்கும் எச்சரிக்கை செய்கிறது. இதைக் கொண்டு பார்த்தால் முறையீடு, முற்றிலும் பயனற்றதாகாது. சமமானவர்களுக்குள் முறையீடு கண்ணியத்தின் சின்னமாகும். அடிமையின் முறையீடோ, அடிமைத்தனத்தின் சின்னம். பலத்தின் ஆதரவோடு செய்து கொள்ளும் முறையீடு, சமமானவர் செய்துகொள்ளும் மனுவாகும். தனது தேவைகளை மனுவின் மூலம் தெரிவிக்கும் போது அது அவருடைய பெருந்தன்மையை நிரூபிக்கிறது. முறையீடுகளுக்கு இருவகையான பலங்கள் ஆதரவளிக்கக் கூடும். "இதைக் கொடுக்காவிட்டால் உங்களைத் துன்புறுத்துவோம்" என்பது ஒரு வகையான பலம். இது ஆயுதத்தின் பலம்; அதன் தீய பலன்களைக் குறித்து இதுவரை ஆராய்ந்திருக்கிறோம். இரண்டாவது வகையான பலம், இவ்விதம் கூறப்படுகிறது; "எங்கள் கோரிக்கைகளுக்கு உடன்படாவிட்டால், மேற்

கொண்டும் உங்களுக்கு மனுச்செய்து கொள்ளுபவர்களாக நாங்கள் இருக்கமாட்டோம். ஆளப்படுவோராக நாங்கள் இருந்து வரும் வரையில்தான் நீங்கள் எங்களை ஆண்டு வர முடியும்; அதற்குப் பிறகு உங்களுடன் எந்தவிதத் தொடர்பும் வைத்துக்கொள்ள மாட்டோம்." இதில் அடங்கிய பலத்தை அன்பின் பலம், ஆன்மபலம் என்று சொல்லலாம். அவ்வளவு சரியானதல்ல எனினும் எல்லோருக்கும் நன்றாகத் தெரிந்ததான சாத்விக எதிர்ப்பு என்றும் இதை விவரிக்கலாம். இந்தப் பலம் அழிக்கப்பட முடியாதது. இதை உபயோகிப்பவன் தன் நிலைமையைச்சரியானபடி அறிந்திருக்கிறான். " ஒரு மாத்திரை முப்பத்தாறு நோய்களைக் குணப்படுத்துகிறது" என்பதே நம்பழமொழி ஒன்றின் நேரான பொருள். அன்பு அல்லது ஆன்மாவின் சக்திக்கு முன்னால் ஆயுத பலம் குன்றிப் போய்விடுகிறது.

குழந்தை தீயில் காலை நீட்டுகிறது என்று நீங்கள் சொன்ன கடைசி உதாரணத்தை இப்பொழுது எடுத்துக் கொள்வோம். இதுவும் உங்களுக்குப் பயன்படாது. உண்மையில் குழந்தையை நீங்கள் என்ன செய்வீர்கள்? உங்களால் ஒன்றும் செய்ய முடியாத அளவுக்கு அது தன் உடல் பலத்தை உபயோகித்துத் தீக்குள் போய்விடுவதாக வைத்துக் கொள்ளுவோம். அப்பொழுது உங்களால் அதை தடுக்க முடியாது. இதில் உங்களுக்குள்ள பரிகாரங்கள் இரண்டேயாகும். ஒன்று, தீயில் நாசமாவதைத் தடுப்பதற்காக அதை நீங்கள் கொன்று விட வேண்டும்; அல்லது, உங்கள் கண் முன்னாலேயே அது சாவது சகிக்க வில்லையானால், நீங்கள் உங்கள் உயிரையே கொடுக்க வேண்டும். குழந்தையை கொல்லமாட்டீர்கள். உங்கள் உள்ளம் முற்றிலும் அனுதாபம் நிறைந்ததாக இல்லாவிட்டால், குழந்தையை முந்திக் கொண்டு நீங்கள் தீயில் விழுந்து அதற்கு இரையாகமாட்டீர்கள் என்பதும் சாத்தியம். ஆகையால், நீங்கள் ஒன்றும் செய்ய இயலாது, குழந்தை தீக்கு இரையாக இடம் தருகிறீர்கள். இவ்விதம் எப்படியும் உடல் பலத்தை உபயோகிக்கவில்லை. உங்களால் முடிந்தால், நெருப்பை

நோக்கிக் குழந்தை வேகமாகப் போவதை பலவந்தமாக நீங்கள் தடுப்பது, சற்றுத் தாழ்ந்த ரகமானாலும், அது உடல் பலத்தினாலேயே என்று இன்னும் நீங்கள் கருதிக் கொண்டிருக்க மாட்டீர்கள் என்றே நம்புகிறேன். அந்தப் பலம் வேறு வகையானது அது என்ன என்பதை நாம் புரிந்துகொள்ள வேண்டும்.

இவ்விதம் குழந்தையைத் தடுப்பதில், அதன் சொந்த நன்மை ஒன்றையே நீங்கள் கவனிப்பதால், அதன் நன்மைக்கென்றே உங்கள் முழு அதிகாரத்தையும் உபயோகிக்கிறீர்கள் என்பதை ஞாபகத்தில் வையுங்கள். உங்கள் உதாரணம் ஆங்கிலேயருக்குப் பொருந்தாது. ஆங்கிலேயருக்கு எதிராக மிருக பலத்தை உபயோகிப்பதில் முற்றிலும் உங்களுடைய, அதாவது தேசீய நன்மையையே கவனிக்கிறீர்கள்; அதில் அனுதாபம் அல்லது அன்புக்கு இடமே இல்லை. ஆங்கிலேயரின் காரியங்கள் தீயனவாகையால் அவை தீ போன்றனவாகின்றன. அறியாமையால் அவர்கள் செயல் புரிகின்றனர்; எனவே, அவர்கள் அக்குழந்தையின் நிலைமையில் இருக்கிறார்கள். அத்தகைய குழந்தையை நீங்கள் காப்பாற்ற விரும்புகிறீர்கள் என்று நீங்கள் சொல்லுகிறீர்களா? அப்பொழுது நீங்கள் குழந்தையின் விஷயத்தில் செய்வதைப்போல், இத்தகைய தீய காரியங்களை யார் செய்வதாயினும் தீமையையும் நீங்கள் மேற்கொள்ள வேண்டி வருவதோடு உங்களையே தியாகம் செய்யவேண்டியும் வரும். அளவில் அடங்காத வகையில் அவ்வளவு இரக்கம் உங்களுக்கு இருக்குமாயின், அதைக் காட்டும் உங்களை வாழ்த்துகிறேன்.

17. சாத்விக எதிர்ப்பு

வாசகர்: ஆன்ம பலம் அல்லது சத்தியத்தின் பலம் என்று நீங்கள் சொல்லுகிறீர்களே, அதன் வெற்றிக்குச் சரித்திர பூர்வமான ஆதாரம் ஏதாவது உண்டா? ஆன்ம சக்தியைக் கொண்டு ஒரு நாடு உயர்ந்தது என்பதற்கு எந்தச் சம்பவமும் நிகழ்ந்ததாகக் காணப்படவில்லை. சரீர தண்டனை இல்லாவிட்டால் தீய செய்கையுடையவர்கள் தீயன செய்வதை நிறுத்த மாட்டார்கள் என்றே நான் இன்னும் நம்புகிறேன்.

ஆசிரியர்: கவி துளசிதாசர்*, "அகந்தையே சரீரத்தின் வேராவது போல அனுதாபம் அல்லது அன்பு மதத்திற்கு வேர். ஆகவே, நாம் உயிரோடிருக்கும் வரையில் அனுதாபத்தை மாத்திரம் கைவிட்டுவிடக்கூடாது" என்று கூறியிருக்கிறார். இது விஞ்ஞான ரீதியான உண்மை என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. இரண்டும் இரண்டும் நான்கு என்று நம்புகிற அளவுக்கு நான் இதையும் நம்புகிறேன். ஆன்ம அல்லது சத்தியத்தின் பலத்தைப் போன்றது, அன்பின் பலமும். ஒவ்வொரு கட்டத்திலும் அது வேலை செய்கிறது என்பதற்குச் சாட்சியம் நமக்கு இருக்கிறது. அந்தப் பலம் இல்லாவிட்டால் பிரபஞ்சமே மறைந்துவிடும். ஆனால், சரித்திரபூர்வமான ஆதாரம் வேண்டுமென்று நீங்கள் கேட்கிறீர்கள். ஆகையால், சரித்திரம் என்றால் என்ன என்பதைத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டியது அவசியமாகிறது. குஜராத்தியில் சரித்திரம் என்பதற்கு 'இதிஹாஸ' (அவ்வாறு நிகழ்ந்தது) என்பதே நேரானசொல். சரித்திரம் என்பதற்கு அது தான் பொருளென்றால், போதுமான ஆதாரங்களை நாம் கொடுக்கலாம்.

**துளசிதாசர்- 'ராமசரித மானஸ' (ராமன் வரலாறு என்னும் ஏரி) என்ற பக்திச் சுவை மிளிரும் ராம கதையை மக்கள் பேசும் ஹிந்தி மொழியில் செய்தவர், இவர். வட இந்தியாவெங்கும் இந்த நூலை ஒரு தெய்வீகப்பனுவலென மக்கள் போற்றிப் பாராயணம் செய்கின்றனர். 16-ஆம் நூற்றாண்டில் காசியில் வாழ்ந்தவர் இவர்..*

மன்னர்களும் சக்கரவர்த்திகளும் செய்திருப்பது தான் சரித்திரம் என்பதாயின், அப்படிப்பட்ட சரித்திரத்தில் ஆன்ம பலம் அல்லது சாத்வீக எதிர்ப்புக்கு ஆதாரமே இராது. ஈயச் சுரங்கத்தில் வெள்ளி இருக்கும் என நீங்கள் எதிர்பார்க்க முடியாது. உலக யுத்தங்களின் வரலாறுகளே சரித்திரம் என்பதை நாம் அறிவோம். இதனாலேயே 'சரித்திரம் இல்லாத, அதாவது யுத்தங்கள் இராத நாடே ஆனந்தமான நாடு' என்று ஆங்கிலேயரிடையே ஒரு பழமொழியும் உண்டு. மன்னர்கள் எப்படி நடந்தார்கள்; ஒருவருக்கொருவர் எவ்விதம் விரோதிகளானார்கள்; ஒருவரை யொருவர் எவ்வாறு மாய்த்துக் கொண்டார்கள்; இந்த வரலாறுகளே சரித்திரத்தில் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. உலகத்தில் நடந்தவையெல்லாம் இவையே என்றால் வெகு காலத்திற்கு முன்பே உலகம் முடிந்து போயிருக்கும். உலகின் கதை போரிலேயே தொடங்கி யிருப்பின், இன்று ஒரு மனிதனைக்கூட உயிரோடு பார்க்க முடியாது. ஆஸ்திரேலியாவின் உள்ளே புகுந்தவர்கள், அதன் சொந்த மக்கள் ஒருவரைக் கூட உயிரோடு வைக்காததைப் போல, சண்டையிட்டுக் கொண்டவர்களும் மறைந்து போயிருப் பார்கள். குறிப்பாக ஒன்றைக் கவனத்தில் வைத்துக் கொள்ளுங்கள். இந்தப் பழங்குடிகள் தற்காப்புக்கு ஆன்ம பலத்தை உபயோகிக்கவில்லை; இவர்களைப்போன்ற கதியே ஆஸ்திரேலியருக்கும் ஏற்படும் என்பதை அறிய தீர்க்க தரிசனம் தேவையில்லை. "வாளெடுத்தவன் வாளாலேயே அழிவான்." "நீச்சலையை பிழைப்பாக்கிக் கொண்டவர்களுக்கு நீரிலேயே சாவு" என்று நம்மிடையே ஒரு பழமொழி வழங்குகிறது.

உலகத்தில் எத்தனையோ மனிதர்கள் இன்னும் உயிரோடு இருக்கிறார்கள் என்ற உண்மை. ஆயுத பலத்தை அடிப்படை யாகக் கொண்டு அவ்வாறு அமையவில்லை. சத்தியம் அல்லது அன்பின் அடிப்படையில் உலகம் இருக்கிறது என்பதையே காட்டுகிறது. ஆகையால், 'உலகத்தில் யுத்தங்கள் எவ்வளவோ இருந்தும் உலகம் இன்னும் உயிருடன் இருக்கிறது' என்ற

உண்மை ஒன்றை இந்தச் சக்தியின் வெற்றிக்கு மிகப் பெரிய, ஆட்சேபிக்கமுடியாத சாட்சியமாகும்.

ஆயிரக்கணக்கானவர், பத்தாயிரக்கணக்கானவர்கள் கூடத் தாங்கள் உயிருடன் வாழ்வதற்கு இந்தச்சக்தி தீவிரமாக வேலைசெய்வதையே நம்பியிருக்கின்றனர். தங்களுடைய அன்றாட வாழ்க்கையில் லட்சக்கணக்கான குடும்பங்களின் சிறு சச்சரவுகள், இந்தச் சக்தி பிறக்கும்போது மறைந்து விடுகின்றன. நூற்றுக்கணக்கான நாடுகள் சமாதானமாகவே வாழ்கின்றன. இந்த உண்மையைச் சரித்திரம் கவனிப்பதில்லை, கவனிக்கவும் முடியாது. அன்பு அல்லது ஆன்மசக்தி வேலைசெய்வதில்கூட இருந்துவரும் ஒவ்வோர் இடையூறு பற்றிய வரலாற்றைக் கொண்டதே உண்மையில் சரித்திரம். இரு சகோதரர்கள் சச்சரவிட்டுக் கொள்ளுகிறார்கள்; இவர்களில் ஒருவன் தான் செய்துவிட்ட தவறுக்காக வருந்தி, தன்னுள் தூங்கிக் கிடந்த அன்பைத் திரும்ப எழுப்பி விடுகிறான்; இருவரும் மீண்டும் சமாதானமாக வாழ ஆரம்பிக்கிறார்கள். இதைக் குறித்து யாருமே கவனிப்பதில்லை. ஆனால், இருசகோதரர்கள், வக்கீல்களின் குறுக்கீட்டினாலோ அல்லது வேறு காரணங்களினாலோ, சண்டைக்கு ஆயுதங்களை எடுத்துக்கொண்டாலோ, அல்லது கோர்ட்டுக்குப்போனாலோ இது மிருக பலத்தைக்காட்டிக்கொள்ளும் மற்றோர் வகை. இவர்களுடைய காரியங்கள் உடனேயே பத்திரிக்கைகளில் பிரசுரமாகும். அண்டையில் இருப்பவர்கள் இவர்களைப் பற்றியே பேசிக்கொண்டிருப்பார்கள். ஒருவேளை இவர்கள் செய்கை சரித்திரத்தில் இடம்பெற்றாலும் பெறும். குடும்பங்கள், சமூகங்கள் இவைபற்றிய உண்மை எதுவோ அதுவே நாடுகளின் உண்மையும். குடும்பங்களுக்கு ஒரு சட்டம், நாடுகளுக்கு மற்றொரு சட்டம் என்று எண்ணுவதற்குக்காரணமே இல்லை. ஆகவே, இயற்கையின் போக்கில் ஏற்படும் இடையூறுகளைக் குறிப்பிடுவதே சரித்திரம். ஆன்மசக்தி இயற்கையானதால் அது சரித்திரத்தில் குறிப்பிடப்படவில்லை.

வாசகர்: நீங்கள் கூறுவதிலிருந்து சாத்வீக எதிர்ப்பைப்

பற்றிய இவ்வகையான நிகழ்ச்சிகள் சரித்திரத்தில் காணப்படுவதில்லை என்பது தெளிவாகிறது. இந்தச் சாத்வீக எதிர்ப்பைப்பற்றி இன்னும் அதிகமாகத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டியது முக்கியம். ஆகையால், இதைப் பற்றியே நீங்கள் விவரமாக கூறுவது நல்லது.

ஆசிரியர் : துன்பத்தைத் தானே ஏற்றுக்கொண்டு அதன்மூலம் உரிமைகளை பெறும் முறையே சாத்வீக எதிர்ப்பு. ஆயுதங்களைக் கொண்டு எதிர்ப்பதற்கு இது நேர் மாறானது. என்மனச்சாட்சிக்கு வெறுப்புத் தரும், ஒரு காரியத்தைச் செய்ய நான் மறுத்துவிடும்போது, நான் ஆன்ம பலத்தை உபயோகிக்கிறேன். உதாரணமாக, ஆட்சியில் இருக்கும் அரசாங்கம், என்னைப்பாதிக்கும் அளவிற்கு ஒரு சட்டத்தை இயற்றுகிறது. நான் அச்சட்டத்தை விரும்பவில்லை, பலாத்காரத்தை உபயோகிப்பதன் மூலம் அச்சட்டத்தை ரத்து செய்யுமாறு நான் அரசாங்கத்தைக் கட்டாயப்படுத்தினால், நான் உடல் பலம் என்பதான சக்தியை உபயோகிக்கிறேன். அச்சட்டத்திற்கு உடன்பட நான் மறுத்து, அதை மீறியதற்குள்ள தண்டனையை ஏற்றுக்கொண்டால், நான் ஆன்ம சத்தியை உபயோகிக்கிறேன். தன்னையே தியாகம் செய்வதென்பது இதில் அடங்கியிருக்கிறது.

மற்றவர்களின் தியாகத்தைவிடத் தானே தியாகம் செய்து கொள்ளுவதென்பது நிச்சயமாக உயர்வானது என்பதை ஒவ்வொருவரும் ஒப்புக்கொள்ளுகிறார்கள். மேலும், நியாய மற்றதான ஒரு காரியத்திற்கு இந்தச் சக்தி உபயோகப் படுமானால், அதை யார் உபயோகிக்கிறாரோ அவர் மட்டுமே கஷ்டப்படுகிறார். தம் தவறுகளுக்காக மற்றவர்கள் கஷ்டப்படும்படி அவர் செய்துவிடவில்லை. மனிதர் முன்னால் செய்திருக்கும் பல காரியங்கள் தவறானவை என்று பின்னர் தெரியலாயின. தான் செய்வதே முற்றிலும் சரியானது அல்லது தவறு என்று ஒருவன் நினைப்பதால் ஒரு குறிப்பிட்ட காரியம் தவறானதே என்று யாரும் சொல்லிக்கொள்ள முடியாது. ஆனால், அதுவே அவனுடைய திட்டமான முடிவாக

இருக்குமானால் அவனுக்கு அது தவறானதே. ஆகையால், தனக்குத் தவறு என்று பட்டதை அவன் செய்யக்கூடாது. இதன் விளைவாக என்ன கஷ்டம் வந்தாலும் அவன் அனுபவிக்கவே வேண்டும். ஆன்ம சக்தியை உபயோகிப்பதற்கு இதுவே முக்கியமான மந்திரம்.

வாசகர்: அப்படியானால் சட்டங்களை நீங்கள் மதிக்க மாட்டீர்கள்-இது அரசியல் துரோகம். நாம் சட்டத்திற்குக் கட்டுப்பட்ட மக்கள் என்று எப்பொழுதும் மதிக்கப்பட்டு வந்திருக்கிறோம். தீவிரவாதிகளையும் மிஞ்சுவீர்களெனத் தோன்றுகிறது. நிறைவேற்றப்பட்டிருக்கும் சட்டங்களுக்கு நாம் உடன்பட வேண்டும் என்று கூறுகிறார்கள். ஆனால், சட்டங்கள் மோசமானவையாக இருந்தால் அத்தகைய சட்டங்களைச் செய்தவர்களைப் பலாத்காரத்தைக் கொண்டாயினும் விரட்டிவிட வேண்டும் என்று சொல்லுகிறார்கள்.

ஆசிரியர்: நான் அவர்களையும் மிஞ்சி விடுகிறேனா இல்லையா என்பது உங்களுக்கோ அல்லது எனக்கோ அவ்வளவு முக்கியமானதல்ல. எது சரியானது என்பதைக் கண்டுபிடித்து அதன்படி நடக்க மாத்திரமே நான் விரும்புகிறேன். நாம் சட்டத்திற்குக் கட்டுப்பட்ட மக்கள் என்று கூறப்படுவதற்கு உண்மையான பொருள், நாம் சாத்வீக எதிர்ப்பாளர்கள் என்பதே. சில சட்டங்களை நாம் விரும்பாத போது, அச்சட்டங்களைச் செய்தவர்களின் மண்டைகளை நாம் உடைத்து விடுவதில்லை. நாம் கஷ்டப்படுகிறோம். அத்தகைய சட்டங்களுக்கு நாம் அடங்கிப் போவதில்லை. நல்லதாக இருந்தாலும், கெட்டதாக இருந்தாலும், சட்டமென்றால் நாம் உட்பட்டேயாக வேண்டும் என்பது ஒரு புதுமையான போக்கு. முன் காலங்களிலெல்லாம் அப்படி எதுவும் இருந்ததில்லை. தாங்கள் விரும்பாத சட்டங்களை மக்கள் மதிப்பதில்லை; இவ்விதம் மீறியதற்கு விதிக்கப்படும் தண்டனைகளை அனுபவிப்பார்கள். **நமது மனச்சாட்சி வெறுக்கும் சட்டங்களுக்கு உடன்படுவதென்றால் அது மனிதத் தன்மைக்கே விரோதமானதாகும்.** அத்தகைய போதனை

மதத்திற்கே விரோதமானதாவேதோடு அடிமைத்தனமுமாகும். உடம்பில் துணியில்லாமலேயே நடமாடவேண்டும் என்று அரசாங்கம் நமக்கு உத்திரவிடுவதாயின், அப்படியே நாம் செய்ய வேண்டுமா? நான் சாத்விக எதிர்ப்பாளனாக இருந்தால், அவர்களுடைய சட்டத்திற்கும் எனக்கும் எந்தவிதமான சம்பந்தமும் இல்லை என்று அவர்களிடம் சொல்லி விடுவேன். ஆனால், நம்மை நாமே மறந்துவிட்டதாலும், பணிந்து விடுபவர்கள் ஆகிவிட்டதாலும் மானக்கேடான எந்தச் சட்டத்தைக் குறித்தும் நாம் கவலைப்படுவதில்லை.

தன்னுடைய மனிதத் தன்மையை உணர்ந்துவிட்ட ஒரு மனிதன், கடவுளுக்கு மாத்திரமே பயப்படுவான்; வேறுயாருக்குமே அஞ்சமாட்டான். மனிதன் செய்த சட்டங்கள் அவனைக் கட்டுப்படுத்த வேண்டும் என்ற அவசியமில்லை. அரசாங்கங்கூட அத்தகைய காரியம் எதையும் நம்மிடமிருந்து எதிர்பார்க்கவில்லை. “இந்தக் காரியத்தை நீ செய்ய வேண்டும்” என்று அவர்கள் சொல்லவில்லை. ஆனால், “நீ அதைச் செய்யாது போனால் தண்டிப்போம்” என்கிறது. நாம் கீழான நிலைக்கு வந்திருப்பதால் சட்டம் என்ன விதிக்கிறதோ அதைச் செய்தாக வேண்டியது நம் கடமை. அது நம் மதம் என்று நினைக்கிறோம். நீதியில்லாத சட்டங்களுக்குக் கீழ்படிவது மனிதத் தன்மையற்றது என்பதை மாத்திரம் மனிதன் உணர்ந்து கொண்டு விடுவானாயின், எந்த மனிதனின் கொடுமையும் அவனை அடிமைப்படுத்திவிட முடியாது. சுய ஆட்சி அல்லது நம் ஆட்சிக்கு இதுவே வழிகாட்டி.

பெரும் பான்மையோர் செய்யும் ஒரு காரியம் சிறுபான்மையினரை கட்டுப்படுத்துகிறது என்று நம்புவது மூட நம்பிக்கையாவதோடு தெய்வத்தன்மை யற்றதுமாகும். பெரும்பான்மையினர் செய்த காரியங்கள் தவறானவை; சிறுபான்மையினரின் காரியங்கள் சரியானவை என்பதைக் காட்ட அநேக உதாரணங்களைக் கொடுக்க முடியும். பெரும்பான்மையினருக்கு எதிராயிருந்த சிறுபான்மையினரின் முயற்சியே பல சீர்திருத்தங்களுக்கு காரணமாயிருக்கிறது.

ஒரு கொள்ளைக்கூட்டத்தினருக்குத் திருடுவதைப்பற்றிய அறிவு அவசியம் என்றால், அந்த அவசியத்தைத் தெய்வ பக்தியுள்ள ஒருவர் ஒப்புக் கொள்ள வேண்டுமா? அநியாயமான சட்டங்களுக்கு மனிதர் பணிய வேண்டும் என்ற மூடநம்பிக்கை இருக்கும்வரையில் அவர்களுடைய அடிமைத்தனமும் இருந்து கொண்டுதான் வரும். சாத்விக எதிர்ப்பாளர் ஒருவர் மட்டுமே அத்தகைய மூடநம்பிக்கையை நீக்க முடியும்.

மிருக பலத்தை உபயோகிப்பது, துப்பாக்கி மருந்தை உபயோகிப்பது என்பவை சாத்விக எதிர்ப்புக்கு முரணானவை, ஏனெனில், நாம் விரும்புவதை நம் எதிரி பலாத்காரத்தைக்கொண்டு செய்யும்படிவிடுகிறோம் என்றாகிறது. ஆனால், அவன் அப்படிச் செய்வதில்லை. அத்தகைய பலாத்காரத்தின் உபயோகம் நியாயம் என்றால், அவன் அதே மாதிரி செய்ய நம்மால் உரிமை பெற்றவராகிறான். குருட்டுக் குதிரை ஆலையைச் சுற்றிச் சுற்றி ஓடிவந்து கொண்டிருப்பதைப் போல நாம் முன்னேறிக்கொண்டு வருவதாகச் சாதாரணமாக நினைத்துக் கொள்ளுகிறோம். தங்கள் மனச்சாட்சிக்கு ஏற்பதாக இராத சட்டங்களுக்குப் பணியத் தாங்கள் கடமைப் பட்டிருக்க வில்லை என்று நம்புவோருக்கு உள்ள ஒரே பரிகாரம் சாத்விக எதிர்ப்புத்தான். மற்றவை அழிவுக்கே கொண்டு போய்விடும்.

வாசகர்: நீங்கள் கூறுவதிலிருந்து, பலவீனர்களாக உள்ளவர்களுக்குச் சாத்விக எதிர்ப்பு அற்புதமான ஆயுதம்; ஆனால், அவர்கள் பலத்துடன் இருக்கையில் ஆயுதத்தை உபயோகிக்கலாம் என்ற முடிவுக்கு நான் வருகிறேன்.

ஆசிரியர்: இது முற்றிலும் அறியாமையாகும் சாத்விக எதிர்ப்பு, அதாவது ஆன்ம பலம் இணையில்லாதது; ஆயுதபலத்தைவிட அது உயர்ந்தது. அப்படியிருக்க அதைப்பலவீனர்களின் ஆயுதம் என்று எப்படிக் கருத முடியும்? சாத்விக எதிர்ப்பினருக்கு உள்ள தீரத்தைச் சரீர பலத்தை நம்புகிறவர்கள் அறியார். தான் விரும்பாத ஒரு

சட்டத்தை ஒரு கோழை எப்பொழுதாவது மீறமுடியும் என்று நம்புகிறீர்களா? தீவிரவாதிகள், மிருக பலத்தையே ஆதரிப்பவர்களெனக் கருதப்படுகிறது. அப்படியானால், சட்டங்களுக்குப் பணிவதைப்பற்றி அவர்கள் ஏன் பேசுகிறார்கள்? அவர்கள் மீது நான் குறைகூறவில்லை. அதைத் தவிர அவர்கள் வேறு எதுவும் சொல்ல முடியாது. ஆங்கிலேயர்களை விரட்டிவிடுவதில் வெற்றிபெற்று அவர்களே கவர்னர்களாகி விடும்போது, நீங்களும் நானும் அவர்களுடைய சட்டங்களுக்கு உடன்பட வேண்டும் என்று எதிர்ப்பார்ப்பார்கள். அவர்களுடைய அரசியலுக்கு அதுவே பொருத்தமானது. **ஆனால், ஒரு சாத்விக எதிர்ப்பாளரோ, தம்மைப் பீரங்கி வாயில் வைத்துச் சுட்டுச் சுக்குச்சுக்காக்கிச் சிதற அடித்தாலும், தம் மனச் சாட்சிக்கு எதிரான சட்டத்தை எதிர்த்தே தீருவேன் என்பார்.**

பீரங்கிக்குப் பின்னால் இருந்துகொண்டு சுட்டு, மற்றவர்களைச் சிதற அடிப்பது வீரமா அல்லது புன்முறுவல் பூத்தமுகத்துடன் பீரங்கியை அணுகி சுக்கலாகிச் சிதறுண்டு போவது வீரமா? நீங்கள் என்ன நினைக்கிறீர்கள்? உண்மையான போர் வீரன் யார்-சாவை எப்பொழுதும் தனது ஆப்த நண்பனாக வைத்துக்கொண்டிருப்பவனா அல்லது மற்றவர்களின் மரணத்திற்கு வழி செய்கிறவனா? வீரமோ அல்லது மனிதத் தன்மையோ இல்லாதவன் என்றுமே சாத்வீக எதிர்பாளனாக இருக்கமுடியாது. இதை நம்புங்கள்.

என்றாலும், ஒன்றை நான் ஒப்புக்கொள்ளுவேன். உடலில் ஒருவர் பலவீனமாயிருந்தாலும் இந்த எதிர்ப்பை அளிக்க அவரால் முடியும். லட்சக்கணக்கானவர்களைப் போலவே தனிப்பட்ட ஒருவராலும் இந்த எதிர்ப்பைச் செய்ய முடியும். ஆண்களும் பெண்களும் இதில் ஈடுபடலாம். ராணுவத்திற்கு வேண்டியதைப் போன்ற பயிற்சி இதற்குத் தேவையில்லை. ஜப்பானிய மல்யுத்தத்தைப் போன்றது எதுவும் இதற்கு வேண்டியதில்லை. மனத்தைக் கட்டுப்படுத்துவது ஒன்றே இதற்கு வேண்டும். இதை அடைந்துவிட்டால் காட்டு ராஜன்

(சிங்கம்) போல் மனிதன் சுயேச்சையாளனாகிவிடுவான்; அவனுடைய பார்வைபட்ட மாத்திரம் எதிரி குலைந்து போவான்.

சாத்விக எதிர்ப்பு எல்லாப் பக்கங்களிலும் கூர்மை உடையதோர் வாள்; எப்படி வேண்டுமானாலும் அதை உபயோகப்படுத்தலாம். உபயோகித்தவரை அது வாழ்த்துகிறது; யார்மீது அது பிரயோகிக்கப்படுகிறதோ அவரையும் அது வாழ்த்தும். ஒரு சொட்டு ரத்தத்தையும் சிந்தாமல் எவ்வளவோ பெரிய பலன்களை உண்டாக்கும். அது துருப்பிடித்துவிடுவதே இல்லை; அதைத் திருடி விடவும் முடியாது. சாத்விக எதிர்ப்பாளர்களிடையே போட்டி, களைப்பை அது உண்டாக்குவதில்லை. சாத்விக எதிர்ப்பான வாளுக்கு உறைதேவையில்லை. இத்தகையதோர் ஆயுதத்தைப் பலவீனர்களின் ஆயுதமே என்று நீங்கள் எண்ணியது விசித்திரமேயாகும்.

வாசகர்: சாத்விக எதிர்ப்பு இந்தியாவுக்கு விசேடமானதொன்று என்று நீங்கள் கூறினீர்கள். பீரங்கிகள் இந்தியாவில் என்றும் உபயோகத்தில் இருந்ததில்லையா?

ஆசிரியர்: இந்தியா என்றால் சில ராஜாக்கள் என்றே உங்கள் அபிப்பிராயம் போல் இருக்கிறது. ஆனால், இந்த ராஜாக்களும் நாமுங்கூட இருந்து வருவதற்குப் பொறுப்பானவர்களான கோடானுகோடி மக்களே இந்தியா என்பது என் அபிப்பிராயம்.

மன்னர்கள் எப்பொழுதும் அவர்களுக்கு ஏற்ற ஆயுதங் களையே உபயோகிப்பார்கள். பலாத்காரத்தை உபயோகிப் பதிலேயே அவர்கள் வளர்ந்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் அதிகாரம் செலுத்த விரும்புகிறார்கள். அதிகாரத்திற்குப் பணிய வேண்டியவர்களுக்குத் துப்பாக்கி தேவையில்லை. உலகம் முழுவதுமே இப்படிப் பட்டவர்களே பெரும்பான்மையினராக இருக்கின்றனர். உடல் வலிவையோ அல்லது ஆன்ம பலத்தையோ இவர்கள் கற்றுக் கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. உடல்பலப் பிரயோகத்தைக் கற்றுக்கொள்ளும்போது ஆள்வோரும் ஆளப்படுவோரும் பைத்தியக்காரர்களைப்

போன்றே ஆகிவிடுகின்றனர். ஆனால், ஆன்மபலத்தை உபயோகிக்கக் கற்றுக் கொள்ளும்போது ஆட்சியாளரின் ஆக்ஞைகள் வாள்முனைக்கு அப்பால் போய் விடுவதில்லை. ஏனெனில், உண்மையான மனிதர்கள் அக்கிரமமான ஆக்ஞைகளை அலட்சியம் செய்துவிடுகின்றனர். விவசாயிகள் வாளினால் ஒடுக்கப்பட்டுவிட்டதே இல்லை; என்றும் அது முடியவே முடியாது. வாளை உபயோகிக்க அவர்களுக்குத் தெரியாது; மற்றவர்கள் அதை உபயோகிக்கும்போதும் அவர்கள் மிரண்டு விடுவதில்லை. மரணத்தையே தம் மெல்லணையாக நினைத்துத் துயில்கொள்ளும் மக்களைக் கொண்ட நாடே சிறந்த நாடாகும். சாவுக்கு அஞ்சாதவனை எந்தப் பயமும் எதுவும் செய்யமுடியாது. மிருக பலத்தின் பிரமையில் மயங்கிக் கிடப்பவர்களுக்கு அந்தச் சித்திரம் மிகைப்பட்டதன்று. உண்மை என்னவென்றால், இந்தியாவில் மக்கள் எல்லோருமே தங்கள் வாழ்க்கையின் எல்லாத்துறைகளிலும், பொதுவாகச் சாத்விக எதிர்ப்பையே அனுசரித்து வருகின்றனர். நமக்கு அதிருப்தியை உண்டாக்கிடும் ஆட்சியாளருடன் நாம் ஒத்துழைக்க மறுத்து விடுகிறோம். இதுதான் சாத்வீக எதிர்ப்பு

ஒரு சம்பவம் எனக்கு நினைவிருக்கிறது. ஒரு சிறு சமஸ்தானத்தில் கிராமவாசிகளுக்கு மன்னரின் ஆக்ஞை ஒன்று அறிவிக்கப்பட்டது. கிராமவாசிகள் உடனே கிராமத்திலிருந்து வெளியேற ஆரம்பித்தனர். மன்னர் பயந்து விட்டார். தமது குடிகளிடம் மன்னிப்புக் கேட்டுக்கொண்டு தமது ஆக்ஞையையும் ரத்து செய்தார். இந்தியாவில் இத்தகைய சம்பவங்கள் பல நடந்திருப்பதைக் காணலாம். சாத்விக எதிர்ப்பு எங்கே மக்களுக்கு வழிகாட்டும் சக்தியாக இருக்கிறதோ அங்கேதான் உண்மையான ஆட்சி கைகூடும். மற்ற ஆட்சி எதுவும் அந்நிய ஆட்சியே.

வாசகர்: அப்படியானால், உடம்புக்குப் பயிற்சி அளிக்க வேண்டிய அவசியமே இல்லை என்கிறீர்களா?

ஆசிரியர்: நிச்சயமாக நான் அப்படி எதையும் சொல்லவே யில்லை. உடற்பயிற்சி பெற்றிருந்தாலன்றிச் சாத்விக

எதிர்ப்பாளராவது கஷ்டம். பொதுவாக, பருத்துவிட்டதனால் பலவீனமாகிவிட்ட உடலில் இருக்கும் மனமும் பலவீனமானதாகவே இருக்கும். மன வலிமை இல்லாத போது ஆன்ம பலமும் இருக்க முடியாது. குழந்தைக் கல்யாணம், ஆடம்பர வாழ்க்கை ஆகியவைகளை ஒழித்து நாம் நமது உடல் பலத்தை விருத்தி செய்துகொள்ள வேண்டும். சிதைந்த உடலோடு கூடியவனை பீரங்கிவாயில் நிற்கும்படி நான் கூறுவேனாயின், என்னை உலகம் எள்ளி நகைக்கும்.

வாசகர்: அப்படியானால், சாத்விக எதிர்ப்பாளனாக ஆவது சின்ன விஷயமே அல்ல என்றே நீங்கள் கூறுவதிலிருந்து தெரிகிறது. அப்படித்தான் என்றால், நீங்கள் சாத்விக எதிர்ப்பாளராக எப்படி ஆகலாம் என்பதை நீங்கள் விளக்க வேண்டும்.

ஆசிரியர்: சாத்விக எதிர்ப்பாளராவது எளிதானதே. ஆனால், இது கஷ்டமானதுங்கூட. பதினான்கு வயதுடைய ஓர் இளைஞன் சாத்விக எதிர்ப்பாளனானதை அறிவேன். உடலில் வலுவிருந்து, மற்ற வகையிலும் இன்பம் அனுபவிப்பவர், சாத்விக எதிர்ப்பைக் கையாள முடியாததையும் அறிவேன். நாட்டின் சேவைக்காகச் சாத்விக எதிர்ப்பாளராக விரும்புவோர் 'சரியான கற்பை அனுசரிக்க வேண்டும்' எளிமையை மேற்கொள்ள வேண்டும். சத்தியத்தை கடைப்பிடிக்க வேண்டும், அஞ்சாமையை வளர்க்க வேண்டும், என்று எவ்வளவோ அனுபவத்திற்குப் பிறகு எனக்குத் தோன்றுகிறது.

கற்பு, கட்டுப்பாடுகளில் மிகப் பெரியது. அது இல்லாது போனால் வேண்டிய உறுதியை மனம் அடையாது. கற்பில்லாதவன், தாக்குப் பிடிக்கும் சக்தியை இழந்து விடுகிறான்; ஆண்மையை இழந்து கோழையும் ஆகிவிடுகிறான். மிருக உணர்ச்சிகளில் ஈடுபட மனத்தைச் சிதறவிடுபவனால் பெரிய காரியங்களைச் செய்யவே இயலாது. எத்தனையோ சம்பவங் களைக் கொண்டு இதை நிரூபிக்க முடியும். அப்படியாயின், விவாகமான ஒருவர் என்ன செய்வது என்ற கேள்வி இயற்கையாகவே எழுகிறது. என்றாலும், இக்கேள்வி எழ

வேண்டியதே இல்லை. கணவனும் மனைவியும் தங்களுடைய இச்சைகளைத் தீர்த்துக் கொள்ளுவார்களானால், அந்த அளவில் அதுவும் மிருக உணர்ச்சியில் ஈடுபடுவதேயாகும். இன விருத்திக்காக அல்லாமல் மற்றதற்காக இத்தகைய நுகர்வுகளில் ஈடுபடுவது கண்டிப்பாகத் தடுக்கப்படுகிறது. ஆனால், ஒரு சாத்விக எதிர்ப்பாளர் குறைந்த அளவிலும் இத்தகைய நுகர்ச்சிக்கு இடம் தரவே கூடாது. ஆகையால், கல்யாணமான ஒருவர் பிரம்மசரியத்தை முற்றிலும் அனுசரிக்கலாம். இந்த விஷயமே விவரமாக ஆராய்ச்சிக்கு உட்பட்டதென்று பல கேள்விகள் எழுகின்றன. ஒருவர் தன்னுடைய மனைவியுடன் எப்படி நடந்து கொள்ளுவது, அவளுடைய உரிமைகள் யாவை என்பனவெல்லாம் எழுகின்றன. என்றாலும் ஒரு பெரிய வேலையில் ஈடுபட விரும்புகிறவர்கள் இந்தப் புதிர்களைத் தீர்த்துக் கொண்டே ஆகவேண்டும்.

பிரம்மச்சரியம் எப்படி அவசியமோ அதேபோல வறுமையும் அவசியம். *பண ஆசையும், சாத்விக எதிர்ப்பும் சேர்ந்திருக்க முடியாது.* பணம் படைத்தவர்கள், அதை வீசி எறிந்து விடுவார்கள் என எதிர்பார்ப்பதற்கில்லை. ஆனால், பண சம்பந்தமாக அவர்கள் சிரத்தை எடுத்துக் கொள்ளக் கூடாதென எதிர்பார்க்கப்படுகிறது. சாத்விக எதிர்ப்பை கைவிடுவதை விட கடைசி காசு வரை இழந்துவிடத் தயாராக இருக்க வேண்டும்.

நமது விவாதத்தின்போது சாத்விக எதிர்ப்பு, சத்தியத்தின் பலம் என்று விவரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால், சத்தியத்தை எப்படியும் கடைப்பிடித்தாக வேண்டும். ஓர் உயிரைக் காப்பாற்றுவதற்காகப் பொய்சொல்லலாமா என்பதைப் போன்ற சாதாரணமான கேள்விகளெல்லாம் எழுகின்றன. ஆனால், இக்கேள்விகளெல்லாம், பொய் சொல்லுவது நியாயம் என்று விவாதிக்க விரும்புகிறவர்களுக்கே எழும். ஒவ்வொரு சமயத்திலும் சத்தியத்தையே பின்பற்ற விரும்புகிறவர்களுக்கு இத்தகைய குழப்பமில்லை. அப்படி அவர்கள் இருந்தாலும், தவறான நிலைமையிலிருந்து அப்பொழுதும் அவர்கள்

காப்பாற்றப்படுகிறார்கள்.

அஞ்சாமையில்லாமல் சாத்விக எதிர்ப்பு ஒருபடிகூட முன்னால் போக முடியாது. தங்களுடைய சொத்துக்கள், போலி கௌரவம், தங்கள் உறவினர், அரசாங்கம், உடலுக்கு ஏற்படக்கூடிய காயம் அல்லது சாவு இவற்றில் பற்றைத் துறந்தவர் மட்டுமே சாத்விக எதிர்ப்பைப் பின்பற்றமுடியும்.

இவைகளையெல்லாம் அனுசரிப்பது சிரமம் என்ற எண்ணத்தில் இவைகளை அனுசரிப்பதை விட்டு விடக்கூடாது. தம் செய்கையாலன்றித் தானே வரும் எந்தச் சிரமங்களையும் துன்பங்களையும் சமாளித்துக் கொள்ளுகிறது. நாட்டிற்காகச் சேவை செய்ய விரும்பாதவர்களுக்கும் இக்குணங்கள் இருக்க வேண்டியவையே. ஆயுதங்களை உபயோகிப்பதில் பழகிக் கொள்ள வேண்டும் என்று விரும்புகிறவர்களுக்கும் ஏறக்குறைய இக்குணங்கள இருந்தாக வேண்டும் என்பதில் சந்தேகமே இல்லை. போர்வீரனாக இருக்கப் போகிறவன், பிரம்மச்சரியத்தை அனுசரிப்பதோடு, வறுமையே தனது கதி என்பதிலும் திருப்தி அடைய வேண்டும். அச்சம் கொண்டவனைப் போர்வீரனாகவே கருத முடியாது. உண்மையில் அவன் சத்தியத்தைக் கடைப்பிடிப்பவனாக இருக்க வேண்டும் என்பதில்லை எனக் கருதப்படலாம். ஆனால், அந்தத் தன்மை, உண்மையான அஞ்சாமையைத் தொடர்ந்து ஏற்படுகிறது. ஒருவன் சத்தியத்தைக் கைவிடுகிறான் என்றால், ஏதோ ஒரு வகையில் அல்லது உருவத்தில் பயத்தினாலேயே அப்படிச் செய்கிறான். அப்படியானால் மேற்கண்ட நான்கு குணங்களும் யாரையும் பயமுறுத்திவிட வேண்டியதில்லை. உடல் பலத்திலேயே நம்பிக்கை வைத்திருப்பவனுக்கும் சாத்விக வீரனுக்கும் தேவைப்படாத பயனற்ற சில குணங்களும் வேண்டியிருக்கும் என்பதையும் இங்கே குறிப்பிட வேண்டும். வாள் ஏந்துபவனுக்கு வேண்டியிருக்கும் அதிகப்படியான முயற்சிகளெல்லாம் அச்சத்தினாலேயே ஏற்படுகின்றன என்பதை நீங்கள் காணலாம். அவன் அஞ்சாமையே உருவாக இருப்பானாயின், அவன்

கையிலிருந்து வாள் அத்தருணத்திலேயே விழுந்துவிடும். அதன் உதவி அவனுக்குத் தேவையில்லை. துவேஷ மில்லாதவனுக்கு வாள் வேண்டியதே இல்லை. கையில் ஒரு கோலுடன் இருந்தவனுக்கு எதிரே திடீரென ஒரு சிங்கம் வந்து விடுகிறது. அவன் தற்காப்புக்காக இயல்பாகவே கோலை ஓங்குகிறான். அஞ்சாமை என்பது தன்னிடத்தில் கொஞ்சமும் இல்லாதிருந்தும், தான் அதைப் பற்றிப் பிதற்றிக் கொண்டு இருப்பதை அவன் காண்கிறான். அப்பொழுதே கோலைப் போட்டுவிட்டு அச்சம் ஒழிந்தவனாகத் தன்னை உணர்கிறான்.

18. கல்வி

வாசகர்: நமது விவாதத்தில் எங்கும் கல்வியின் அவசியத்தைப் பற்றி நீங்கள் காட்டவே இல்லை. நமக்குக் கல்வி இல்லாததைக் குறித்து நாம் எப்பொழுதும் புகார் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறோம். கட்டாயக் கல்வி வேண்டும் என்ற ஓர் இயக்கமும் நம் நாட்டில் இருப்பதைக் காண்கிறோம். கெய்க்வார் மகாராஜா அதை நமது பிரதேசத்தில் அமலுக்குக் கொண்டு வந்திருக்கிறார். நம் கவனமெல்லாம் அப்பக்கம் திரும்பியிருக்கிறது. இதற்காக மகாராஜாவை வாழ்த்துகிறோம். இம்முயற்சியெல்லாம் வீண்தானா?

ஆசிரியர்: நமது நாகரிகமே உயர்வானது என்று நாம் கருதுவதாயிருந்தால், நீங்கள் விவரிக்கும் முயற்சியெல்லாம் வீண் என்றே வருத்தத்துடன் நான் கூறவேண்டியிருக்கிறது. இவ்வழியில் வேலை செய்து வரும் மகாராஜா மற்றப் பெருந்தலைவர் ஆகியவர்களின் நோக்கம் புனிதமானதே. ஆகையால் அவர்கள் பாராட்டப்பட வேண்டியவர்கள் என்பதில் சந்தேகமில்லை. ஆனால், அவர்கள் முயற்சியினால் ஏற்படக்கூடிய பலனை நாம் மறைத்துவிட முடியாது.

கல்வி என்பதன் பொருள்தான் என்ன? எழுத்தறிவு என்பதே அதன் சாதாரணப் பொருள். அது கருவி மாத்திரமே. ஒரு

கருவியை நல்வழியிலும் உபயோகிக்கலாம், தீய வழியிலும் உபயோகிக்கலாம். ஒரு நோயாளியைக் குணப்படுத்த உபயோகிக்கும் அதே கருவியை அவருடைய உயிரைப் போக்கவும் உபயோகிக்கலாம். எழுத்தறிவும் அப்படியே ஆகலாம். பலர் அதைத்தவறாக உபயோகித்து விடுகிறார்கள் என்பதையும், மிகச் சிலரே நல்வழியில் உபயோகிக்கின்றனர் என்பதையும் தினமும் நாம் காண்கிறோம். இப்படிச் சொல்லுவது சரியாக இருந்ததால், இதனால் நன்மையை விடத் தீமையே அதிகம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது என்பதை நாம் நிரூபித்து விட்டவர்களாவோம்.

படிப்பு என்பதற்குச் சாதாரண பொருள், எழுத்தறிவு என்பதே. சிறுவர்களுக்குப் படிக்கவும் எழுதவும், கணக்குச் சொல்லிக் கொடுப்பதும் ஆரம்பக்கல்வி எனப்படுகிறது. ஒரு விவசாயி, யோக்கியமாகச் சம்பாதித்துப் பிழைக்கிறான். உலகத்தைப் பற்றியசாதாரண ஞானமே அவனுக்கு உண்டு. தன்னுடைய பெற்றோர்கள், தன் மனைவி, குழந்தைகள், கிராமத்தில் இருக்கும் மற்றவர்கள் ஆகியவர்களிடம் எப்படி நடந்துகொள்ளவேண்டும் என்பது அவனுக்கு நன்றாகத் தெரியும். ஒழுக்கநியதிகளை அவன் அறிவதோடு அவைகளை அனுசரிக்கிறான். ஆனால், தன் பெயரை எழுதக்கூட அவனுக்கு தெரியாது. அவனுக்கு எழுத்தறிவை அளித்து அவனை என்ன செய்ய விரும்புகிறீர்கள்? அவனுடைய இன்பத்தைக் கொஞ்சமாவது அதனால் அதிகரித்து விட முடியுமா? தன்னுடைய குடிசையைப் பற்றி அல்லது தன் நிலையைக் குறித்து அவனுக்கு அதிருப்தியை உண்டாக்க விரும்புகிறீர்களா? இதைத்தான் செய்ய விரும்புகிறீர்களென்றாலும் அவனுக்கு அத்தகைய படிப்புத்தேவை யில்லை. மேனாட்டுச் சிந்தனை வெள்ளத்தில் மிதந்து செல்வதால், எது அனுகூலம், எதுபிரதிகூலம் என்பதைக்கூடச் சீர்தூக்கிப் பாராமல் இத்தகைய படிப்பை மக்களுக்கு அளிக்கவேண்டும் என்ற முடிவுக்கு வந்து விட்டோம்.

மேல் படிப்பை எடுத்துக்கொள்ளுவோம். பூகோளம், வான சாஸ்திரம், பீஜ கணிதம், ஜியோமிதி ஆகியவைகளைப் படித்திருக்கிறேன். அதனால் என்ன? அதனால் நானோ அல்லது என்னைச் சுற்றியுள்ளவர்களோ அடைந்துவிட்ட நன்மை யாது? இவைகளை ஏன் கற்றுக் கொண்டேன்? கல்வியைக் குறித்துப் பேராசிரியர் ஹக்ஸ்லி* வருமாறு விளக்கியிருக்கிறார்: " தம் இஷ்டத்திற்கெல்லாம் உடன்படும் வேலைக்காரனாக இருக்கும்வகையில் யாரொருவர் இளமையில் தம் உடலைப் பயிற்சி செய்து வைத்திருக்கிறாரோ, யந்திரம் போல அதனால் முடிந்ததையெல்லாம் இலகுவாகவும் சந்தோஷமாகவும் செய்கிறாரோ, பகுத்தறியும் யந்திரமாகவும், அதன் எல்லாப் பகுதிகளும் ஒரே விதமான பலத்துடனும் ஒழுங்காக வேலை செய்யும் நிலையிலும் இருக்கிறதோ அப்படிப்பட்டவரே சரியான கல்வியைப் பெற்றிருப்பதாக நான் கருதுகிறேன். அவருடைய புத்தி இயற்கையின் அடிப்படை உண்மைகளைப் பற்றிய அறிவின் களஞ்சியமாக இருக்க வேண்டும். மனத்திட்பமும் மெல்லுணர்வான மனச்சாட்சியும் கூடியதாகவும் இருக்க வேண்டும். தீயவைகளை யெல்லாம் வெறுத்து, தம்மைப் போல் மற்றவர்களையும் நேசிக்கக் கற்றிருக்க வேண்டும். தாமே இயற்கையோடு இயைந்திருப்பதால் அவரே சரியான கல்வியைப் பெற்றவராவாரேயன்றி மற்றவரல்ல என்று நான் கருதுகிறேன்; இயற்கை அன்னையை அவரே சரியானபடி பயன்படுத்திக் கொள்ளுவார்; அவளும் அவரைப் பயன் படுத்திக் கொள்ளுவாள்."

இதுதான் உண்மையான படிப்பு என்றால், மேலே நான் குறித்திருக்கும் சாஸ்திரங்களினாலெல்லாம் என்னுடைய உணர்ச்சிகளைக் கட்டுப்படுத்துவதற்கு முடிந்ததேயில்லை

** தாமஸ்ஹென்றி ஹக்ஸ்லி(1825 - 1895) பிரபலமான விஞ்ஞானி, ஆராய்ச்சியாளர். ஆராய்ச்சி நூல்கள் பல எழுதினார்; 'இயற்கையில் மனிதனுக்குள்ள ஸ்தானம்' என்று இவர் எழுதிய நூலும் பல கட்டுரைகளும் அவரைப் பிரபலமாக்கின.*

என்று நான் உறுதியாகக் கூறுவேன். ஆகையால், ' ஆரம்பக் கல்வியை எடுத்துக் கொண்டாலும், மேல் படிப்பை எடுத்துக் கொண்டாலும், முக்கியமான காரியத்திற்கு அவை வேண்டியதே இல்லை. அவை நம்மை மனிதனாக ஆக்கவில்லை. நாம் நம் கடமையைச் செய்வதற்கு அவை உதவியாக இல்லை.

வாசகர்: அப்படியானால், நான் உங்களை இன்னும் ஒரு கேள்வி கேட்க வேண்டியிருக்கிறது. இவற்றையெல்லாம் நீங்கள் என்னிடம் கூறும்படிச் செய்வது எது? உங்களுக்கு மேல் படிப்பு இல்லாது போயிருக்குமானால், இப்பொழுது என்னிடம் விளக்கியதைப் போல இவற்றைக் குறித்து நீங்கள் எப்படி விளக்கியிருக்க முடியும்?

ஆசிரியர்: சரியாகச் சொன்னீர்கள். ஆனால், என் பதில் சாதாரணமானது. உயர்ந்த படிப்போ அல்லது கீழ்ப்படிப்போ இல்லாதிருந்தால் என் வாழ்க்கை வீணாகியிருக்கும் என்று நான் கொஞ்சமேனும் நம்புவதே இல்லை. பேசுவதினால்தான் நான் சேவை செய்கிறேன் என்றும் நான் எண்ணவில்லை. ஆனால், சேவை செய்ய நான் ஆசைப்படுகிறேன். அந்த ஆசையை நிறைவேற்றிக் கொள்ள முயலுவதில் எனக்கிருக்கும் படிப்பை நான் பயன்படுத்திக் கொள்ளுகிறேன். அதை நல்லபடி பயன்படுத்திக் கொள்ளுவதாயிருந்தாலும் அதை உங்களைப் போன்றவர்களுக்கே பயன்படுத்த முடியுமேயன்றி கோடிக்கணக்கான மக்களுக்கல்ல. இதுவே என் கருத்திற்கு ஆதாரமானதாகிறது. நீங்களும் நானும் பொய்யானதொரு படிப்பின் தீமையில் சிக்கிக்கொண்டிருக்கிறோம். அத்தீமை யிலிருந்து நான் விடுபட்டு விட்டதாகக் கூறிக் கொள்ளுகிறேன். என்னுடைய அனுபவத்தின் பலனை உங்களுக்கு அளிக்க முயற்சி செய்வதோடு, இதற்காக இப்படிப்பின் ஊழலையும் உங்களுக்கு எடுத்துக்காட்டுகிறேன்.

மேலும், எழுத்தறிவு எல்லாச் சந்தர்ப்பங்களிலுமே கூடாது என்று நான் சொல்லவில்லை இப்பொழுது உங்களுக்கு

காட்டியதெல்லாம் எதற்கு? அதை நாம் பிரமாதப்படுத்தக் கூடாது என்பதற்கே. அது நம்முடைய காமதேனு அன்று. அதன் விஷயத்தில் அது பயனுள்ளதாக இருக்கக்கூடும். நம் உணர்ச்சிகளை அடக்கி, நமது கோட்பாட்டையும் நாம் உறுதியான அடிப்படையில் அமைத்துக் கொண்டு விட்டோமானால், அதற்குரிய இடம் அதற்கு உண்டு. அதன் பிறகு அக்கல்வியைப் பெறவேண்டும் என்ற எண்ணம் நமக்கிருந்தால், அதை நாம் நன்றாகப் பயன்படுத்திக் கொள்ளமுடியும். ஓர் ஆபரணத்தைப் போல அது நமக்கு அழகு செய்யவும் கூடும். ஆகையால் இக்கல்வியைக் கட்டாயமானதாக்க வேண்டிய அவசியமில்லை என்றாகிறது. நமது பழங்காலப் பள்ளிக்கூட முறையே போதுமானது. **ஒழுக்கத்தை வளர்த்துக் கொள்ளுவதற்கே அதில் முதல் இடம்**; அது தான் ஆரம்பக் கல்வி. அந்த அடிப்படையின் மீது கட்டப்படும் கட்டடம் நீடித்தும் இருக்கும்.

வாசகர்: அப்படியானால், சுய ஆட்சி பெறுவதற்கு ஆங்கிலப்படிப்பு அவசியம் என்று நீங்கள் கருதவில்லை என்று நான் அறிந்துகொள்ள வேண்டுமா?

ஆசிரியர்: ஆம் என்பதும், இல்லை என்பதுமே இதற்கு நான் தரும் விடை. லட்சக்கணக்கானவர்களுக்கு ஆங்கிலப் படிப்பு அளிப்பது அவர்களை அடிமைப்படுத்துவதாகும். படிப்புக்கு மெக்காலே போட்ட அஸ்திவாரம் நம்மை அடிமைப்படுத்தி விட்டது. அவ்வித நோக்கம் அவருக்கு இருந்தது என்று நான் கூறவில்லை. ஆனால், பலன் அதுவாகவே ஆயிற்று. சுய ஆட்சியைப் பற்றி ஓர் அந்நிய மொழியில் பேச வேண்டியிருப்பதும் வருந்தத்தக்க விஷயமல்லவா?

ஐரோப்பியர்கள் வெறுத்துத் தள்ளிவிட்ட முறையே நம்மிடம் அனுசரிக்கப்பட்டு வருகிறது என்பதும் கவனிக்கத் தக்கதாகும்; அவர்களுடைய அறிஞர்கள், தொடர்ந்து மாறுதல்களைச் செய்து வருகிறார்கள். அவர்கள் உதறித் தள்ளி விட்ட முறைகளையெல்லாம் நாம்அறியாமையோடு பின்பற்றி

வருகிறோம். ஒவ்வொரு பகுதியிலும் அதன் அந்தஸ்தை உயர்த்த முயற்சி செய்துவருகிறார்கள். இங்கிலாந்தின் ஒரு சிறிய பகுதியே வேல்ஸ். வேல்ஸ்காரர்களிடையே வேல்ஸ் மொழியறிவைத் திரும்பவும் உயிர்ப்பிக்கப் பெரு முயற்சிகள் செய்யப்பட்டு வருகின்றன. வேல்ஸ் குழந்தைகள் வேல்ஸ் மொழியிலேயே பேசும்படிச் செய்வதற்கென்று ஏற்பட்ட இயக்கத்தில் ஆங்கிலச் சான்ஸலரான ஸ்ரீ லாயிட் ஜார்ஜ்* முக்கியமான பங்கெடுத்துக் கொண்டிருக்கிறார். ஆனால், நமது நிலைமைஎன்ன? நாம் ஒருவருக்கொருவர் தவறான ஆங்கிலத்தில் எழுதிக் கொள்ளுகிறோம்; நமது எம்.ஏக்களும் இதே தவறைச் செய்கிறார்கள். நம் சிறந்த எண்ணங்களெல்லாம் ஆங்கிலத்திலேயே எடுத்துக் கூறப்படுகின்றன. நம் காங்கிரஸின் நடவடிக்கைகள் ஆங்கிலத்திலேயே நடக்கின்றன; நம் சிறந்த செய்திப் பத்திரிக்கைகள் ஆங்கிலத்திலேயே பிரசுரமாகின்றன. இதே நிலைமை நீண்ட காலத்திற்கு நீடிப்பதாயின், எதிர் காலம் நம்மைக் கண்டித்துச் சபிக்கும் என்பது என்னுடைய திடமான கருத்து.

ஆங்கிலக் கல்வி பெற்றதால் நாட்டை நாம் அடிமைப் படுத்திவிட்டோம் என்பது கவனிக்கத் தக்கதாகும். நயவஞ்சகம், கொடுமை முதலியன அதிகரித்துவிட்டன. ஆங்கிலம் அறிந்த இந்தியர், மக்களை ஏமாற்றி, மிரட்டுவதற்குத் தயங்குவதே யில்லை. இப்பொழுது நாம் மக்களுக்கு ஏதாவது செய்து கொண்டிருக்கிறோமென்றால், அவர்களுக்குரிய கடனில் ஒருசிறு பாகத்தை மாத்திரம் செலுத்திவருகிறோம்.

நான் நீதி மன்றத்திற்குப் போக வேண்டுமென்றால், ஆங்கில

** லாயிட் ஜார்ஜ் 1915-இல் முதல் உலக யுத்த காலத்தில் பிரிட்டிஷ் பிரதம மந்திரியாக இருந்தார். யுத்த காலத்தில் இவர் காட்டிய திறமையும் மக்களிடையே மூட்டிய உற்சாகமும் அந்த யுத்தத்தில் ஜெர்மனியை முறியடிக்கப் பெரும் உதவியாக இருந்தன. இவருடைய லிபரல்கட்சி சீர்குலைந்து வந்தாலும் கடைசி வரையில் அக்கட்சியின் தலைவராக இருந்து வந்தார்.*

மொழியையே அங்கே உபயோகிக்க வேண்டும். நான் பாரிஸ்டர் ஆனதும் என் தாய்மொழியில் பேசமுடிவதில்லை. நான் கூறுவதை என் மொழியிலேயே இன்னொருவருக்காக மொழி பெயர்க்க வேண்டும் என்பது வருந்தத் தக்கதல்லவா? இது முற்றிலும் வெட்கக்கேடான தல்லவா? இது அடிமைத்தனத்திற்கு அடையாளமல்லவா? இதற்கு நான் ஆங்கிலத்தின் மீது குற்றங்கூறுவதா? ஆங்கிலம் அறிந்த இந்தியராகிய நாமே இந்தியாவை அடிமைப் படுத்தியிருக்கிறோம். நாட்டின் சாபம் நம்மீதுதான் விழுமேயன்றி ஆங்கிலத்தின் மீதல்ல

உங்களுடைய கடைசிக் கேள்விக்கு ஆம் என்பதும் இல்லை என்பதும் என் விடை என்று சொன்னேன். ஆம் என்பது என்ன என்பதை உங்களுக்கு விளக்கிச்சொல்லி விட்டேன். இல்லை என்பது என்ன என்பதை இனி விளக்குகிறேன்.

நாகரிகம் என்ற நோயினால் நாம் அதிகமாகப் பீடிக்கப்பட்டு விட்டதால் ஆங்கிலப் படிப்பு இல்லாமல் நாம் முற்றிலும் இருந்து விடுவதற்கில்லை. அதுவரை அப்படிப்பைப் பெற்றிருப்பவர்கள், எங்கெங்கு அவசியமோ அங்கெல்லாம் அதை நன்றாகப் பயன்படுத்திக்கொள்ளலாம். ஆங்கில மக்களிடம் தொடர்பு கொள்ளுவதற்கும், அவர்களுடன் அந்த மொழியிலேயே கடிதப் போக்குவரத்து வைத்துக்கொள்ள முடியும் என்று இருக்கும்போதும், ஆங்கில மக்கள் தங்களுடைய நாகரிகத்தைக் குறித்து எவ்வளவு வெறுப்பை அடைந்திருக்கிறார்கள் என்பதை அறிவதற்கும், நமக்கு ஏற்றவாறு ஆங்கிலத்தை உபயோகிக்கலாம் அல்லது அதைக் கற்றுக் கொள்ளலாம். ஆங்கிலம் படித்திருப்பவர்கள், தங்களுடைய குழந்தைகளுக்கு தங்கள் தாய்மொழி மூலம் ஒழுக்கத்தைப் போதிக்கவேண்டும். மற்றோர் இந்திய மொழியையும் அவர்களுக்குச் சொல்லிக் கொடுக்க வேண்டும். ஆனால், அவர்கள் வளர்ந்துவிட்ட பிறகு அவர்கள் ஆங்கிலம் கற்றுக்கொள்ளவேண்டும். அது நமக்குத் தேவையில்லை

என்பதே முடிவான நோக்கமாக இருக்க வேண்டும். அதைக் கொண்டு பணம் சம்பாதிப்பது என்பதை ஒழித்துவிட வேண்டும். இவ் விதம் குறிப்பிட்ட அளவுக்கு நாம் ஆங்கிலம் படிக்கும் போதுகூட அதன் மூலம் கற்றுக் கொள்ள வேண்டியது என்ன, கற்க வேண்டாதது என்ன என்பதைத் தெரிந்து கொள்ளவேண்டும். ஆங்கிலப் படிப்பையும், பட்டங்களையும் மதிப்பதை நாம் விட்டுவிட்டோம் என்றதுமே ஆளுவோர் விழித்துக் கொண்டு விடுவார்கள்.

வாசகர்: அப்படியானால், நாம் எந்தக் கல்வியைக் கொடுப்பது?

ஆசிரியர்: இதைப்பற்றி மேலேயே கொஞ்சம் கவனித்திருக்கிறோம். ஆனால், இதைக் குறித்து இன்னும் கொஞ்சம் அதிகமாகக் கவனிப்போம். நம் எல்லா மொழிகளையுமே விருத்தி செய்ய வேண்டும் என எண்ணுகிறேன். அம்மொழிகளைக் கொண்டு என்ன விஷயங்களைக் கற்க வேண்டும் என்பதைக் குறித்து இங்கே விவரிக்க வேண்டியதில்லை. சிறந்தவையான ஆங்கிலப் புத்தகங்ளைப் பல இந்திய மொழிகளிலும் மொழி பெயர்க்க வேண்டும். பல சாத்திரங்களையும் கற்றுக்கொள்ளுவதான பாசாங்கை நாம் விட்டுவிட வேண்டும். மத, அதாவது ஒழுக்க சம்பந்தமான படிப்புக்கு முதல் இடம் அளிக்க வேண்டும். படித்த ஒவ்வோர் இந்தியரும், தம்முடைய மாகாண மொழியுடன், ஹிந்துவாயிருந்தால் சமஸ்கிருதம், முஸ்லிமாக இருப்பின் அரபு, பார்ஸியானால் பாரசீகம்-எல்லோருமே-ஹிந்தியும்-கற்கவேண்டும். சில ஹிந்துக்கள் அரபு பாரசீக மொழிகளை அறியவேண்டும். சில முஸ்லிம்களும் பார்ஸிகளும் சமஸ்கிருதம் படிக்க வேண்டும். வடநாட்டினரும் மேற்குப் பிரதேசத்தவர் பலரும் தமிழ் கற்க வேண்டும். இந்தியா முழுமைக்கும் ஹிந்தியே பொதுமொழியாயிருப்ப தோடு அதை இஷ்டம் போல் பாரசீக அல்லது நாகரி லிபியில் எழுதலாம்; ஹிந்துக்களுக்கும் முஸ்லிம்களுக்கும்

நெருங்கிய உறவு இருப்பதை முன்னிட்டு இரு லிபிகளையும் அறிந்திருப்பது அவசியம். இதை நாம் செய்ய முடிந்தால் ஆங்கிலத்தைச் சிறிது காலத்திலேயே விரட்டிவிட முடியும். அடிமைகளாகிய நமக்கு இவையெல்லாம் அவசியம். நமது அடிமைத் தனத்தினால் நாடே அடிமை ஆகிவிட்டது. நாம் சுதந்திரம் பெற்றால் நாடு சுதந்திரம் அடைந்துவிடும்.

வாசகர்: மதக்கல்வி விஷயம் அதிகக்கஷ்டமானது.

ஆசிரியர்: என்றாலும், அது இல்லாமல் முடியாது. இந்தியா, தெய்வத் தன்மையற்றதாக என்றுமே இராது. அசல் நாஸ்திகம் இந்நாட்டில் ஓங்காது. இவ்வேலை கஷ்டமானதே. மதக்கல்வியைப் பற்றிச் சிந்திக்கும்போது எனக்குத் தலை சுற்றுகிறது. நம் மத போதகர்கள், நயவஞ்சகர்களாகவும் சுய நலமிகளாகவும் இருக்கின்றனர். அவர்களை அணுக வேண்டியிருக்கிறது. முல்லாக்கள், தஸ்தூர்கள், பிராம்மணர்கள் ஆகியோரின் கையிலிருக்கிறது விசை. அவர்களுக்கு நல்ல புத்தி இல்லாது போகுமானால், ஆங்கிலப் படிப்பினால் நாம் பெற்றிருக்கும் சக்தியை மதப் படிப்புக்காக நாம் உபயோகிக்க வேண்டும். இது அதிகக் கஷ்டமானதல்ல. சமுத்திரத்தின் ஒரு சிறு பகுதி மாத்திரமே அசுத்தமாகி இருக்கிறது. அந்தச் சிறு பகுதிக்குள் இருப்பனவற்றை மாத்திரமே சுத்தப்படுத்த வேண்டியிருக்கிறது. இந்த ரகத்தைச் சேர்ந்த நாம்-நான் சொல்லுவது கோடிக்கணக்கானவர்களுக்குப் பொருந்தாது ஆகையால்-நம்மைக் கூடச் சுத்தப்படுத்திக் கொள்ளலாம். பழமையாக இருந்த நிலையை இந்தியா அடையும்படி செய்வதற்கு நாமும் அதற்குத் திரும்ப வேண்டும். நமக்குச் சொந்தமான நாகரிகத்தில் ஏற்றம், தாழ்வு, சீர்திருத்தங்கள், விளைவுகள் ஆகியவை இயற்கையாகவே இருக்கும். ஆனால், ஒரு முயற்சி தேவை. அதுதான் மேல்நாட்டு நாகரிகத்தைத் துரத்துவது; மற்றவை யெல்லாம் தொடர்ந்து தாமே வரும்.

19. யந்திரம்

வாசகர்: மேற்கத்திய நாகரிகத்தை விரட்ட வேண்டும் என்று நீங்கள் சொல்லுவதால், நமக்கு யந்திரங்கள் தேவையில்லை என்றும் கூறுவீர்கள் என நினைக்கிறேன்.

ஆசிரியர்: இக்கேள்வியைக் கிளப்பியதன் மூலம் எனக்கு ஏற்பட்டிருந்த புண்ணையும் கிளறிவிட்டீர்கள். ஸ்ரீ தத் எழுதியிருக்கும் 'இந்தியாவின் பொருளாதார சரித்திரம்' என்ற புத்தகத்தைப் படித்ததும் அழுதுவிட்டேன். அதைக் குறித்துத் திரும்பவும் நினைக்கும்போது என்மனம் வேதனை அடைகிறது. யந்திரமே இந்தியாவை வறுமைப்படுத்திவிட்டது. மான்செஸ்டர் நமக்குச் செய்திருக்கும் தீமையை அளவிடுவது கஷ்டம். மான்செஸ்டரினாலேயே இந்தியக் கைத்தொழில்களெல்லாம் மறைந்து விட்டன.

ஆனால், நான் சொல்லுவது தவறு. மான்செஸ்டரை எப்படிக் குறை கூற முடியும்? நாம் மான்செஸ்டர் துணிகளை உடுத்திக் கொண்டோம்; அதனால், மான்செஸ்டர் அவற்றை நெய்தது. வங்காளத்தின் வீரத்தைப்பற்றிப் படித்தபோது நான் ஆனந்தம் அடைந்தேன். அந்த மாகாணத்தில் ஜவுளிமில் எதுவும் இல்லை. ஆகையால், முன்னால் இருந்த கைத்தறி நெசவுத் தொழிலைப் புதுப்பித்துக் கொள்ள அவர்களால் முடிந்தது. பம்பாயின் மில் தொழிலுக்கு வங்காளம் ஆதரவு அளிக்கிறது என்பது உண்மை. யந்திரங்களில் தயாரான எல்லாப் பொருள்களையும் பகிஷ்கரிப்பதென்று வங்காளம் பிரகடணம் செய்திருக்குமானால் அது எவ்வளவோ சிறப்பாக இருந்திருக்கும்.

யந்திரங்கள் ஐரோப்பாவைப் பாழாக்க ஆரம்பித்து விட்டன. அழிவு இங்கிலாந்தில் காலை வைத்துக் கொண்டிருக்கிறது. *நவநாகரிகத்தின் முக்கியமான சின்னமே யந்திரம். பெரிய பாபத்தை அது பிரதிபலிக்கிறது.*

பம்பாய் மில்களிலுள்ள தொழிலாளர்கள், அடிமைகள் ஆகிவிட்டனர். மில்களில் வேலை செய்துவரும் பெண்களின் நிலைமை திடுக்கிடும்படி இருக்கிறது. மில்கள் இல்லாதபோது

இப்பெண்கள் பட்டினி கிடக்கவில்லை. நம் நாட்டில் யந்திரப்பித்து அதிகரித்து விடுமானால் இது துயர் மிகுந்த நாடாகிவிடும். இந்தியாவில் மில்களை அதிகரித்துக் கொண்டுபோவதைவிட மான் செஸ்டருக்கு நம் பணத்தை அனுப்பி மான்செஸ்டரின் மோசமான துணியை நாம் உபயோகிப்பதே மேல். இது ஒப்புக்கொள்ளக் கூடியதல்ல என்று கருதப்பட்டாலும் இதைச் சொல்லியாக வேண்டியது என் கடமை. மான்செஸ்டர் துணிகளை உபயோகிப்பதால் நம் பணத்தை மாத்திரமே பாழாக்குகிறோம். ஆனால், மான்செஸ்டரையே இந்தியாவில் திரும்ப உற்பத்தி செய்வதால், நமது ரத்தத்திற்கு விலையாக நம் பணத்தை நாம் வைத்துக் கொண்டிருக்கலாம். ஏனெனில், ஒழுக்கம் என்பதே அடியோடு அழிந்துவிடும். நான் இப்படிக் கூறுவது சரியானது என்பதற்கு மில்தொழிலாளரையே சாட்சியம் ஆக்கமுடியும். தொழிற்சாலை களின் மூலம் பணத்தைக் குவித்து கொண்டிருப்பவர்கள், மற்றப் பணக்காரரைவிடச் சிறந்தவராக இருந்துவிட முடியாது. அமெரிக்க ராக்பெல்லரைவிட* இந்திய ராக்பெல்லர் சிறந்தவராயிருப்பார் என எண்ணுவது தவறு. வறுமையுற்ற இந்தியா சுதந்திரம் அடைந்து விடக்கூடும். ஆனால், **ஒழுக்கக்கேட்டின் மூலம் பணத்தை அடைந்த இந்தியா என்றுமே சுதந்திரம் அடைய முடியாது.** பணம்படைத்தவர்கள்

** ஜான் டேவிட்ஸன் ராக்பெல்லர் (1839-1937)-இவரே உலகத்தில் பெரும் பணக்காரர் என்று கருதப்படுகிறவர். நியூயார்க் மாகாணத்தில் ஒரு சிறிய விவசாயப் பண்ணையில் பிறந்த இவர்,தமது 16-வது வயது வரையில் அங்கே வேலை செய்துவந்தார். பிறகு கிளீவ்லாண்டுக்குப் போய்அங்கே சில ஆண்டுகள் ஓர் ஆபிஸில் வேலைக்கு இருந்தார். அச்சமயம் எண்ணெய் உற்பத்தித் தொழில் ஒழுங்கான நிலையில் இல்லாது இருந்ததோடு சிறந்த சுத்தி முறையும் கிடையாது. இதிலிருக்கும் கோளாறை அறிந்த ராக்பெல்லர், அத்தொழில் மேம்பாடு அடையும்படிச் செய்யத் திட்டமிட்டார். பிறகு எண்ணெய் சுத்தித்தொழிலில் தீவிரமாக ஈடுபட்டுப் பல அபிவிருத்திகளைச் செய்தார். சில ஆண்டுகளில் பெரும் பணக்காரர் ஆனார். இவர் தம்முடைய வாழ்நாளில் கல்விக்கும் மற்ற தருமங்களுக்கும் 75 கோடி டாலர் கொடுத்தார்.*

பிரிட்டிஷ் ஆட்சியை ஆதரிக்கிறார்கள் என்று நாம் ஒப்புக்கொள்ளவே வேண்டியிருக்கிறதென அஞ்சுகிறேன். அந்த ஆட்சி நிலைபெற்றிருப்பது அவர்களுடைய நன்மைக்கு அவசியமாகிறது. பணம் ஒருவனைத் திக்கற்றவனாக ஆக்கிவிடுகிறது. இதைப் போன்றே தீமை விளைவிக்கக் கூடியதான மற்றொன்று விபசாரம். இரண்டுமே விஷங்கள். பாம்புக்கடி விஷங்கூட இந்த இரண்டைப் போல அவ்வளவு கொடியதல்ல. ஏனெனில், பாம்புக்கடி விஷம் உடலை மாத்திரமே அழிக்கிறது ஆனால் பிந்திய விஷமோ, உடலையும் உள்ளத்தையும் ஆன்மாவையும் அழித்துவிடுகிறது. ஆகையால், மில்தொழில் வளர்ச்சி அடைவதைக் கண்டு நாம் திருப்தி அடைவதில்லை.

வாசகர் : அப்படியானால், ஆலைகளையெல்லாம் மூடிவிட வேண்டுமா?

ஆசிரியர்: அது சிரமமானது, அமைந்துவிட்டதை அழித்துவிடுவது என்பது சுலபமான வேலையன்று. இதனால்தான் ஒரு காரியத்தைத் தொடங்காமல் இருப்பதே சிறந்த புத்திசாலித்தனம் என்று கூறுகிறோம். ஆலை முதலாளிகளை நாம் கண்டிக்க முடியாது; அவர்களுக்காகப் பச்சாத்தாபப் படலாம். ஆலைகளை அவர்கள் கைவிட்டு விடுவார்கள் என்று எதிர்பார்ப்பதற்கில்லை. ஆனால், அவை களை அதிகரிக்க வேண்டாம் என்று அவர்களிடம் நாம் முறையிட்டுக் கொள்ளலாம். அவர்கள் நல்லவர்களாக இருந்தால் நாளடைவில் தங்களுடைய தொழிலைக் குறைத்துக் கொள்ளுவார்கள். பல்லாயிரக் கணக்கானவர்களின் வீடுகளில் புராதனமானவையும், தெய்விகமுள்ளவையுமான கைத்தறி களை அவர்கள் ஏற்படுத்தலாம். இவ்விதம் நெய்யப்படும் துணிகளை அவர்கள் வாங்கிக் கொள்ளலாம். ஆலை முதலாளிகள் இதைச் செய்தாலும், செய்யாது போயினும், இயந்திரத்தில் தயாரானவைகளை மக்கள் வாங்காமல் இருக்கலாம்.

வாசகர்: யந்திரத்தில் உற்பத்தியாகும் துணியைப் பற்றி இதுவரையில் கூறினீர்கள். ஆனால், யந்திரத்தில் தயாராகும்

சாமான்கள் இன்னும் எவ்வளவோ இருக்கின்றன. இவைகளை ஒன்று,வெளிநாடுகளிலிருந்து இறக்குமதி செய்யவேண்டும்; இல்லையானால், நம் நாட்டில் யந்திரங்களை வைக்க வேண்டும்.

ஆசிரியர்: உண்மையே நமக்கு வேண்டிய சாமான்கள் ஜெர்மனியில் கூடத் தயாராகின்றன. தீக்குச்சிகள், குண்டூசிகள், கண்ணாடிச் சாமான்கள் ஆகியவைகளைப்பற்றிச் சொல்லவா வேண்டும்? இதற்கெல்லாம் என் பதில் ஒன்றே ஒன்றுதான். இந்தியா என்ன செய்தது? அதையே இப்பொழுதும் செய்யலாம். யந்திரம் இல்லாமல் நாம் குண்டூசிகளைச் செய்ய முடியாதென்றால் குண்டூசிகளை உபயோகிக்காமலேயே இருந்து விடுவோம். பளபளப்பான கண்ணாடிச் சாமான்களும் நமக்கு வேண்டாம். முன் காலத்தில் செய்ததைப்போல நாம் பயிரிடும் பருத்தியால் திரிசெய்து கையால் செய்த மண் அகல் விளக்குகளில் அதைப் போட்டு விளக்குகளாக உபயோகித்துக் கொள்ளுவோம். இப்படிச் செய்வதால் நம் கண்ணுக்கும் கெடுதி இல்லை; பணத்திற்கும் விரயமில்லை. ***சுதேசியை ஆதரித்து நாம் சுய ஆட்சியையும் அடைய முடியும்.***

இவைகளையெல்லாம் எல்லோரும் ஒரே சமயத்தில் செய்து விடுவார்கள் என்றோ அல்லது யந்திரங்களில் தயாரான சாமான்களைச் சிலர் உடனே கைவிட்டு விடுவார்கள் என்றோ எதிர்பார்க்க முடியாது. ஆனால், எண்ணம் மாத்திரம் சரியானபடி இருக்குமானால், நாம் அவைகளைக் கைவிட்டு நாளடைவில் உபயோகிக்காமலும் இருந்துவிடமுடியும் என்பதைக் காணலாம். சிலர் செய்வதை மற்றவர்களும் பின்பற்றுவார்கள். கணக்குக் கேள்விகளில் வரும் தேங்காயைப் போல இயக்கமும் வளரும். தலைவர்கள் செய்வதை மக்களும் தாமே செய்வர். இதில் சிக்கலும் இல்லை; கஷ்டமும் இல்லை;. மற்றவர்களையும் நம் வழிக்குத் திருப்புகிற வரையில் நாம் இதில் காத்துக் கொண்டிருக்க வேண்டியதுமில்லை. இதைச் செய்யாதவர்கள் நஷ்டம் அடைந்தவர்கள் ஆவார்கள். உண்மையை அவர்கள் ஒப்புக் கொண்டாலும் கோழைகள் என்று சொல்லப்பட வேண்டியவர்கள் ஆவர்.

வாசகர்: அப்படியாயின் டிராம் வண்டிகள், மின்சாரம்

ஆகியவற்றைப்பற்றி என்ன?

ஆசிரியர்: இக்கேள்வி அதிகத் தாமதமாகக் கேட்கப் படுவதாகும். இதில் முக்கியத்துவமும் எதுவும் இல்லை. நமக்கு ரெயில்களே வேண்டாம் என்றால், டிராம் வண்டிகளும் இல்லாமலேயே இருக்க வேண்டும். யந்திரம், பாம்பின் வளையைப் போன்றது; அதில் ஒரு பாம்பும் இருக்கலாம். நூறு பாம்புகளும் இருக்கலாம். யந்திரங்கள் இருக்கும் இடங்கள் பெரிய நகரங்களாகவும் இருக்கின்றன. பெரிய நகரங்கள் இருக்கும் இடங்களில் டிராம் வண்டிகளும், ரெயில்களும் இருக்கின்றன. அங்கேதான் மின்சாரவிளக்குகளையும் பார்க்கிறோம் இங்கிலாந்தின் கிராமங்களில் இவைகளெல்லாம் இல்லை. **யந்திரப் போக்குவரத்துச் சாதனங்கள் எங்கெங்கே அதிகமாய் இருக்கின்றனவோ அங்கெல்லாம் மக்களின் தேகநிலை கெட்டிருக்கிறது என்பதை யோக்கியமான வைத்தியர்கள் ஒப்புக்கொள்ளுவார்கள்**. ஓர் ஐரோப்பியப் பட்டணத்தில் பணத்தட்டு ஏற்பட்டுவிட்டபோது, டிராம் கம்பெனியார், வக்கீல்கள், டாக்டர்கள் ஆகியவர்களுக்கு வருமானம் குறைந்து விட்டபோது, ஜனங்களுக்கு நோய் அதிகமில்லை என்பது எனக்கு நினைவு இருக்கிறது. யந்திரங்களைப் பற்றிய நல்ல அம்சம் எதுவுமே என் நினைவுக்கு வரவில்லை. அதன் தீமைகளை, எடுத்துக்காட்டப் புத்தகங் களையே எழுதிவிடலாம்.

வாசகர்: நீங்கள் கூறுவதையெல்லாம் யந்திரத்தின் மூலமே அச்சிடவேண்டியிருக்கிறது என்பதே நல்ல ஆதாரமா, அல்லது கெட்ட ஆதாரமா?

ஆசிரியர்: விஷத்தைக் கொல்ல விஷம் உபயோகிக்கப் படுகிறது என்பதை எடுத்துக்காட்டும் சம்பவங்களில் இதுவும் ஒன்று என்றாலும், யந்திரங்கள் சம்பந்தப்பட்ட வரையில் இது நல்லதோர் ஆதாரமன்று. அது முடியும் போது யந்திரமே நம்மிடம் வருமாறு கூறும்: " உஷார், என்னைத் தவிர்த்துக் கொள்ளுங்கள். என்னால் நீங்கள் எந்த நன்மையையும் அடைய முடியாது. யந்திரப் பித்தினால் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறவர்களுக்கு

மாத்திரமே அச்சிடுவதனால் ஏற்படும் நன்மையும் கிடைக்கும்."

ஆகையால், முக்கியமான விஷயத்தை மறந்துவிடாதீர்கள். யந்திரங்கள் தீமையானவை என்பதை அறிய வேண்டும். அப்பொழுதுதான் நாளடைவில் அவற்றைத் தவிர்க்க முடியும். விரும்பும் லட்சியத்தைத் திடீரென்று அடைந்துவிடுவதற்கான எந்த வழியையும் இயற்கை அளித்திருக்கவில்லை. யந்திரங்களை வரப்பிரசாதம் என்று வரவேற்பதற்குப் பதிலாக, அவை தீமை என்றே நோக்குவோமானால் அவை முடிவில் ஒழிந்துவிடும்.

20. இறுதியுரை

வாசகர்: உங்களுடைய கருத்துக்களிலிருந்து நீங்கள் மூன்றாவதானதோர் கட்சியாக அமைவீர்கள் என்று கருதுகிறேன். நீங்கள் தீவிரவாதியுமல்ல; மிதவாதியுமல்ல.

ஆசிரியர்: நீங்கள் எண்ணுவது தவறு. மூன்றாவதான ஒரு கட்சியைக் குறித்தே நான் எண்ணவில்லை. நாம் எல்லோரும் ஒரே மாதிரியாக எண்ணுவதில்லை. மிதவாதிகளெல்லோரும் ஒரே மாதிரியான கருத்துடனேயே இருக்கிறார்கள் என்று சொல்லமுடியாது. சேவை செய்ய மாத்திரமே விரும்புகிறவர்கள் ஒரு கட்சியாக எப்படி இருக்க முடியும்? மிதவாதிகள், தீவிர்வாதிகள்; ஆகிய இருவருக்கும் நான் சேவை செய்வேன். அவர்களுக்கும் எனக்கும் கருத்து வேறுபாடு இருந்தால் அதை மரியாதையுடன் அவர்களுக்குத் தெரிவித்து விட்டு என் சேவையை நான் தொடர்ந்து செய்து வருவேன்.

வாசகர்: அப்படியானால் இரு கட்சியாருக்கும் நீங்கள் என்ன சொல்வீர்கள்?

ஆசிரியர்: தீவிரவாதிகளுக்குக் கூறுவேன்; "இந்தியாவுக்குச் சுயாட்சி வேண்டுமென்று நீங்கள் விரும்புகிறீர்கள் என்பதை நான் அறிவேன். நீங்கள் கேட்டதும் இது கிடைத்துவிடக்

கூடியதுமன்று. ஒவ்வொருவரும் தமக்குத் தாமே அதைத் தேடிக்கொள்ள வேண்டும். எனக்காக மற்றவர்கள் அடைவது அந்நிய ஆட்சியேயன்றிச் சுய ஆட்சியல்ல. ஆகையால், ஆங்கிலேயரைத் துரத்திவிட்டோம் என்பதற்காகச் சுயராஜ்யத்தை நீங்கள் அடைந்து விட்டதாகக் கூறுவது சரியானதாகாது. சுய ஆட்சியின் உண்மையான இயல்பை முன்பே விவரித்துக் கூறியிருக்கிறேன். இதை ஆயுத பலத்தைக் கொண்டு நீங்கள் அடையவே முடியாது. மிருக பலம் இந்திய மண்ணுக்கு இயற்கையானதே அல்ல. எனவே, முற்றிலும் ஆன்ம பலத்தை நீங்கள் நம்பியிருக்க வேண்டும். நமது லட்சியத்தை அடைவதற்குப் பலாத்காரம் எந்தக் கட்டத்திலும் அவசியம் என்று நீங்கள் கருதக் கூடாது.

மிதவாதிகளுக்கு நான் கூறுவதாவது: ''மனுச் செய்துகொள்ளுவதென்பது அவமதிப்பான விஷயம். இதன் மூலம் நமது பலவீனத்தை ஒப்புக்கொள்ளுவோர் ஆகிறோம். பிரிட்டிஷ் ஆட்சி அத்தியாவசியமான ஒன்று எனக்கூறுவது, கடவுள் இருக்கிறார் என்பதையே மறுப்பது போன்றதாகும். கடவுளைத் தவிர வேறு யாரும், எதுவும், இன்றியமையாததாக இருப்பதாக நாம் சொல்ல முடியாது. இப்பொழுதுள்ள நிலைமையில் இந்தியாவில் ஆங்கிலேயர் இருந்து வரவேண்டியது அவசியமானது என்று கூறுவது, அவர்கள் அகம்பாவம் அடையும்படிச் செய்வதாகும் என்பதை நம் பகுத்தறிவே நமக்குச் சொல்லும்.

"ஆங்கிலேயர்கள் மூட்டை முடிச்சுடன் இந்தியாவை விட்டுப் போய்விட்டால், நாம் எல்லாம் இழந்தவர்கள் ஆகிவிடுவோம் என்று நாம் நினைத்துக் கொள்ளக்கூடாது. அவர்கள் அடக்கி ஆண்டதனால் அமைதியாக இருந்தவர்கள், அவர்கள் போனதும் சண்டைபோட்டுக் கொள்ளக் கூடும் என்பது சாத்தியமே. பொங்கி வெளிவருவதை அமுத்திவைப்பதில் நன்மை எதுவும் இல்லை. அதுவெளியில் வர இடம் இருக்க வேண்டும். ஆகையால் நாம் அமைதியாக இருப்பதற்கு ஆனால் நாம் நமக்குள் சண்டையிட்டுக் கொண்டுதான்

ஆகவேண்டுமென்றால், அப்படிச் செய்து விடுவதே நல்லது. பலவீனர்களை முன்றாமவர் ஒருவர் பாதுகாப்பது என்பதற்கு இடமில்லை. பாதுகாப்பு என்று சொல்லப்படும் இதுதான் நம்முடைய தைரியத்தைப் போக்கிவிட்டது. இத்தகைய பாதுகாப்பு பலவீனமானவர்களை இன்னும் அதிக பலவீனர் களாவே ஆக்கி விடும். இதை நாம் உணர்ந்து கொள்ளும் வரையில் நாம் சுய ஆட்சியை அடையவே முடியாது. அமைதி இருக்கும் அந்நிய ஆட்சியைவிட சுயஆட்சியின் கீழ் இருக்கும் அராஜகமே மேல் என்று பக்திமானான ஓர் ஆங்கிலேயர் கூறிய வண்ணமே நானும் கூறுவேன். ஆனால், அறிவாளியான அந்த பக்தர் சுய ஆட்சிக்குக் கூறியபொருள் மாத்திரம், என் எண்ணத்தில் இருக்கும் இந்திய சுய ஆட்சிக் கருத்துக்கு மாறுபட்டதாக இருக்கிறது. **ஆங்கில ஆட்சியின் அல்லது இந்திய ஆட்சியின் கொடுமையே நமக்கு வேண்டாம் என்பதே நாம் கற்றுக் கொள்ள வேண்டும்; மற்றவர்களுக்கும் போதிக்க வேண்டும்.”**

இந்தக் கருத்து நிறைவேற்றப்படுமானால், மிதவாதிகளும் தீவிரவாதிகளும் இதில் ஒன்றுபட முடியும். ஒருவரைக் கண்டு மற்றவர் பயப்படவோ அல்லது அவநம்பிக்கை கொள்ளவோ இடமே இல்லை.

வாசகர்: அப்படியாயின் ஆங்கிலேயருக்கு என்ன கூறுவீர்கள்?

ஆசிரியர்: அவர்களுக்கு நான் மரியாதையுடன் பின்வருமாறு கூறுவேன்: “நீங்கள் என்னை ஆளுகிறவர்கள் என்பதை ஒப்புக் கொள்ளுகிறேன். நீங்கள் இந்தியாவை வைத்துக் கொண்டிருப்பது, வாளினாலா அல்லது என் சம்மதத்தினாலா என்ற விஷயத்தைக் குறித்து விவாதிக்க வேண்டிய அவசியமில்லை. என் நாட்டில் நீங்கள் இருந்து வருவதைப் பற்றி எனக்கு ஆட்சேபணையில்லை. ஆனால், ஆளுபவர் நீங்களே யென்றாலும், மக்களின் ஊழியாகளாகவே நீங்கள் இருக்க வேண்டும். உங்கள் இஷ்டப்படி நடக்க வேண்டியவர்கள் நாங்களல்ல. ஆனால், எங்கள் இஷ்டப்படி

நடந்தாக வேண்டியவர்கள் நீங்கள். இதுவரை எங்களிடம் சுரண்டிச்சென்ற பணத்தை எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். இனிமேல் அப்படிச் செய்யாமல் இருங்கள். நீங்கள் அவ்வாறு இருக்க விரும்புவதாயிருந்தால், இந்தியாவைப் பாதுகாப்பதொன்றே உங்கள் வேலையாகும். எங்களிடமிருந்து எந்தவித வர்த்தக லாபங்களையும் அடைவதென்ற கருத்தை விட்டுவிட வேண்டும். நீங்கள் ஆதரிக்கும் நாகரிகம், எங்கள் நாகரிகத்திற்கு மாறுபட்டது என்று நாங்கள் கருதுகிறோம். உங்களுடைய நாகரிகத்தைவிட, எங்களுடைய நாகரிகம் எவ்வளவோ மேன்மையானது என்றும் எண்ணுகிறோம். இதை நீங்கள் உணர்ந்தால் அது உங்களுக்கே நல்லது. நீங்கள் உணரவில்லையானால், உங்களுடைய மூதுரைப்படி, எங்கள் நாட்டில் நீங்களும் எங்களைப் போலவேதான் வாழவேண்டும். எங்களுடைய மதங்களுக்கு மாறுபட்டகாரியங்கள் எவற்றையும் நீங்கள் செய்யக்கூடாது. ஆளுபவர்கள் என்ற வகையில் நீங்கள் ஹிந்துக்களுக்காக மாட்டு மாமிசத்தையும், முஸ்லிம்களுக்காகப் பன்றி மாமிசத்தையும் சாப்பிடுவதை விட்டுவிடவேண்டும். நாங்கள் ஒடுக்கப்பட்டிருந்ததால், இதுவரையில் ஒன்றும் சொல்லாமலிருந்தோம். ஆனால் உங்கள் நடத்தையால் நீங்கள் எங்கள் மனத்தைப் புண்படுத்தி விடவில்லை என்று நினைத்து விடக்கூடாது. கேவலமான சுயநலத்தினாலோ அல்லது பயத்தினாலோ நாங்கள் எங்கள் உணர்ச்சியை வெளியிடவில்லை. ஆனால், தைரியமாக இப்பொழுது சொல்லியாக வேண்டியது எங்கள் கடமையாகிறது. உங்கள் பள்ளிக்கூடங்களும் கோர்ட்டுகளும் பயனற்றவை என்று எண்ணுகிறோம். எங்களுடைய பழைய பள்ளிக்கூடங்களும் நீதி ஸ்தலங்களும் திரும்ப ஏற்பட வேண்டும் என்று விரும்புகிறோம். இந்தியாவின் பொது மொழி ஹிந்தியேயன்றி ஆங்கிலமல்ல. அதை நீங்கள் கற்றுக் கொள்ளவேண்டும். எங்களுடைய தேசீய மொழி மூலமே உங்களிடம் தொடர்பு வைத்துக்கொள்ளுவோம்.

"ரெயில்வேக்களுக்காகவும் ராணுவத்திற்காகவும் நீங்கள்

பணம்செலவழிப்பதை நாங்கள் சகித்துக்கொண்டிருக்க முடியாது. இந்த இரண்டுக்கும் அவசியமே இல்லை. ருஷியாவிடம் உங்களுக்குப் பயம் இருக்கலாம்; எங்களுக்குப் பயமில்லை, ருஷியா வந்தால் நாங்கள் பார்த்துக் கொள்ளுவோம். நீங்கள் எங்களுடன் இருந்தால், அப்பொழுது நாம் இருவரும் சேர்ந்து அதைப் பார்த்துக் கொள்ளுவோம். ஐரோப்பியத் துணி எதுவும் எங்களுக்கு வேண்டியதில்லை. உள்நாட்டில் தயாரான சாமான்களைக் கொண்டு நாங்கள் சமாளித்துக் கொள்ளுகிறோம். மான்செஸ்டர்மீது ஒரு கண்ணையும் இந்தியாவின் பேரில் ஒரு கண்ணையும், நீங்கள் வைத்திருக்க முடியாது. நமது நன்மைகள் ஒரே மாதிரியாக இருந்தால்தான் நாம் ஒன்றாகியிருந்து வேலைசெய்வதென்பது முடியும்.

"இது, அகம்பாவத்தினால் உங்களிடம் கூறப்படுவதல்ல. உங்களிடம் ராணுவபலம் அதிகமாக இருக்கிறது. உங்கள் கடற்படை பலம் ஒப்பற்றது. எல்லாவசதிகளும் இருக்கும், உங்களுடன் போராடுவது எங்களால் ஆகாத காரியம். ஆனால் மேலே கண்ட எங்கள் கோரிக்கைகளை நீங்கள் ஏற்றுக்கொள்ளா விட்டால், ஆளப்படுவோராக நாங்கள் இருக்கவே மாட்டோம். நீங்கள் விரும்பினால் எங்களைத் துண்டு துண்டாக வெட்டி விடலாம். பீரங்கியின் வாயில் வைத்து எங்களைச் சிதற அடித்துவிடலாம். எங்கள் உறுதிக்கு எதிராக நீங்கள் நடந்தால் நாங்கள் உங்களுக்கு உதவிசெய்யோம். எங்களுடைய உதவி இல்லாமல் நீங்கள் ஓர் அடிகூட முன்னே எடுத்து வைக்க முடியாது என்பதை நாங்கள் அறிவோம்.

" உங்களுடைய அதிகாரப் போதையில் இதையெல்லாம் கேட்டு நீங்கள் சிரிக்கக்கூடும். உங்களுடைய மயக்கத்தை உடனே போக்க எங்களால் முடியாதிருக்கலாம். ஆனால் எங்களிடம் ஆண்மையும் இருக்குமானால், உங்களுடைய போதை தற்கொலைக்குச் சமமானது. எங்களைத் துச்சமாக எண்ணி நீங்கள் சிரிப்பது புத்திக்கோளாறு என்பதை நீங்கள்

சீக்கிரத்திலேயே காண்பீர்கள். நீங்கள் உள்ளத்துள் மத ஒழுக்கமுடைய ஒரு நாட்டைச் சேர்ந்தவர்கள் என்று நாங்கள் நம்புகிறோம். மதங்களுக்குப் பிறப்பிடமானதோர் நாட்டில் நாங்கள் வாழ்கிறோம். நாம் எப்படி ஒன்றாக இருக்க நேர்ந்தது என்பதை யோசிக்கவேண்டியதில்லை; ஆனால், நமது உறவை நாம் ஒருவருக்கொருவர் நன்றாகப் பயன்படுத்திக்கொள்ளலாம்.

"இந்தியாவுக்கு வந்திருக்கும் ஆங்கிலேயரான நீங்கள், ஆங்கில நாட்டுச் சமுதாயத்தின் சிறந்த மாதிரிகள் அல்ல. பாதி ஆங்கிலமயமாகிவிட்ட இந்தியர்களான நாங்களும் உண்மையான இந்திய மக்களின் மாதிரியுமல்ல. நீங்கள் செய்திருப்பவைகளையெல்லாம் ஆங்கில மக்கள் அறிய நேர்ந்தால், உங்களுடைய செய்கையில் பலவற்றை அவர்கள் எதிர்ப்பார்கள். இந்தியப் பொதுமக்களுக்கு உங்களுடன் இருக்கும் சம்பந்தம் மிகக்குறைவு. நாகரிகம் என்று சொல்லப்படும் உங்கள் நாகரிகத்தைக் கைவிடுவீர்களானால், உங்கள் வேதங்களிலேயே தேடிப்பார்ப்பீர்களாயின், எங்களுடைய கோரிக்கைகள் நியாயமானவை என்பதைக் காண்பீர்கள். எங்களுடைய கோரிக்கைகள் முழுவதும் திருப்திகரமாக நிறைவேற்றப்படும் என்ற நிபந்தனையின் பேரிலேயே நீங்கள் இந்தியாவில் இருக்க முடியும். இந்த நிபந்தனைகளின் பேரில் நீங்கள் இங்கிருந்தால் உங்களிட மிருந்து பலவற்றை நாங்கள் அறிந்து கொள்ளமுடியும்; எங்களிடமிருந்து நீங்களும் பலவற்றைக் கற்றுக்கொள்ள முடியும். இவ்விதம் செய்வதில் நாம் ஒருவருக்கொருவர் நன்மை அடைவதோடு உலகமும் நன்மை அடையும். ஆனால், நம் உறவின் வேர், சமயக்கொள்கையின் ஆழத்தில் ஊன்றினால்தான் அதெல்லாம் நடக்கமுடியும்."

வாசகர்: நாட்டு மக்களுக்கு என்ன சொல்லுவீர்கள்?

ஆசிரியர்: நாட்டு மக்கள் என்பது யாரைக் குறிப்பிடும்?

வாசகர்: நமது காரியத்திற்கு, நாட்டு மக்கள் என்போர், யாரைப்பற்றி நீங்களும் நானும் எண்ணிக்கொண்டிருக்கிறோமோ, ஐரோப்பிய நாகரிகத்தினால் யார் பாதிக்கப்

பட்டிருக்கிறோமோ, யார் சுயஆட்சி பெறவேண்டுமென ஆவலுடன் இருக்கிறார்களோ, அவர்களே யாவார்.

ஆசிரியர்: அவர்களுக்கு நான் பின்வருமாறு கூறுவேன்: "இந்தியரில் யார் உண்மையான அன்பு நிறைந்தவர்களாக இருக்கிறார்களோ, அப்படிப்பட்டவர்கள் மாத்திரமே மேலே கண்ட தோரணையில் பயப்படாமல் ஆங்கிலேயர்களிடம் பேசமுடியும். இந்திய நாகரிகம் ஒன்றே சிறந்தது. ஐரோப்பிய நாகரிகம் எல்லாம் சில நாட்களில் மறைந்து விடுவதானதோர் விந்தை என்று மனமார நம்புகிறவர்களை மாத்திரமே அத்தகைய அன்பு நிறைந்தவர்களெனச் சொல்ல முடியும். வெகு சீக்கிரத்தில் அழிந்து விடக்கூடிய இத்தகைய நாகரிகங்கள் பல, வந்து மறைந்தும் போயிருக்கின்றன. அவ்விதம் அவை வந்து போய்க் கொண்டுதான் இருக்கும். தங்களுக்குள் இருக்கும் ஆன்மசக்தியை அனுபவித்து மிருக பலத்திற்குப் பணிந்து போகாததோடு, **எக்காரணத்தைக் கொண்டும் மிருக பலத்தை உபயோகிக்க விரும்பாதவர்களை மட்டுமே அன்பில் ஊறிப்போனவர்களென்று கருத முடியும்.** முன்னாடியே இந்த விஷத்தைப் பருகிவிட்டதால், இப்பொழுது இருந்து வரும் பரிதாபகரமான நிலைமையைக் குறித்துத் தீவிரமாக அதிருப்தி கொண்டிருப்பவர்களே அப்படி ஊறிப்போனவர்களெனக் கருதப்படுவோர்.

"அப்படிப்பட்ட இந்தியர் ஒருவர் இருந்தாலும், அவர் மேலேகண்டவாறு ஆங்கிலேயரிடம் பேசுவார். ஆங்கிலேயரும் அவர் கூறுவதைக் கேட்டாக வேண்டும்.

"இவை கோரிக்கைகள் அல்ல, ஆனால் நமது மனநிலையை அவை காட்டுகின்றன. கேட்டு நாம் எதையும் அடைந்துவிட முடியாது: நமக்கு வேண்டியதை நாமே எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். இம்முயற்சிக்கு வேண்டிய பலம் நமக்கு வேண்டும். கீழே குறிக்கும் வழியில் நடப்பவருக்கு மாத்திரமே அந்தப் பலம் கிடைக்கும்:

1. அரிதாய்ச் சில சமயங்களில் மாத்திரமே அவர் ஆங்கில

மொழியை உபயோகிக்க வேண்டும்.

2. அவர் ஒரு வக்கீலாயின், தமது தொழிலை விட்டு விட்டுக் கைத்தறி வேலையை மேற்கொள்ள வேண்டும்.

3. அவர் ஒரு வக்கீலானால், தம் மக்களும் ஆங்கிலேயரும் விஷயங்களை அறியும்படிச் செய்வதற்குத் தமது அறிவை உபயோகிக்க வேண்டும்.

4. ஒரு வக்கீலானால், இரு தரப்பினருக்கும் இடையே இருக்கும் சச்சரவில் அவர் குறுக்கிடக் கூடாது. ஆனால், தாம் கோர்ட்டுக்குப் போவதைக் கைவிட்டு, மக்களும் அதே மாதிரி செய்ய தமது அனுபவத்தைக் கொண்டு அவர்களைத் தூண்ட வேண்டும்.

5. வக்கீலானால், தமது தொழிலை விட்டு விடுவதைப் போலவே நீதிபதியாக இருப்பதற்கும் மறுத்துவிட வேண்டும்.

6. அவர் டாக்டரானால், அவர் எந்த மதத்தைச் சேர்ந்தவராக இருந்தாலும், ஐரோப்பிய வைத்தியமுறையில் அனுசரிக்கப் படுவதான, 'உயிருடன் இருக்கும்போதே அறுத்துச் சோதனை செய்வதன் மூலம் உடல் குணம் அடைவதை விட அவ்வுடல் நோயுற்றிருப்பதே மேல்' என்பதை அவர் அறியவேண்டும்.

7. ஒரு டாக்டரானால், அவர் எந்த மதத்தைச் சேர்ந்தவராக இருந்தாலும், ஐரோப்பிய வைத்திய முறையில் அனுசரிக்கப்படுவதான, உயிருடன் இருக்கும் போதே அறுத்துச் சோதனை செய்வதன் மூலம் உடல் குணம் அடைவதைவிட, அவ்வுடல் நோயுற்றிருப்பதே மேல் என்பதை அவர் அறிய வேண்டும்.

8. அவர் டாக்டராக இருந்தாலும் கைத்தறியை அவர் மேற்கொள்ளுவதோடு, அவரிடம் யாரேனும் நோயாளிகள் வந்தால், அவர்களுக்கு இருக்கும் நோயின் காரணத்தைக் கூறி, பயனில்லாத மருந்தைக் கொடுப்பதற்குப் பதிலாக நோயின் காரணத்தைப் போக்கும்படி புத்திமதிகூற வேண்டும். மருந்து உட்கொள்ளாது ஒரு வேளை நோயாளி இறந்துவிட்டாலும் உலகம் இதனால் வருத்தப்பட்டுவிடப்

போவதில்லை; அவரிடம் இவர் கருணையுடனேயே இருந்திருக்கிறார் என்பதையும் அவர் உணரவேண்டும்.

9. ஒருவர் பணக்காரராக இருந்தாலும் தம் செல்வத்தைப் பொருட்படுத்தாமல், தன் மனத்தில் இருப்பதைப் பகிரங்கமாகச் சொல்லுவதோடு யாருக்கும் பயப்படவும் கூடாது.

10. பணக்காரராயிருந்தால் கைத்தறிகளை அமைப்பதிலும், கையினால் தயாரானவைகளைத் தாமே அணிவதுடன் மற்றவர்களும் உபயோகிக்கும்படித் தூண்டுவதிலும் தம் பணத்தைச் செலவிட வேண்டும்.

11. எல்லா இந்தியரையும் போலவே, தாம் செய்த தவறுக்காக வருந்தி, அதற்குப் பிராயச்சித்தம் செய்ய வேண்டிய சமயம் இது என்பதை இவர் அறியவேண்டும்.

12. எல்லா இந்தியரையும் போலவே இவரும், ஆங்கிலேயர் மீது குற்றம் சொல்லிப் பயனில்லை. நம்மால் தான் அவர்கள் வந்தார்கள், அதே காரணத்தாலேயே இருக்கிறார்கள், நாம் நம்மைச் சீர்த்திருத்திக் கொண்டால் தான் அவர்கள் போவார்கள் அல்லது தங்கள் போக்கை மாற்றிக் கொள்ளுவார்கள் என்பதை அறியவேண்டும்.

13. துக்கப்பட வேண்டிய சமயத்தில் சுகம் அனுபவிப்பது என்பது கூடாது. நாம் கேவலமான நிலையில் இருக்கும்போது சிறையிலிருப்பதோ, நாடு கடத்தப்பட்டிருப்பதோ எவ்வளவோ மேல் என்பதை மற்றவர்களைப் போல் இவரும் உணரவேண்டும்.

14. மக்களுடன் சம்பந்தம் வைத்திருக்க வேண்டும் என்பதை முன்னிட்டுச் சிறைப்பட்டு விடுவதிலிருந்து தப்பவேண்டும் என எண்ணுவது மூடநம்பிக்கை என்பதை மற்றவர்களைப் போலவே இவரும் அறியவேண்டும்.

15. பேச்சைவிடக் காரியமே மிகச் சிறந்தது. என்ன எண்ணுகிறோமோ அதைக் கூறி அதன் விளைவுகளைச் சமாளிக்க வேண்டியது நம் கடமை. அப்பொழுது தான் நம் பேச்சைப்பிறர் உணரும்படி செய்ய முடியும் என்பதை

மற்றவர்களைப் போலவே இவரும் அறிய வேண்டும்.

16. கஷ்டப்படுவதன் மூலமே நாம் சுதந்திரத்தை அடைய முடியும் என்பதை மற்றவர்களைப் போலவே இவரும் அறியவேண்டும்.

17. தீவாந்தர தண்டனையை ஏற்று, அந்தமானுக்குச் செல்வது ஐரோப்பிய நாகரிகத்தை ஆதரித்த பாபத்திற்குப் போதுமான தண்டனையல்ல என்பதை மற்றவர்களைப் போலவே இவரும் உணரவேண்டும்.

18. துன்பப்படாமல் எந்த நாடும் உயர்வு அடைந்ததில்லை. சாதாரண உடல் பற்றிய சண்டையில் கூட உண்மையான பரீட்சை, அனுபவிக்கும் துன்பமேயன்றி மற்றவர்களைக் கொல்வதன்று. சாத்விக எதிர்ப்புப் போரில் இது இன்னும் அதிகமாகப் போருந்தும் என்பதை மற்றவர்களைப் போல இவரும் உணரவேண்டும்.

19. ஒரு காரியத்தை, மற்றவர்களும் செய்தால் நாமும் செய்வோம் என்பது சோம்பேறித்தனமான சாக்குப் போக்கு, சரியென அறிந்ததை நாம் செய்ய வேண்டும். மற்றவர்களுக்கும் சரியெனப்படும்போது அப்படியேசெய்வார்கள்; ஒன்று ருசியாக இருக்கும் என்று நான் எண்ணும் போது மற்றவர்கள் ருசி பார்க்கும் வரையில் நான் காத்திருப்பதில்லை. ஒரு தேசீய முயற்சியில் ஈடுபட்டு அதற்காகக் கஷ்டங்களை அனுபவிப்ப தென்பது ருசியைப்போன்றது. வற்புறுத்தலுக்காகக் கஷ்டப் படுவது என்பது துன்பத்தை அனுபவிப்பதே ஆகாது என்பதை மற்றவர்களைப் போலவே இவரும் அறியவேண்டும்.

வாசகர்: இது பெரிய கட்டளை, இதை எல்லோரும் எப்பொழுதும் நிறைவேற்றுவார்களோ?

ஆசிரியர்: நீங்கள் தவறு செய்கிறீர்கள். நீங்களும் நானும் மற்றவர்களைப்பற்றிக் கவலைப்பட வேண்டியதில்லை. அவரவர் கடமையைச் செய்யட்டும். நான் என் கடமையைச் செய்தால், அதாவது, எனக்கு நான் செய்துகொண்டால், மற்றவர்களுக்கும் நான் சேவை செய்யமுடியும். உங்களை அனுப்பிவிடுவதற்கு

முன்பு நான் திரும்பவும் சொல்லுகிறேன்.

1. உண்மையான சுயராஜ்யம் என்பது தன்னை அடக்கி ஆளுவது அல்லது தன்னடக்கமேயாகும்.

2. சாத்விக எதிர்ப்பே அதற்கு வழி; அதுதான் ஆன்ம பலம் அல்லது அன்பின் சக்தி.

3. இந்தச் சக்தியை உபயோகிப்பதற்கு ஒவ்வோர் அம்சத்திலும் சுதேசி அவசியமாகும்.

4. ஆங்கிலேயரை ஆட்சேபிக்கிறோம் அல்லது பதிலுக்கு பதில் செய்ய விரும்புகிறோம் என்பதற்கல்ல, கடமை என்பதற்காக நாம் செய்ய விரும்புவதைச் செய்துதான் ஆகவேண்டும். ஆங்கிலேயர்கள் உப்புவரியை நீக்கி விடுகிறார்கள். நம் பணத்தைக் கொடுத்து விடுகின்றனர். பெரிய உத்தியோகங்களை இந்தியருக்குக் கொடுக்கின்றனர். ஆங்கிலத் துருப்புகளை வாபஸ் செய்கின்றனர் என வைத்துக் கொள்ளுவோம். இதற்காக, அவர்களுடைய யந்திரச் சரக்குகளை நாம் நிச்சயமாக உபயோகிக்கவே கூடாது. அவைகளின் தன்மையிலேயே அவை தீமை விளைவிப்பனவாக இருப்பதால் அவை சிறிதும் பயனற்றவை. ஆகையால், அவை நமக்கு வேண்டாம். ஆங்கிலேயர் மீது எனக்கு எந்தவிதப் பகைமை எண்ணமும் கிடையாது. ஆனால் அவர்களுடைய நாகரிகத்தின் மீதே எனக்கு விரோதம்.

'சுயராஜ்யம்' என்ற சொல்லை, அதன் உண்மையான அர்த்தத்தை உணராமலேயே உபயோகித்து வருகிறோம் என்பது என் கருத்து. அதைப்பற்றி நான் அறியும் வகையில் விளக்கிக்கூற முயன்றிருக்கிறேன். அதை அடைவதற்கே இனி என் வாழ்வு அர்ப்பணம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது என்பதற்கு என் மனச்சாட்சியே சான்றாக இருக்கிறது.

காந்திய சிந்தனைத் தேர்வுக்குரிய நூல்கள்

சான்றிதழ் தேர்வு

சத்திய சோதனை	-	மகாத்மா காந்தி
காந்திஜி	-	டாக்டர். மா.பாதமுத்து
காந்தி யுகம்	-	டாக்டர். மா.பா.குருசாமி
சர்வோதயம்	-	" "
அஹிம்சை	-	டாக்டர். அப்துல் ரஸாக்
காந்திக்கு முந்திய புரட்சிகள்	-	மகரிஷி. க.அருணாசலம்

டிப்ளமோ தேர்வு

காந்தி வழிச் சமயம்	-	தி.சேஷாத்திரி
பதினொரு மகாவிரதங்கள்	-	மகாத்மா காந்தி
சத்தியமே கடவுள் (ரகுபதி ராகவ)	-	மகாத்மா காந்தி
பெண்களுக்கு	-	மகாத்மா காந்தி
உலக அமைதிக்கு அகிம்சை வழி	-	மகாத்மா காந்தி
வகுப்பு ஒற்றுமை	-	மகாத்மா காந்தி
சமூகத்தில் பெண்கள்	-	மகாத்மா காந்தி
நிர்மாண திட்டம்	-	மகாத்மா காந்தி
சர்வோதயம்	-	மகாத்மா காந்தி
ஜனநாயகம் உண்மையும் போலியும்	-	மகாத்மா காந்தி
இந்திய சுயராஜ்யம்	-	மகாத்மா காந்தி
காந்தி வழி வாழ்க்கை	-	டாக்டர்.ஜே.ஸி.குமரப்பா
உழைப்பு	-	" "
காந்தி வழி ஓர் அறிமுகம்	-	க.ரா.கந்தசாமி
கோட்பாடுகளில் காந்தியம்	-	டாக்டர்.முத்துலட்சுமி
	-	டாக்டர்.ஆண்டியப்பன்
காந்திய சிந்தனைகள்	-	டாக்டர்.மா.பா.குருசாமி
காந்தி வழி கல்வியும் சமூகமும்	-	டாக்டர்.மா.பாதமுத்து

1-5938

கிடைக்குமிடம் :-

காந்திய இலக்கிய சங்கம்

காந்தி மியூஸியம், மதுரை - 625 020.

Phone : 0452 - 2533957